

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA TATİL

Onunla tatile çıkana kadar bir erkeği gerçekten tanımiş sayılmazsın...

Drew Wilson'ın hayatı darmadağın olmanın eşiğindeydi. Tam da bu sırada eski erkek arkadaşı Joel "Six" Bailey, ailesiyle birlikte Hawaii'ye yapacağı bir geziye katılmasını istediğinde ona bir şans daha vermek için mkemmел bir zaman olduğuna karar vermişti.

Peki tüm bu olanlardaki sorun ne miydi?

Bailey ailesi, Six'in kaba ve alaycı ağabeyi Joshua'yı da içeriyordu. Drew'dan tanıştıkları anda nefret eden ve bir keresinde onun ailenin gümüş takımlarını çalacağına dair imada bulunan, seksi ve inek doktor...

Drew, Baileyler'in kalbini kazanmaya ve Six ile olan ilişkisine adil bir şans vermeye kararlıydı. Fakat Joshua bunu oldukça zorlaştırıyordu.

Her fırsatta yoluna çıktığı için değildi, aynı zamanda -beraber bir tropik maceradan diğerine koşarlarken- sevimsiz ve gıcık Joshua'nın, aslında kalbinin ait olduğu kardeş olabileceği gerçeğini merak etmeye başlamıştı.

ŞEYTANLA TATİL

Özgün Adı: The Devil and the Deep Blue Sea

Elizabeth O’Roark

Çeviren : Beste Akanayiğit
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Elif Su Karşıl原因
Son Okuma : Simge Özçevik
Kapak Tasarım : Mitxeran
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Uygulama : Ali Özer

Tür : Romantik

Kitap No : 2719

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-366-206-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 The Devil and the Deep Blue Sea by Elizabeth O’Roark

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ’ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA TATİL

Çeviren: Beste Akanayığit

Ninova

Sallye Clark'a

Bir kızın isteyebileceği en iyi seyahat arkadaşı olduğun ve bana farklı bir yaşamı gösterdiğin için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

OAHU

“Birçok kişi tarafından tüm adalar arasında en güzeli olduğu iddia edilen bu ada, görülmeden geçilmemelidir.”

Hayatınızın Macerası: Oahu

~

DREW

21 Ocak

Aşk hikâyeleri otobüs yolculuğu gibidir. Hızlı olanı seçebilirsiniz, kısa ve öz olur, heyecan vermez ama sizi istediğiniz yere götürür. Ya da bunu uzun bir yolculuğa çevirebilirsiniz. Bir sürü aktarma ve durak boyunca, olağanüstü olanı ararken kör bir umutla hareket edersiniz.

Olağanüstüyü aramıyordum ya da belirsiz bir umudun peşinde koşmaya inanmıyordum. Fakat eski sevgiliyi görmek için yapılan on üç saatlik uçuş çok da hızlı bir yolculuk olarak değerlendirilemezdi.

Uçak penceresinden Honolulu görünmeye başlamıştı. Sağım-
da Diamond Head Dağı'nın, daha önce hiç görmediğiniz kadar
mavi suları ve beyaz kumlarıyla birlikte, keskin uçurumları yük-
seliyordu.

Şöhretimi olumsuz etkileyen o olaydan sonra Six, "*Hawaii'ye gel,*" demişti. "*Halkla ilişkiler uzmanının da durumu yorgunluk olarak yansıtmasına izin ver.*"

Eski sevgilim oldukça ikna ediciydi. En iyi arkadaşım Tali,

onu fırsatçı olarak tanımlardı. Tam olarak bu kelimeyi kullanmıştı. Ama onun erkeklerden beklentisi benimkiler kadar düşük değildi.

İşte buradaydım. Uykusuz bir şekilde uçağın kapısından, parlak gün ışığına ve nemli havaya tökezleyerek çıkarken ona bir şans daha vermeye hazırdım. Tüm bu olanlardaki pürüzün canımı sıkmasına izin vermemeye çalışıyordum. Geri adım atmam için çok geç olana kadar haber vermediği pürüzü; ailesi de geliyordu.

Birinin, "İşte orada!" diye bağırdığını duydum. Six'in annesi Beth, kalabalığı yarararak yanıma geldi. Sanki daha önce bir kez gördüğü eski bir kız arkadaş değilmişim de uzun zamandır kayıp olan kızıymışım gibi sımsıkı sarıldı.

Bu hoş bir şeydi sanırım. İyice sıcakladığım için üzerimdeki kapüşonluyu çok acil çıkarmam gerekiyordu. Havalimanının ya kliması yoktu ya da otuz derece sıcaklık onlar için normaldi.

Sarılmaya devam ederken, "Biz de az önce geldik," dedi Beth. "Ve neden Drew'ı beklemeyelim diye, düşündük."

Nerede duysam tanıyabileceğim huysuz bir sesin "Tuhaf," dediğini duydum. Midemin içten içe sıkışmasına neden olarak konuşmaya devam etti. "Olayın böyle gerçekleştiğini hatırlamıyorum." Sesin geldiği yöne dönüp kafamı kaldırdım. Yukarı, daha da yukarı baktım. Six'in bir doksan beşlik asık yüzlü abisi Joshua Bailey'i, annesinin biraz ilerisinde, Ölüm Gölgesi gibi dikilmiş bir şekilde buldum. Bakışlarımız buluşunca aynı anda kaşlarımızı çattık. Bana attığı bakış hem nefret hem de değerlendirme doluydu. Birinin ölümünü kaza olarak göstermek istediğinizde böyle bakardınız.

Açık kahverengi saçlarından ellerini geçirirken, "Terliyorsun,"

dedi Josh. İnsan vücudunun aşırı ısındığında serinleme yöntemini kişisel bir kusurmuş gibi belirtmişti.

Bakışlarımı bej rengi pantolonundan düzgünce ütülenmiş gömleğine çevirirken, “Sen de mülk planlama konferansına katılacaktıydın gibi görünüyorsun,” diye yanıtladım. *Tanrım*, tam bir pislikti.

Seksi bir pislikti gerçi.

Eğer karma gerçek olsaydı, Josh son derece çirkin olurdu ama gerçekte gözleri daha zayıf iradeli bir kadının içinde kaybolacağı türdendi; koyu kirpiklerine karşı neredeyse gerçek dışı görünen soluk maviydi. Mükemmel kemik yapısı ve büyüleyici derecede dolgun altdudağı vardı, *eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız*. Ayrıca saçma derecede uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslıydı. Üstünüzde sanki doğanın gücüyümüş gibi hissettirebilecek bir adamdı.

Yine, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız tabii.

Arkasındaki heykel gibi sarışına dönerek, “Sloane, *Drew*’u hatırlarsın,” dedi. Adımı sanki kasabamın kuyusunu zehirleyen ya da ailesinin gümüş çatal kaşıklarını çalmak isteyen bir kızmışım gibi söylemişti, besbelli buna inanıyordu da.

Nasıl hâlâ çift kalabildiklerini anlayamamıştım. Somali’de birliktelerdi ama Sloane, geçen yaz Atlanta’ya taşınmıştı ve telefon seksi için fazla kasıntı bir tipti. Muhtemelen çıplak fotoğraflar yerine *fallop* tüplerinin* resimlerini göndermeyi tercih ederdi.

Yüzünde donuk bir gülümsemeyle manikürlü ellerini bana uzattı. Ütülü bluzunun benimki kadar uzun bir uçuştan sonra bile hâlâ kırıkmamış olduğunu ve kuru kaldığını fark ettim. Yarı yılan olmanın faydalarından biri de vücut ısını düşük tutabilmesiydi muhtemelen.

* Yumurtalıkları rahme bağlayan iki uzun ince tüp. (ç.n.)

"Joel için üzgünüm," dedi Sloane.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Birincisi, Six'in ailesinin onu nefret ettiği ismiyle çağırdığını unutmuştum. İkincisiyse, birkaç gece önce beni arayıp değiştiğine yemin eden o adam neredeydi?

Arkalarına bakmaya çalıştım. Boyum bir altmış sekizdi ama hepsi o kadar uzun boyluydu ki, herhangi bir şey göremedim. "Sorun ne?"

Birbirlerine sessizlik içinde bakarlarken midem altüst oldu.

"Sana mesaj atmıştım," dedi Beth. "İletilmemiş olabilir. Ah, kahretsin. İletilmemiş. Havaalanlarında telefon asla çekmiyor."

Kaşlarını çatmış, mesajın iletilmesini sağlamak için telefonun ayarlarıyla oynuyordu. Şu noktada bir anlamı olduğundan şüpheliydim.

Josh, duygularını en ufak şekilde göstermeden, "Hapiste," dedi duygusuz bir sesle.

Şaşırarak kahkaha attım. Dünyanın öbür ucundan Six yerine, ailesiyle tatil yapmak için gelmiştim. Gerçek olmayacak kadar saçma bir durumdu. "Ne?"

Beth, "Her şey büyük bir yanlış anlaşılma," diye beni temin ederken, Joshua gözlerini devirdi. "Grup, Tokyo havaalanında aranırken birinin çantasında biraz esrar bulununca hepsi göz altına alınmış. Avukatı yarın kefaletle serbest kalacağını ve bu işin üç gün içinde çözüleceğini söyledi."

Ona bakakaldım. Bana daha önce bir kez gördüğüm emekli bir çift ve nefret ettiğim diğer iki kişiyle bir tatilin içine sıkıştığımı söylüyor olamazdı. Üstelik bu kişilerden biri duymadığımı düşündüğü bir an annesine tüm gümüş kaşık ve çatalları ben gidene kadar saklamasını önermişti. *Şaka yapıyor olmalıydılar.*

Ama kimse gülmüyordu ve Beth huzursuz görünüyordu. Eğer bu durum bir şaka olsaydı bu kadar endişeli görünmezdi.

Baileylerin beni görmeden hemen öncesine, hâlâ uçağın içinde olduğum zamana dönmenin yolunu bulabilirmişim gibi arkama baktım. Ancak bu henüz uzmanlaşamadığım bir zaman yolculuğu gerektiriyordu.

Bir kameranın flaşı patlayınca Josh, hemen o tarafa döndü. Bakışlar hızla bana çevrilirken kalabalık gittikçe artıyordu. Sorun lanet saçlarımdı. New York'ta gördüğünüz o belirsiz etnik Doğu Avrupa yüzlerinden birine sahiptim. Yüksek elmacıkkemiklerim ve dolgun dudaklarım vardı ama uzun platin sarısı saçlarım her seferinde kimliğimi ifşa ediyordu. Hemen kapüşonumu taksam da çok geç kalmıştım. Bir kez havaalanında olduğunuz duyulduğunda artık kaçış yoktu.

Sinirli bir ifadeyle etrafa bakarken, "Gitmeliyiz," dedi Josh. "Biriniz Drew'un elini tutsa iyi olur yoksa normal boyutlardaki insanlar tarafından ezilecek."

Göz temasını korumak için kafamı geriye yatırırken, "Aşırı boy uzunluğu erken ölümle bağdaştırılıyor," diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bahsettiğin *Marfan* sendromu* ve sen de bunu umuyor gibisin."

"Sadece tatili mahvetmeden gerçekleşebilecekse."

Dudağının kenarında ufak bir seğirme gördüm ama zafer kazanmış gibi hissetmedim. Sanırım sadece ölümden bahsedildiği için heyecanlanmıştı.

Six'in babası, Jim Bailey'nin de beklediği bagaj alım yerine kalabalığı geçerek ulaştık. Karısının aksine çok konuşkan değildi

* Marfan sendromu: Bağ dokusunu etkileyen genetik bir bozukluktur. Sendroma sahip olan kişiler genellikle uzun boylu ve zayıftır. (ç.n.)

ve tanrıya şükür sarılan bir tip de değildi. Elini omzuma koyup başıyla selam verdi ve kalabalık içeri dolmadan hemen önce valizimin neye benzediğini sordu.

Burada kendimi korumaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Daha tatilin beşinci dakikasında olmama rağmen bu kararımı tekrar düşünmeye başlıyordum. Telefonlar üzerime tutulup fotoğraflarım çekiliyordu ve imzalamam için yüzüme bir şeyler sallanıyordu. Bir biniş kartı, bir kitap sayfası, bir *Sbarro* fişi, hatta bir kol. Yaklaşan paniğin ilk belirtilerini hissediyordum. Sırtımdan aşağı ter damlarken kalbim göğüs kafesimde sertçe atıyordu. Sanki boğuluyordum.

Birisi, "Amsterdam'da ne kadar sarhoştun?" diye sorarken, diğeri buraya rehabilitasyon için gelip gelmediğimi soruyordu. Hemen hemen herkes şimdiye kadar sahneden düşüşümü gösteren videoyu görmüştü. *Drew cesur bir adım attı.* *Daily Mail*'in manşeti bu şekildeydi. *Ne kadar da yaratıcı.* Saatler içinde TikTok'ta gifler, resimler ve montajlar yayılmıştı. Tüm dünya kişisel krizlerinizle alay etmek için birleşene kadar gerçekten bir şeyler başarmış sayılmazdınız.

Kalabalık büyüdükçe geriye bir adım attım ama insanlar gelmeye devam ediyordu. Hava nefes alamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Tam kendimi paniğe teslim edecekken bir el kolumu kavradı. Josh, beni sanki güçlü bir dalgadan çekip alıyormuş gibi kalabalıktan çekip uzaklaştırdı.

Ondan nefret etmeye daha sonra kesinlikle devam edecektim ama şu anda beni bekleyen araca götürürken hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim.

* Yazar burada kelime olarak düşmek, dalmak anlamını ve cesur bir adım atmak deyimini ifade eden, "Take the plunge," kalıbını kullanarak kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Aracın kapısı açılır açılmaz içine atladım. İnsanlar çoktan etrafımızı sarmış ve aracın videosunu çekmeye başlamıştı. Kim böyle bir videoyu izlemek isterdi ki? Arkadaşlarına, *Sana Drew Wilson'ın bindiği taksiyi gösterdim mi?* diye sorduklarında, eğer azıcık mantıkları varsa, *Neden bunu izlemek isteyeyim ki?* diyeceklerdir. *Neden bir aracın dışını çekersin ki?*

En arkaya yönlendirildim. Araba tuttuğu için bu çok ideal olmasa da herkesi yeniden organize edecek zaman yoktu.

Araç sarsıntıyla kaldırımdan uzaklaşırken Joshua'nın bej rengi pantolonunun sardığı kaslı bacakları benimkine yapıştı. Bu yakınlaşmayla sinir bozucu derecede güzel kokusunu da aldım. Sabun gibi tertemiz ve erkeksiydi. Böyle bir zamanda Josh'ın teninin kokusu bile beni etkiliyorsa, seks yapmadan uzun süre geçirdiğim belliydi. Somali'den buraya kadar gelmişti, onun da benim gibi uçak ve ter kokması gerekmez miydi?

Beth, bize Oahu hakkında rehber kitabını okumaya başladı. Bir insan sesi sizi gerçekten hasta edebilir miydi? Çünkü beni hasta ettiğini hissediyordum. Ayrıca yanımdaki havalandırmadan da hiç hava gelmiyordu, bu yüzden yüzümü bir köpek gibi cama dayadım.

“Tıbbi olanaklar görünüşe göre mükemmel,” diye duyurdu. “Ülkedeki en iyi hastanelerden bazıları burada.” Cidden neden bu konuda bir şeyler okumak istediğini anlamıyordum. Yani burada üç doktor vardı; Jim, Sloane ve Josh. Bu bilgilerin gerekliliğiyle, *Drew Wilson'ın bindiği araç videosunun, gerekliliği durumunu eşit görüyordum.*

Görünüşe göre doktor olan birisi için oldukça korkmuş bir ses tonuyla, “Hasta mı oluyorsun?” diye sordu Josh. Doktor olduğu

konusunda şüphelerim vardı; bana daha çok bir grup sivilin ortadan kaldırılması için iş vereceğiniz biri gibi geliyordu.

Burnumdan yavaşça bir nefes aldım. “Umarım olmuyordur.” Gözlerim bilgisayar çantasına kaydı. “Her ihtimale karşı onu biraz daha aç istersen.”

Bunun mümkün olabileceğini düşünmesem de bir şekilde fazlasıyla küçümseyici bakmayı başarmıştı.

İfadesizce, “Seni araba tutuyor,” dedi Josh. “Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladım. “Belki peşimden koşan genç kız ordusuyla ilgilidir.”

Oğluna dönerek “O da tıpkı senin gibi, Josh,” dedi Beth. Sanki ikimizden biri bunu iltifat olarak kabul edermişiz gibi. “Yapılması gereken neyse onu yapıyor.”

Josh’ın küçümseyici bakışları üzerimde dolaşırken dudakları kıvrıldı. “Neredeyse ikiz gibiyiz,” dedi Josh. Ardından sessizce devam etti. “Ama hayatımı *twerk* yaparak kazanmıyorum.”

“Ve ben de yeni tanıştığım insanlara götlük yapmıyorum,” diye sertçe söyledim.

“Görünüşe göre,” diye mırıldandı. “Tanıştığımız ilk günü tam olarak hatırlamıyorsun.”

Çenem gerildi. En azından *ona* liseyi bitirip bitirmediğini sormamıştım. Anneme *onun* gümüşleri çalabileceğini de ima etmemiştim.

“Kafanı bacaklarının arasına sok,” dedi Josh. “Ve sakın pantolonuma kusma.”

Tıpkı Dr. Rahatlatıcı Sözler Söyleyen’in de tavsiye ettiği gibi vücudumu eğerek başımı aşağı indirdim.

Şu ana kadar, Hawaii, gerçek hayatımdan daha yorucu olduğunu kanıtlamıştı.

2

JOSH

Çocuk programlarından öğrenmiş olmam gereken bir ders vardı; her yalan, hatta birini incitmemek için doğruların biraz saptırılması bile eninde sonunda seni yakalardı. Sadece hepsine aynı anda yakalanacağımı düşünmemiştim.

Bundan birkaç saat önce, uzun bir uçuşun ardından Hawaii’de ailemle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Daha doğrusu annemle vakit geçirmeyi. Onu kemoterapinin son seansının ardından sağlığına kavuşmuş, babamı da yanında iyi bir insan gibi davranırken bulmayı umuyordum. Bu sırada kardeşim de her zamanki gibi fazlasıyla içip bencil bir puşt gibi davranmaya devam ediyor olacaktı.

Ancak şimdiye kadar sadece babam beklentilerimi karşılamıştı. Annem hiç de iyi görünmüyordu, kardeşim zahmet edip gelmemişti bile. Uçağa bindiğime pişman olmaya başlıyordum.

Aracımız nihayet otele vardığında kardeşimin *diva* sevgilisinin kusmamış olması mucizeydi. Olabildiğince hızlı bir şekilde araçtan inip Halekulani Oteli’nin açık hava lobisine girdim.

Her şeyin beyaz taşlardan yapıldığı, sakın bir zarafetin hâkim

olduğu bu yer adeta huzur yayıyordu. Kimsenin yüksek sesle konuşmadığı, sanki tek misafir senmişsin gibi hissettiren bir ortamı vardı. Resepsiyonda ne sıra vardı ne de gereksiz telaş. Bir dakika bile geçmeden, sessizce bakımlı bahçelerin ve usulca akan çeşmelerin arasından asansöre yönlendirildik. Annem beşinci katta yan yana üç oda ayırtmıştı. Tüm bu zaman boyunca mümkün olduğu sürece yakın olmamızı istiyordu.

Odalarımıza vardığımızda, “Saat altıda barda buluşalım,” dedi annem. “Günbatımı gösterisi varmış.”

Süitimizin kapısını açtım; lüks ve büyük boy yatağın bulunduğu bir yatak odası, yemek masası, çalışma masası ve bir koltuğun sığabileceği geniş oturma odasının yanı sıra Diamond Head Dağı’nın manzarasına sahip uzun bir balkon vardı. Dooha’da ayakta zar zor durabildiğim bir çadırda uyuyordum. Yakınlarında banyo bulmak bile büyük lükstü. Burada iki banyo vardı ve bir tanesi, tek eksiği pantolonunuzu sizin için indirmek olabilecek Japon tuvalet teknolojisiyle donatılmıştı.

Annemin hiçbir ricasını geri çevirmeyi sevmezdim. Bu seyahatin mükemmel olmasını istemişti ve sanırım nedenini de biliyordum. Sadece keşke her şey bu kadar aşırı olmasaydı. Mülteci kampında bisiklet tekerleklerinden yapılmış sandalye ve sedye kullanan çocuklar vardı. Bu parayla çok fazla ekipman ve yiyecek alınabilirdi.

“Gerçekten de haberin yokmuş,” dedi Sloane. Oda hakkında konuşmuyordu, hatta odanın farkına bile varmamıştı. Bizi kastediyordu. *Biz* derken, iki saat öncesine kadar biz diye bir şey bile yoktu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. *Tanrım, ne berbat bir*

durum. Kendimi biraz gülümsemeye zorlayarak, “Hayır yoktu,” dedim. “Ama seni gördüğüme sevindim.”

Aslında hiç ama hiç sevinmemiştim.

Annemin onu da çağırarak bana sürpriz yapması... Şey, gerçekten de sürpriz olmuştu. Sloane ile aramızdakiler kısa süreli bir kaçamaktan fazlası değildi. Bir süre sonra Somali’den ayrılmıştı ve bu da aramızdaki şeyleri kendiliğinden bitirmişti. Şimdi her şeyin yanında, bir de ayrılmamışız gibi davranmak zorundaydım.

Kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Havaalanından buraya gelene kadar neler olduğunu kafasında oturtmuştu. “Öyle olmadığını düşünüyorsan, neden annenin hâlâ birlikte olduğumuza inanasına izin *verdin?*” diye sordu soğuk bir şekilde.

Ellerimi cebime soktum. Annemin Joel ya da benim bir yuva kurmamız fikrine ne kadar takıntılı olduğunu anlatmak biraz zordu. Sanırım birine bağlanmaya karşı isteksizliğimiz için kendi berbat evliliğini suçluyordu. Tamamen haksız sayılmazdı. “Kemoterapi seansları sırasında moralini bozmak istemedim,” diye cevapladım. Sloane ile olan durumu nazikçe sonlandırdığımı, annemle olan konuşmayı da oldukça iyi geçiştirdiğimi sanıyordum. Şimdi iki durumun da ortasında kalmıştım.

Kapı görevlisi, peşimizden elinde bavullarımızla içeri girdi. Her bir bavulu yatağın ayak ucundaki banka koyarken sessizce bekledik. Görevli gittikten sonra Sloane, hiçbir şey söylemeden odaya geçip valizini açtı. Her şey mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve katlanmıştı. Sloane’un tam tanımı gibiydi; düzenli, titiz ve sistemli.

Buna karşılık Drew’un valizi muhtemelen dikiş yerinden patlamak üzereymiş gibidir. Valizini açtığında fırfırlı külotların,

sutyenlerin ve geceliklerin konfeti gibi patladığını hayal ettim. Neden Drew'un iç çamaşırlarını hayal ettiğimi ya da neden hepsinin transparan ve son derece işlevsiz olduğunu düşündüğümü bilmiyordum ama bu durum canımı sıktı.

Bir çekmeceyi açıp kaparken, "Burada olmamın senin için sakıncası var mı?" diye sordu Sloane.

Evet, diye düşündüm. Şu anda yolunda giden hiçbir şey yoktu ve nefes almakta dahi zorlanıyordum. "Sakıncası yok," diye cevapladım. Ona, *elbette sakıncası var mümkünse Atlanta'ya geri dönebilir misin?* diye sorabilmem seçenekler dahilinde değildi.

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. "O zaman bana bir iyilik yap ve kardeşinin sevgilisinin dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeç."

Şaşkınlıkla kahkaha attım. "*Dikkatini çekmeye çalışmak mı?*"

"Onunla, havaalanında benimle konuştuğundan daha fazla konuştun, sonra da araçta aniden doktor moduna geçtin."

"Pantolonuma kusmamasını söyledim. Çok da tıbbi bir müdahale sayılmaz."

Aynı fikirde olmadığını ama konuşmanın da anlamsız olduğunu ifade eder gibi dudaklarını tekrar sıkıca birbirine bastırdı. Devasa odada yeterince hava olmadığını hissedip balkona çıktım. Sanırım buradan ayrılana kadar bu şekilde hissetmeye devam edecektim.

Ellerimle korkulukları sıkıca kavrarken mükemmel manzara-ya öfkeyle baktım. Şimdi ne halt edecektim? Annemin durumu zaten boğulacakmışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Buna ek olarak bir de mutsuz eski sevgiliyle iki hafta boyunca aynı odayı paylaşmak zorundaydım.

Yandaki balkonun kapısı kayarak açılınca Drew, dışarı çıktı. Upuzun sarı saçlarını atkuyruğundan kurtardı. Daha önce giydiği kapüşonluyu çıkarmış, altındaki ince askılı atletiyle kalmıştı. Buz mavisi sutyen askılarını ve ince kumaşın altındaki dantel görüntüyü fark ettim. Köprücük kemiği, dolgun dudaklar, fazlasıyla açıkta kalan ten. Sanki kıyafetleri onu tamamen kapatmakta yetersiz kalıyormuş gibi görünüyordu.

Bu görüntüye karşı içimde o aynı garip, hoş olmayan kıvılcımı hissettim. Bakışlarım atletin altındaki dantel izlerine tekrar kayınca hızla kafamı çevirdim.

Bundan daha iyisini yapabilirdim. Önümüzdeki iki hafta çok daha iyisini yapmak zorundaydım.

Drew, içimi okuyan kahverengi gözleriyle bana bakarak, “Ben yokmuşum gibi davran,” dedi.

Duygusuzca, “Öyle yapmayı planlıyorum,” diye yanıtladım.

Düzenleme

Ny.ozlem

DREW

Joshua. Şimdiye kadar tüm beklentilerimi karşılamıştı.

Ciddi anlamda tam bir pislik gibi davranmasını bekliyordum.

Tanrım, tam olarak davranışın hakkını veriyordu.

Onu balkonunda tek başına dikilirken bıraktım. Diamond Head'e sanki onunla bir sorunu varmış gibi öfkeyle bakıyordu. Onu zihninde nefret ettiği şeylerin bir listesini hazırlarken hayal ettim.

1. *Drew*
2. *Annesinin gümüşlerinin tehdit edilmesi*
3. *Aktif olmayan volkanlar*
4. *Tekrardan, Drew*

Yatak -beyaz, yumuşak ve devasa- üzerine uzanmam için beni davet ediyordu ama yapamazdım. Fazla yorgundum. Eğer yatarsam, Baileyyle okyanus kıyısındaki barda buluşmak için zamanında kalkmam mümkün değildi. Bunun yerine uyanık kalmaya çalışarak etrafta dolaşmaya karar verdim.

Otelin merkezindeki mağazalardan birini incelerken telefonum çaldı. Daha telefona bakmadan arayanın Tali olduğunu biliyordum. O, hangi uçakta olduğunuzu not eden ve güvenle indi-

ğinizden emin olmak için kontrol eden türden bir insandı. Harika bir anne olacaktı.

“Güvenle vardın mı?” diye sordu.

Homurdanarak bir banka oturdum. Bütün gün *oturmuş* ve hiçbir iş yapmamış olmama rağmen neden bu kadar huysuz olduğumu anlamıyordum. “Sayılır. Sana Joshua’nın bana söylediği *ilk şeyi* tahmin etme hakkı veriyorum.”

Yumuşak kıkırdaması ruh halimi biraz olsun düzeltti. “Gümüşleri çalma mı dedi?” Belli ki, ilk tanışma anımızı duymuştu.

Parmak arası terliklerimi fırlattım ve parmaklarımı çime gömdüm. Halekulani Otel’i’nin çimleri bile diğer yerlerdekilere daha havalı ve sessizdi. “Emin ol buraya o gümüşlerle gelmiş olsalardı söylerdi. Cidden neden gümüş kaşıklar hâlâ moda? Kaşıklar insanların ağızlarına koyduğu şeylerdir. *Ağızına* soktuğun bir elması nasıl istemezsem, metali de istemem. Neyse... Hayır, gümüşlerden bahsetmedi. Başkalarının *kanıyorsun* demesi gibi bana, *terliyorsun* dedi. Sanki düzgün insanların yapmadığı bir şeymiş gibi.”

Kahkaha attı. Tali, tanıdığım en neşeli insanlardan biriydi. Şu anda kibarlık olsun diye, *balayı bebeği*, olarak adlandırılan ama aslında öncesinde var olan bir hamilelik yaşıyordu. Oldukça mutlulardı. “Ve eminim sen de her zamanki sakinliğine cevap vermişsindir,” dedi.

Geriye yaslanıp vitrindeki güzel, beyaz elbiseye dalgın bir şekilde baktım. Çok zarif ve kibardı. Tam süslü kızlara özgüydü. Benim asla giymeyeceğim tarzdaydı. “Ona karşı çok *sevimliydim*,” diye cevapladım. “Sayılır. Yani, şey... Çok da emin değilim. Çok yorgundum ancak yetişkin gibi davrandığımdan neredeyse eminim. Her neyse, müstakbel vaftiz oğlum nasıl?”

“Sen de Hayes kadar kötüsün. Erkek olup olmadığını bilmiyoruz. Sorunun cevabına gelince, marketteki kadına göre *o* güzelliğimi çalan bir canavar. Gerçekten de bana tam olarak böyle söyledi. *Sana bir kızın olacağını söyleyebilirim çünkü güzelliğini çalıyor.* Davis’e rehabilitasyona gitmeyeceğini söyledin mi?”

Ah, doğru ya. Menajerim, Utah’taki lüks bir rehabilitasyon merkezine kabul edilmem için bağlantılarını kullanmıştı. Normalde bunu yapması, onu beyaz atlı bir prensmiş gibi gösterebilirdi ama bunu haberim olmadan yapmıştı ve benim rehabilitasyona falan ihtiyacım yoktu. Tura verdiğimiz altı haftalık ara devam ediyordu. Bu yüzden de herhangi bir *kontrat ihlali* durumu söz konusu değildi.

Yüzüme düşen saçımı ittim. “Uçaktan inmediğimde anlayacağımı düşünüyorum.”

“Keşke onu kovabilseydin. Neden hayatındaki tüm erkekleri yumruklamak istiyorum?” diye sordu. Six hakkında soru soracağı ve neden burada olmadığını açıklamak zorunda kalacağım anı bekliyordum. Bu durum, sadece hapiste olduğunu açıklarsam affedilmiş gibi görünüyordu ama neyse ki, hâlâ berbat menajerimi konuşmakla meşguldü. “Lütfen Ben’i ara. Harika bir avukat ve Davis ile olan sözleşmeni iptal ettirebileceğini biliyorum. Ayrıca kocam ona güveniyor. Hayes’in kimseye güvenmediğini bilirsin.”

“Sana güveniyor,” diye hatırlattım ona.

“Sanırım karısı olduğum için bu iyi bir şey,” derken sesindeki mutluluğu duyabiliyordum.

Tali ve Hayes, neler olacağını bilmeyen ama uzun süreli bir ilişki için yola çıkan çiftlerdendi. Evlilik, ikisini de çok mutlu ediyordu ve onları izlerken korkuma engel olamıyordum.

Çünkü seni çok mutlu eden şeyler kaybedildiğinde daha fazla acı verirdi.

Günbatımı gösterisini izlemek için okyanus manzaralı bara gittiğimde, Baileylerin hepsi oradaydı. Slone yine aynı görünüyordu. Zengin şerefsizler için vergi boşluklarını öğrenmeye gelmiş gibi giyinmişti. Josh ise bir tişört ve keten şortla önceki kıyafetlerini değiştirmişti. Onu sandalyede yayılmış otururken ve oldukça belirgin kol kaslarını sergilerken görmek karnımda tarif edemediğim hafif bir hareket hissetmeme neden oldu. Birinin festişini duyup hem tiksirmek hem de tahrik olmak gibi bir şeydi.

Beth, beni en sevdiği insanmışım gibi gülümseyerek karşıladı. Onun yanındaki sandalyeye oturup, “Six’ten haber alan oldu mu?” diye sordum.

Gözlerinde ani bir endişe belirirken başını salladı. “Yarın kefaletle serbest kalana kadar bizimle iletişim kuramayacak,” dedi. “Ama avukatı sürekli temas halinde. Umarım tatilimizin Oahu kısmım kaçırmaz. Bir şekilde idare ederiz ama.”

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Havaalanında üç gün içinde çözlür demişti ve biz Oahu’da altı gün kalacaktık. Beth’in, her şeyi yoluna koymaya çalışırken boşuna umut eden, beklentilerini sürekli değiştiren ve sonunda hiçbir şey yolunda gitmediğindeyse, *her şeyin böyle daha iyi olduğunu* söyleyen iyimser insanlardan biri olduğundan endişelenmeye başlamıştım.

Elimi nazikçe okşayarak “Oahu’yu kaçırsa bile birlikte görebileceğiniz daha bir sürü ada var!” diye ekledi. “Her şey yoluna girecek. Senin burada olman bizi gerçekten mutlu ediyor.”

Başımı onaylarcasına salladım ama gerçekte o kadar yorgundum ki, artık hissizleşmiş durumdaydım ve bedenim yorgunluktan kendini kapatmak üzereydi. Dışarısı neredeyse yirmi altı dereceydi ama titriyordum. *Yalnızdım*. Yabancı insanlarla tatildegdim. Ayrıca odamdan çıkmadan hemen önce Davis ile yaptığım konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. “*Rehabilitasyona ihtiyacın olup olmaması umurunda değil, Drew. Tek umursadığım buna ihtiyacın var gibi görünüp görünmediğin ve kesinlikle ihtiyacın varmış gibi görünüyor. O yüzden kışını kaldırıp o uçağa binsen iyi olur.*”

Kısacası, işler istediğimden biraz daha az yolundaydı.

Bara girerken sipariş ettiğim *mai tai** masama geldiğinde, Sloane, “*Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?*” der gibi kibarca başıyla işaret etti. Sloane’u yanardağa ittiğimde acaba Baileyler beni de çağırmış olduklarına hâlâ mutlu olacaklar mıydı, merak ediyordum.

Beth, gezi için yaptığı sayısız plan hakkında konuşurken masamıza birkaç şey sipariş etti. O, annemin asla olamayacağı biriydi; neşeli, anlayışlı ve arada bir işlenen suçları göz ardı edebilecek kadar affedici.

Six, ne kadar para kazandırırorsa kazandırсын, çaldığı gitarı sadece hobi olarak gören babasına kırgındı. Annesi hakkındaysa çok konuşmazdı. Belki de bu durum, onun iyi bir anne olduğunun göstergesiydi; tıpkı bir binanın temeli gibi çok dikkat çekmeyen ve sadece onu ayakta tutmak için var olan.

Bunların hepsi tahmindi aslında. İyi anneler hakkında çok şey bilmiyordum.

Titrediğimi fark eden Beth, üzerindeki şalı bana vermeye ça-

* Mai Tai: Rom, *curaçao* likörü, *orgeat* (badem şurubu) ve taze limon suyundan hazırlanan tropikal kokteyldir. 1930’larda Amerika’da ortaya çıkan Tiki kültürünün karakteristik kokteyllerinden biri kabul edilir. (ç.n.)

lıştı. O sırada Josh'ın dikkatini çektim. Burada olduğumu tamamen unutmuş ve bunu hatırlamak hoşuna gitmemiş gibi bakışları aniden keskinleşmiş, dudakları küçümseyici bir tavırla kıvrılmıştı. *“Bir araca bindirdiğinde kusar; dışarı çıkardığında vücut ısını ayarlayamaz. İnsanların gümüşlerini çalmak dışında iyi olduğu ne var ki?”* diye düşünüyor olmalıydı.

Tıpkı kendi ailemle vakit geçirmek gibiydi. Bu yüzden onlarla fazla vakit geçirmeyi tercih etmezdim. Normal şartlarda bu davranışı umursamazdım. Bu kadar yorgun ve hayal kırıklığıyla doluyken görmezden gelmek çok daha zordu. Bu gece, tüm bunlar küçük bir aksilikmiş gibi hissettirmiyordu. Sanki hayatım boyunca yaptığım tek şey insanları hayal kırıklığına uğratmakmış gibi hissettiriyordu.

Gösteriden sonra herkesin odalarına dağılması beni rahatlatmıştı. Odama tökezleyerek girerken yatmak için sabırsızlanıyordum ama bunun yerine kendimi balkonda buldum. Dolunay, Diamond Head'in üzerinde asılıymış gibi duruyordu. Dünyaya ayık olduğumu hatırlatmak için fotoğrafını çekip Instagram'a koymam gereken bir an gibiydi. Ancak bunun için çok yorgundum. Esneyerek içeri dönmek üzereyken gözüm bir şeye takıldı; deniz kenarında duran yalnız bir figüre. Joshua.

Denizin gücünü kötülük için nasıl kullanacağını düşünüyor olmalıydı. Sonra sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi ellerine baktı. Onun bu hali içimde endişeye benzer bir şey filizlendirdi.

Bu gece, onu bu kadar düşünceli yapan neydi? Ve aylardır görmediği sevgilisiyle neden vakit geçirmiyordu?

Görünüşe göre çiftler için ayarlanan bu romantik gezide yalnız hisseden tek kişi ben değildim.

DREW

22 Ocak

Günün yirmi üç saati hiçbir şeyi kafasına takmayan o kızdım. Kahvaltı gevreğim üzerinden kokain çeker, jöle dolu bir küvette birileriyle güreşir, herkes suyun derinliğini tartışırken bir uçurumdan o suya düşünmeden atlardım.

O kız olmadığım günün sadece bir saati vardı ki, o da bu saatti: Sabahın dördü. Evimdeyse sabahın onu. Bu yüzden uyanık olduğumu düşünebilirdiniz ama öyle değildi. Her zaman gecenin bu saatlerinde uyanırdım. Kalbim hızla çarparken gözlerim aniden açılırdı ve çoğu zaman hemen tanıyamadığım karanlık odayı tarardım. Korkutucu bir yalnızlık içinde olduğumu, insanlar beni överken bile aslında başarısız olduğumu hissederdim.

Aslında sahte olduğumu kendime itiraf ettiğim bir saatti. Dergilerde görünen ve binlerce kişi önünde performans sergileyen o kişi aslında ben değildim. O kişinin adı benimkiyle aynı değildi, artık bana benzemiyordu ve onu *sevdiğimi* bile söyleyemezdim. Ancak hayatta başarılı olabilmemin ve istediğim şeyleri elde edebilmemin tek yolu, aslında olduğumdan daha çok o kişi gibi davranmaktı.

Yatakta yarım saat boyunca uzandım. Bir gün her şeyin düzelip düzelmeyeceğini sorguladıktan sonra koşuya gitmek için giyinmeye başladım. Koşmayı sevdiğim söylenemezdi ama burada çok fazla açık büfe vardı ve kilo alırsam Davis, beni öldürürdü.

Asansöre binip dışarı çıkan yolu takip etmeye başladım. Bu saatte etraf daha da sessizdi. Sadece fiskiyelerden çıkan suların sesi ve resepsiyondaki birilerinin hafif mırıltıları duyuluyordu. Bu sakinliğin, hatta tüm şehrin ve adanın tamamının içten içe rahatlatıcı bir tarafı vardı. Hava ılımandı ve ağaçlar meyve veriyordu. Her şeyini kaybetse bile bir şekilde hayatta kalabilirdin. Harcayabileceğimden çok daha fazla param vardı ama yine de bu fikir bana cazip geliyordu.

Tanıdık bir sesin, “Lütfen bana yabancı bir şehirde, sabahın dördünde koşmayı planlamadığını söyle,” dediğini duydum. Günün yirmi dört saati boyunca bana bu kadar küçümsemeyle yaklaşan yalnızca bir kişi olabilirdi.

Arkamı döndüğümde Josh’ı, ay ışığının altında bana bakarken buldum. Gözleri yaz fırtınası gibiydi. Kaşlarının arasındaki çizgi iyice derinleşmişti. Onu bu şekilde görmek midemde garip bir harekete sebep oldu... Ama bunu görmezden geldim.

Beni düzeltmeyi ve eleştirmeyi kendine hak gören insanların arasına Josh’ın da girmesine izin vermeyecektim. Hem ne yapacağım onu neden ilgilendiriyordu ki? Yoksa sinsice dolaşarak tek odalı bir daireden gümüş çalmaya hazırlandığımdan mı endişeleniyordu? En sevimli gülümsememi takınarak, “Tamam,” diye cevap verdim. “Koşmayı planlamıyorum.”

Ardından dönüp koşmaya başladım.

Ana caddeye doğru ilerlerken kulaklıklarımı taktım. Saçma

derecede pahalı mağazaların bulunduğu uzun bir sıranın önünden geçtim. Alışverişten nefret etmeseydim, beğenebileceğim ve artık gücümün yeteceği türden mağazalardı.

Çalma listemde Sacramento'dan oldukça tatlı bir grup vardı. Çoğunlukla akustik gitardan oluşuyordu ama alçaktan yükseğe çıkışlarını, bir an sakinken bir anda kollarımdaki tüyleri ürpertmelerini seviyordum.

İlk plak anlaşılmamı yapmadan ve bir daha asla kendi parçalarımı icra edemeyeceğimi keşfetmeden önce yazdığım türden bir müzikti. Artık konserlerimde gitar bile çalamıyordum. Menajerim, *orada durup öylece gitar çalmak için fazla seksi olduğumu*, daha ilk günden belirtmişti. *İnsanlar gösteri istiyordu.*

Belki kendi yöntemimle devam etmek için ısrar etmem gerekiyordu ama sadece yirmi yaşında, beş parasız bir kızdım. Eğer daha fazlasını beklersem elimdeki imkânları kaybetmekten korkuyordum. Şu an bulunduğum yere bakarsak çoğu insanın kendimden taviz vermeyi hata olarak göreceğinden şüpheliydim.

Dükkânların tamamını geçtiğimde manzaram yerini kaldırımın hemen dışında devasa, kıvrımlı bir ağacın yükseldiği küçük sahil parkına bıraktı. Aniden durup seyretmeye başladım. Dolunayın ışıltısının altında, Disney filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Bir sesin, "O bir *banyan*," dediğini duydum. Şaşkınlıkla nefes alırken Joshua'ya döndüm.

"Beni *takip mi ettin*?"

Dilini yanağının içinde gezdirdi. "Kesinlikle bu kadar yavaş bir koşuyu kendi rızamla yapmazdım."

* Banyan: Dalları geniş araziye yeni bir ağaçmış gibi yayılan Hint inciri ağacı. (ç.n.)

Ayağımı hafifçe yere vurarak, “Neden?” diye bağırdım. Bu koşu, kendime ayırmak istediğim bir zaman dilimiydi. Ya da en azından bana birinci sınıf suçlamalar yönelten insanlardan uzaklaştığım bir zaman dilimi. “Burada tek insan bile yok.”

“Haklısın. Karanlıkta ve tanıklar olmadığında dışarıda bulunmanın ne kadar güvenli olduğunu unutmuşum.” Burun kemiğini sıkarken derin bir iç çekti. “Koşu yapan kadınlara yönelik saldırıların çoğunun sabah saatlerinde gerçekleştiğinin farkında mısınız?”

Bir lambanın direğine yaslanarak esnemeye çalıştım. Kaslarım çoktan sertleşmeye başlamıştı bile. “Görünüşe göre birileri kadın koşuculara saldırmanın en iyi yolunu araştırmış. Az önce *Tiffany* ve *Jimmy Choo*’yu geçtik. Şu anda buradaki en fakir ve en tehlikeli kişi muhtemelen *sensin*.”

“Hı-hı,” dedi alayla. “Ya yanıliyorsan, Drew? Kendini nasıl savunmayı düşünüyorsun? Boyun doksan santim falan.”

“Boyum bir altmış sekiz,” diye homurdandım. “Ve mükemmel bir formdayım. Senin boyutunda on tane adamla aynı anda kapışabilirim.”

Belki birazcık abartmıştım ama bir keresinde kesinlikle *Max Greenbaum*’un kıcını tekmelemiştim. Hem de birebir dövüşte. O zaman daha dokuz yaşındaydık ve yaşıtlarına göre oldukça küçüktü ama konumuz bu değildi.

Kaşlarını kaldırdı. “On adam mı?”

“En az on adam ve aynı anda. Dövüş yeteneklerimin yanında *Tarantino* filmleri soluk taklitmiş gibi kalır.”

Kumların içine adım attı. Omuzlarını gevşetip, “Göster bana,” dedi. “Kendini nasıl savunacağını göreyim.”

Cırcır böceklerinin sesini duyabiliyordum. Tatlı bir meltem eserken ay ışığı kendinden emin, mükemmel yüzüne vuruyordu.

"Ellerim ölümcül silahlar olarak bilinir ve hayalarına ne kadar çok tekme atmak istediğimi hafife alıyormuş gibisin," diye cevapladım. "Yerinde olsam şansımı zorlamazdım."

Çenesini yukarı kaldırırken ağzı daha yumuşak bir ifadeye büründü. "Öyle mi dersin? Çünkü bu konuda çok da emin görünmüyorsun."

Blöfümü gördüğü için artık söylediklerimi yapmak zorundaydım. Şaşırtıcı bir şekilde ona düşündüğüm kadar zarar vermek istemediğimi fark ettim. Yani evet, ona hâlâ zarar vermek istiyordum. Sadece... düşündüğümünden daha az. Ayrıca benden yaklaşık otuz santim kadar uzundu. Bu bir ağacı dövmeye çalışmak gibi olacaktı.

"Son kavga ettiğim adam altına kaçırmıştı. Bu gerçekten riske atmak isteyeceğin bir şey mi?"

Geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuştururken, "Zayıf olduğunu kabul etmekte özgürsün," dedi. "Böylece koşuya devam edebiliriz."

Tamam, önceki ifademi tamamen geri alıyordum. Bu adamın gerçekten de canını yakmak istiyordum.

Bir anda bacağımı kaldırdım. Uzun zaman olmuştu ama hâlâ düzgün döner tekme atabiliyordum. Tam temas etmek üzereyken bacağımı yakaladı. İki saniye sonra da yerdeydim, o da üstümde ve dizlerinin üzerinde duruyordu.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama *Max Greenbaum* zafirim biraz lekелendiğini hissediyordum.

Kollarımdan tutarak yukarı kaldırırken, "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Üzerimi silkelerken, "Evet," diye cevapladım. "Kadınları yere

atmaktan biraz fazla hoşlanıyormuş gibisin. Sloane'un her zaman bu kadar mutsuz görünmesine şaşmamalı.”

Yüzü önceki sert ifadesine geri döndü. Sanırım biraz belden aşağı vurmuş olabilirdim ama Sloane'u davet eden ben değildim. “Bunu teslimiyet konuşman olarak kabul ediyorum,” dedi. “Bu arada bugün biraz dinlenmeni öneririm. Dinlenmek Bailey tatil programında asla yer almaz.”

“*Bana* bir şey olmaz,” dedim sinirle. “Kendin için endişelen.”

Astım spreyimi cebimin üzerinden kontrol ettim. Hastalığımı, giderek büyüyen kusur listeme eklemesin diye spreyi yanında kullanmaya niyetim yoktu. Sırf Joshua Bailey'ye tavsiyelerine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için daha hızlı ve daha fazla koşmam gerektiğinin farkında olarak Diamond Head'e dönüp koşmaya başladım.

5

JOSH

Bu sabah hiç de on kilometre koşmayı planlamış gibi görünmüyordu. Otelin önünde durduğumuzda neredeyse bayılacakmış gibiydi. “Beni her gün takip mi edeceksin?” diye sordu. Zar zor nefes aldığından kelimeleri güçlükle   ıkarabilmi  ti.

“Umarım etmek zorunda kalmam,” diye cevapladım. “Bu egzersiz bile sayılmaz.”

Eğilerek ellerini uyluklarına bastırmış, nefeslenmeye çalışıyordu. Bana bakmak için ba  ını kaldırdığında, bir an için kim oldu  uunu unutarak göğüs dekoltesine baktım.

“*Bak.* Tek yapman gereken şey sabahın beşinde tek başına ko  mayaca  ına dair söz vermen,” dedim.

Yerinden doğruldu. Sabahın ilk ışıklarında hafifçe kızarmış makyajsız yüzü, iri gözleri ve m  tevezı görünüşüyle daha genç ve muhtemelen normalde olduğundan çok daha masum görünüyordu.

“Yabancılardan gereksiz yere korkuyorsun. Ayrıca yasal açıdan bakıldığında istediğin s  z  n bu kadar net olmasının onu işe yaramaz hale getireceğini söyleyebilirim. Mesela yarın sabah be  i beş geçe ko  abilirim.”

“Gerçekten birinin seni öldüresiye dövmemiş olması büyük şans,” dedim bıkkınlıkla. “Yabancı insanlardan bahsetmiyorum. Seni çok iyi tanıyan insanlardan bahsediyorum.”

Ortaparmağını gösterirken sırtarak uzaklaştı.

Sonunda ondan kurtulmuştum. Sloane uyuyor olacağından henüz odaya gidemezdim. Gerçi uyanık olsa da gitmek istemezdim. Dün gece kanepeyi tercih etmiştim ve bu durum aramızdaki ilişkiyi daha iyi hale getirmemişti. Yapılması gereken en doğru şeymiş gibi gelmişti. Geçen yaz kaldığımız yerden devam edemezdim. Tüm bunların bir anlamı olduğunu düşünebilirdi. Yazın sonunda kendimi tekrar geri çekeceğimi bilirken bunu ona yapamazdım. Bu tam kardeşim ve babamın yapacağı türden bir davranıştı.

Havuzun kenarındaki şezlonglara yerleşip güneşin Diamond Head’in ardından yavaşça yükselmesini izledim. Bir yandan da hayatımın ne kadar da karmaşıklaştığını düşünüyordum. Tüm bu sırlar dün olduğundan bile daha fazla üzerimde yük oluşturunuyordu.

Kardeşimin baş belası kız arkadaşına bebek bakıcılığı yapmaksa şu anda ihtiyacım olan en son şeydi.

Onun karanlıkta tek başına koştüğünü düşününce inlememek için kendimi zor tuttum. Daha göğüs kafesime bile zar zor vurabiliyorken on adamla kapışabileceğimi söylüyordu. Kardeşim daha önce de eve sorunlu kadınlar getirmişti ama Drew Wilson -şüphesiz- en berbat durumda olanıydı.

Bir saat sonra kahvaltı masasına oturduğumuzda Drew, tabağından dolup taşan karbonhidratlarla yanımıza geldi.

Tabağını Sloane’un karşısına koyup bir sandalye çekti. Abartı-

lı bir samimiyetle, "Günaydın Joshua, Sloane," dedi. "Sen yemeyecek misin?"

"Açık büfelere karşıyım," diye cevap verdim.

Gözlerini devirdi. "Daha tam olarak oturmadan kahvaltıyı sıkıcı bir hale getirmeye başladın bile," dedi. "Yanlış olan ne? Çok fazla zevk almak mı?"

"Açık büfeler yemek israfı," dedim. "Yarısından fazlası çöpe gidecek." Anlamayacağını biliyordum. Sanki buradaki israf, diğer insanlara haksızlık değilmiş gibi düşünmek daha kolaydı. Kamptaki çocukları ve böyle bir kahvaltıyı hayatları boyunca hatırlayacaklarını düşünmemek de öyle.

Drew, yarım çikolatalı *kruvasan*'ı ağzına tıkarken bana mümkün olan en abartılı gülümsemeyle baktı. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu hafta normalden çok daha fazla yemeyi planlıyorum. O kadar da fazla ziyan olmayacak yani."

Sloane, Drew'un tabağına dikkatle baktıktan sonra küçümseyici bir sesle, "*Amerikan aşırılığı*, gerçek yoksulluğa tanıklık etmiş insanlara itici geliyor," dedi.

Gözleri Sloane'un arkasında asılı duran aşırı pahalı çantasından elindeki kupaya kayarken, "Ah, öyle mi?" diye sordu. "Büyük boy *kapuçino*'n nasıl bu arada? Amerikan aşırılığı oldukça lezzetli olabiliyor, değil mi?"

Harika. Sloane olabildiğince yargılayıcı olmaya, Drew da onu kışkırtmaya karar vermişti. Tam da bu berbat seyahate yakışacak bir durumdu.

Ebeveynlerim masadaki gergin ortamdan habersizce, ellerinde açık büfeden aldıkları tabaklarla geldiler. Annem sevgili rehber kitapçığını -*Oahu, Hayatımızın Macerası*- çıkarıp önüme doğru kaydırıldı.

“Bugünkü yürüyüş rotamızın adı, Asker Siperi,” dedi. “Dağa gömülü şu küçük asker siperlerinden var. Bir de harika manzara-
ralar.” Baileylerin dinlenmeyi içerecek bir tatil yapmadıklarını
bildiğimden bu plan beni hiç şaşırmamıştı. Ancak parkur oldukça
dik görünüyordu. İmkânsız değildi ama annemin kendini bu ka-
dar zorlamaması gerektiğini düşünüyordum.

“Anne,” diye dikkatlice konuştum. “Bu biraz fazlaymış gibi gel-
di. Acaba bugün biraz daha dinlenme odaklı bir şeyler mi yapsak?”

Göz göze gelmemeye çalışarak, “Ben iyiyim,” dedi. “İlk fo-
toğraf yanıltıcı olabilir.”

Arka çıkması için babama baktım. Desteğini isteyeceğim en
son insandı ama çaresizlik bu işbirliğini gerektiriyordu. E-posta-
larını kontrol etmekle o kadar meşguldü ki, farkına bile varmadı.

Sloane, kaşlarını çatarak saatine baktı. “Sanırım bugünkü
programa katılamayacağım. Saat ona manikür randevusu ayarla-
mıştım.”

Drew, gözlerini bana çevirerek sırtırken, “*Ah, yani açık büfe,
Amerikan aşırılığı ama otelin spa bölümündeki manikür değil,
öyle mi?*” diyen bir ifadeyle bakıyordu. Bakışları Sloane’un bile-
ğine kaydı. “*O, dört yüz dolarlık bir akıllı saat mi yoksa?*” Bunun
peşini bırakmayacağını biliyordum. Asıl canımı sıkan şey haklı
olmasıydı.

Sesimdeki sakinliği koruyarak, “Baba,” dedim. “Sen bu konu-
da ne düşünüyorsun?”

Bana ve kitapçığa iç çekerek baktı. “Beth, Josh haklı. Daha
sonra oraya gittiğimizde bir göz atarız. Bugün bunun yerine plaja
gitmeyi düşünelim.”

Annemin bakışlarım hüznü kapladı. Her ne kadar istemesem

de bu ifadesi hastalığıyla ilgili şüphelerimi doğruluyormuş gibiydi. Yüzünü hemen normale çevirdi ama ben çoktan görmüştüm.

Bu arada Sloane, zor bir denklemi çözmeye kararlıymış gibi bana ve Drew'a bakıyordu. "Manikürümü daha sonraki bir zamana erteleyebilirim," dedi. "Hiç sorun değil."

Güneş kör edici parlaklıkla masanın üzerine vuruyordu ve birkaç kuş tabaklardaki yiyecekleri çalmaya çalışıyordu. Babam tüm bunları görmezden gelip telefonunu kurcalamaya devam ederken annemse bir kez olsun o kuşları kovacak enerjiyi kendinde bulamıyordu. Diğer yandan Sloane, masadan fırlayarak o üç kuşu sanki *Hitchcock* filminden fırlamışlar gibi görüp cebinden anti-bakteriyel jel çıkarmaya çalışıyordu.

Drew ise, tüm bu durumu gülerek izlerken bir yandan da mükemmel dudaklarına bulaşmış çikolatayı yalıyordu.

Lüks tatilimizden kaçmanın ve işe geri dönmenin bir yolu olup olmadığını düşünerek gözlerimi kapattım.

**Alfred N. Hitchcock*'un yazıp yönettiği "Kuşlar" isimli filme atıfta bulunuyor. Film, Kuzey Kaliforniya'da küçük bir sahil kasabasının, sebebi bilinmeyen bir şekilde saldırgan kuş sürülerinin hedefi haline gelmesini ve kasaba halkının bu saldırılar karşısındaki çaresizliğini konu alır. (ç.n.)

DREW

Tura minibüsle götürülüyorduk. Bu sefer öne oturmuştum, bu oldukça mantıklıydı çünkü; a) araç tutuyordu b) çiftlerin olduğu bir gezide eşi olmayan fazladan beşinci tekerdim. Beth, yürüyüşün manzarasının çok güzel olacağı konusunda ısrar ederek gideceğimiz yerden farklı bir şehirde olan Kailua'ya bırakılmamız için şoförle anlaşmıştı. Bu hepimiz için zorlayıcı olacaktı. Özellikle de Beth için çünkü kemoterapi tedavisi sadece iki ay önce bitmişti. Kendini neden bu kadar zorladığını anlayamıyordum. Eğer kaçırmaktan korktuğu bir şey varsa, kendini daha iyi hissettiği bir zaman tekrar gelebilecek durumları vardı.

Yirmi dakika boyunca beyaz kumların ve masmavi denizin yanından yürüdük. Hemen önümüzde sudan yükselen iki dağ vardı. Beth'in rehber broşürüne göre adları Mokulua Adaları'ydı. Ben hariç herkes sularını yudumladı. Sırf Joshua hatırlattı diye gıcık olduğumdan yanıma su almamıştım. Umarım, onun yerine getirdiğim ekşi şekerlemeler aynı işi görürdü.

Sonunda ana yoldan sapıp dağa doğru yol aldık. Yükseldikçe yükselen sivri kayalıkların olduğu manzara, inkâr edemeyeceğim

kadar güzeldi. Ancak bir adım dahi atmak istemiyordum. Adım atmaktan kurtulmanın tek yolu, herkesi tırmanmamaya ikna etmekti.

“Bu dağ çok dik,” diye belirttim.

Josh her zamankinden daha da alaycı bir tonla, “Çoğu dağın aksine,” diye cevapladı. Ellerim boynunu sıkarken onu altımda kıstırdığımı hayal ettim.

“*Drew, nefes alamıyorum,*” derdi.

“*Biliyorum,*” diye karşılık verirdim. “*Tüm bunlar gümüşlerinizi çalmak için uzun vadeli planımın bir parçasıydı.*”

“Sahilde oturmaya hayır demezdim,” dedi Sloane. Jim ve Beth de onunla aynı fikirde olduğunda içim rahatladı. Joshua’ya herhangi bir koz vermeden bundan paçayı sıyracaktım.

“Ne derseniz benim için uygundur millet,” diye söze girdim.

Gözlerinde her zamanki şeytani parıltıdan daha da fazlasıyla bana bakarak, “Yürüyeceğim,” dedi Joshua. Sabah stokladığı dört şişeden birini çıkarıp ensesine biraz su serpti. “Ama muhtemelen bu sabahtan dolayı yorgunsundur, bu yüzden kesinlikle dinlenmelisin.”

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. “Birazcık bile yorgun değilim.” *Bu koca bir yalandı.* Bu sabah, aşırı doz sayılabilecek kadar ağır kesici almıştım ama hâlâ kendimi bok gibi hissediyordum.

“*Önden sen,*” der gibi bir hareketle elini patika yönüne uzatınca, toprak yola adım attım. Patika lanet derecede dikti. Ondan uzaklaşmak için olabildiğince hızlı yol aldım ama kolaylıkla bana yetiştii. Uzun bacaklarıyla benim bir adıma karşılık üç adım atabiliyordu.

“Nasıl gidiyor, boksör?” diye sordu yaklaşık beş dakika sonra.

Adımlarımı hızlandırarak, “Harika,” dedim. Güneş doğrudan üzerime vuruyor, tişörtüm vücuduma yapışlıyordu. Çantasındaki su şişelerinden birini bana vermesini çok isterdim. “Peki senin nasıl gidiyor? Yani, senin yaşında biri için... Ne bileyim bir yerlerinin kırılmasından falan endişelenmiyor musun?”

“Otuz iki yaşımdayım,” diye homurdandı.

“Hah,” diye cevap verdim nefes nefese. O kadar büyük bir basamağa adım atmıştım ki, başarmak için ağaca tutunmak zorunda kaldım. “Daha yaşlı olduğumu düşünüyordum. Belki sen ve Sloane, içiniz geçmiş gibi görüldüğünüz içindir.”

“Yaşlılıktan bahsetmişken,” dedi adımlarımız yeniden ritmini bulurken. “Güzel bel çantası. Motorlu *scooter* ile birlikte mi verdiler yoksa ayrıca mı aldın?”

“Çanta, astım spreyim için göt herif.”

Huzur verici bir an boyunca sessiz kaldı. Ayakkabılarımızın altında gıcırdayan taşlardan başka ses duyulmuyordu. Tekrar konuştuğunda sesinde her zamanki küçümseme yoktu. “Astımın ne kadar kötü? Bu sabah iyiymiş gibiydin.”

“Bu kadar heyecanlanma,” dedim. “Bu yürüyüş, beni öldürecek kadar zorlayıcı değil.”

“Daha çok yürüyüşümüz olacak,” dedi neşeyle. “Annem bir sürü yürüyüş planladı.”

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Ardından derin bir iç çektim çünkü Joshua, bu yürüyüşü olabildiğince zevksiz bir hale getirmek için manzara izleme noktasını doğrudan geçip gitmişti. Bu yüzden ona ortaparmağımı gösterirken, tepeden inen iki kızla göz göze geldim. Yüzlerinde beni tanıdıklarına dair bir ifade

görünce omurgam gerildi. Yine o lanet saçım yüzündendi. Üzerimde *beni fark edin* yazan neon bir tabela taşıyormuş gibi hissediyordum.

Arkamızdaki kızlardan birisi, "Pardon," diye seslenince, midemdeki yanmayı görmezden gelerek kendimi arkaya dönmeye zorladım. "Siz, Drew Wilson mısınız?"

Bu konuşma iki yönde gerçekleşebilirdi. Birincisi, nazıkçe yürüyüşte olduğumu ve duramayacağımı söyleyebilirdim. Onlar da hayatlarının geri kalanında onlara tam bir sürtük gibi davrandığımı anlatıp dururlardı. İkincisi de onlara istedikleri her şeyi verirdim, harika biri olduğumu düşünürken bir yandan da biraz daha zayıf olmam gerektiğini söylerlerdi.

Aslında, bir seçim bile değildi.

Josh'ın gözleri binlerce güneşin gücüyle başımın arkasını delerken, yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirdim.

"Evet, merhaba."

Her ikisiyle de ayrı ayrı fotoğraf çekilmemi istediler. Bir sonraki albümümle ilgili sorular sordular ki, berbat olacağı dışında bir şey bilmiyordum. Josh'ın homurdanmalarını duyana kadar da gitmeye niyetleri yok gibiydi.

İçlerinden biri Josh'ı beğeniyle süzerken, "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"O mu? *Hayır*. Bildiğim kadarıyla şeytanın dünya üzerinde bir yoldaş edinmesine izin verilmiyor."

Sonunda gittiklerinde tepeye doğru döndüm ve Joshua'yı kaşlarını kaldırmış orada öylece dururken gördüm. Tanrıya şükür, elindeki bir şişe suyu bana uzatıyordu. "Şeytanın yoldaş edinmesine izin verilmiyor, ha?"

“Öyle duydum,” diye cevap verdim umursamazca. “Eminim kuralları daha iyi biliyorsundur.”

Dilini üstdudağının üzerinde gezdirdi. Gözlerindeki eğlence pırıltısını gördüm ama bunu hemen gizledi. Kızlara başını sallarken iç geçirdi. “Çekildiğiniz fotoğrafları internete koydular bile.”

Omuz silktim. “Sen de bir tane ister misin? Instagram’ında paylaşır, ne kadar kibar olduğumdan bahsederken bir yandan da gerçek hayatta aslında o kadar da güzel olmadığımı söylersin.”

Bakışları bir süre gözlerimde gezindikten sonra dudaklarıma inip orada oyalandı. “Instagram kullanmıyorum.”

Alnıma vurdum. “Aman Tanrım. Ciddi misin? Yaşını tekrar söyler mısın lütfen? Çünkü büyükbabamın bile Instagram’ı var. Gerçi Instagram’ını Rus Devrimi hakkında bilgilendirici fotoğraflarla doldurduğu için fazla beğeni almıyor.”

Homurdanarak tekrar tepeye tırmanmaya başladı. “Neden Instagram kullanmak isteyeyim ki?”

“Somali’nin fotoğraflarını paylaşabilirsin,” diye önerdim. “Şurada güzel bir günbatımı. Burada da kurşun yarası olan bir çocuk.”

“Güneş günde sadece bir kere batıyor,” dedi karamsar bir ifadeyle. “Yani çoğunlukla ikinci seçeneği paylaşabilirim. Ayrıca bunu eğlenceli bulman da çok hoş.”

“Yüce İsa,” diye iç geçirdim peşinden koşarken. “Kimse daha önce biraz rahatlaman gerektiğini söylemedi mi?”

Bana dönerken altındaki taşlar biraz kaydı. “Bazı şeyler beni rahatsız ediyor.”

“Fark ettim,” dedim, bir yudum daha su içerken. “Abartısız zevkler, sosyal açıdan fazla hassaslık. Peki başka ne var?”

Kendimi olduğumdan daha da kısa hissettiren bir ifadeyle baktı. "Başkalarının talihsizlikleriyle dalga geçen şımarık prensesler." Ardından beni toz bulutu ve hafif bir pişmanlık içinde bırakarak uzaklaştı.

Six olsa şakama gülerdi, diye düşündüm savunmacı bir tavırla. Josh'm haklı olduğuna dair içimde oluşan suçluluk düğümünü yok saymaya çalıştım.

Joshua, ilk siperin başında beklerken, sanki daha sonra orayı kuşatmayı planlıyormuş gibi manzarayı izliyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Özür dilemeyi sevmiyordum. "Gerçekten aptal gibi davrandım."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Evet öyleydin ama biraz rahatlamam gerektiğini söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Yani ikimiz de hata yaptık? Söylemek istediğin bu mu?"

Dudakları hafifçe hareket etti. "Evet, aynen öyle, tam olarak bunu söyledim."

Beth için bir fotoğrafını çekmek üzere telefonumu kaldırırken, "Gülümse," dedim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ağzı sımsıkı kapalıydı. Yüzünde hareket eden tek şey, "*Neden fotoğrafımı çekiyorsun ki?*" diyen kaşıydı. "*Sadece pasaport ofisi tarafından zorunlu tutulduğunda fotoğraf çektiririm.*"

Yine de sırf inat olsun diye fotoğrafı çektim. Köy yağmalamak ya da ilk gece hakkı* ilan etmek üzere olan bir *Viking* gibi görünüyordu. "Her ne kadar çirkin de olsan, gülümseyebilsen muhtemelen düzgün bir fotoğrafın olabilirdi," dedim.

Kaşını bir kez daha kaldırdı. "Gülümseyemediğimi mi düşünüyorsun?"

* *Prima Nocta*: İlk gece hakkı, Ortaçağ Avrupası'nda bir derebeyine, idaresi altında yaşayan kadınlarla özellikle düğünlerinin olduğu gece cinsel ilişkiye girme yetkisi verdiği söylenen, gerçekliği üzerinde kesin olarak uzlaşılmamış bir haktır. (ç.n.)

“Sana şu an yapamadığını söylerken bile gülümsemekten yoksunsun. Yüzüne sadece iki ifade verebiliyorsun, biraz iğrenmiş ve gerçekten iğrenmiş.”

Boğazından alçak, sıcak bir tını duyuldu. Neredeyse sessiz bir kahkaha diyebileceğim bir ses. Bunun beni etkilemesini istemiyordum. “Sana bakışımla, diğerlerine bakışım kesinlikle aynı değil,” dedikten sonra tepeyi dönüp ikinci sipere ilerledi.

Göt herif.

On dakika daha tırmandık ve en sonunda, varış noktamıza ulaştığımızda tamamen tükenmiştim. Zirveden kendimi aşağıya bırakıp sonucunu düşünmek istemiyordum. Ancak bunun yerine dönüp yan tarafına tırmanmak için ilk basamağa uzandım.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Josh.

Her ne kadar basamaklar birbirinden çok uzak ve ben de üst beden gücünden yoksun olsam da tırmanmaya devam ettim.

“En tepeden fotoğraf çekmek istiyorum,” dedim. “Böylece ne kadar sağlıklı olduğumu kanıtlayabilir ve rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu söyleyen tüm o sik kafalılara yanıldıklarını gösterebilirim.”

Hiç zorlanmadan peşimden gelirken, “Kulağa *oldukça* sağlıklı geliyor,” diye homurdandı.

Zirveye ulaştığımızda manzarayı izledim. Okyanus hayal edilebilecek en koyu mavi, yeni kutudan çıkarılmış kraliyet mavisi boya kaleminden farksız görünüyordu. Uzakta, suyun üzerinde Mokulua Adaları’na hareket eden bir *jet ski* vardı. Buradan baktığında pirinç tanesi kadar küçüktü. Bir an gözlerimi kapatıp sadece rüzgârın uğultusunu duyarken beni gözetleyen kimsenin olmadığını hayal ettim. Bazen böyle ıssız bir adada tek başıma

yaşayabileceğimi düşünüyordum. En azından sadece düştüğüm için dünyanın yarısı bana rehabilitasyona ihtiyacım olduğunu söyleyemezdi. Regl öncesi şişkinliğimden dolayı TMZ* hamile diye haber de yapmazdı.

Gözlerimi açtığımda onu oldukça yakınımnda dururken bulunca, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Düz bir sesle, “Sadece düşmediğinden emin olmaya çalışıyorum,” diye cevapladı. “Anladığım kadarıyla bunu bazen yapıyorsun.”

Telefonumu indirip ona öfkeyle baktım. Amsterdam olayını duymayan tek kişi varsa odur, diye düşünmüştüm. “Sabahtan beri bunu kullanmak için can atıyordun, değil mi?”

Küçük bir kahkaha attı. “Aslında yolculuğun başmdan beri.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak, “Pekâlâ, bunu sistemin-den çıkarabildiğine sevindim,” dedim.

Ardından kahkahalara boğuldum. Joshua, tam bir pislikti. Eğer gümüşlerle ilgili o yorumu yapmamış olsaydı, onunla arkadaş olmak bile isteyebilirdim.

* Amerika'da yayınlanan eğlence dünyası ve dedikodu haberlerine odaklanan popüler televizyon programıdır. (ç.n.)

İnsanoğlu, düşünöldüğü kadar evrimleşmiş değildi. Cinsellik söz konusu olduğunda, aslında ilkel beynimiz tarafından her şeyi bir kenara bırakıp türün devamını sağlamak için yönetilen kuklalar gibiydik. Bebekler, simetrik bir yüzün fotoğrafına annelerinin fotoğraflarından daha uzun süre bakarlardı. Dünyanın dört bir yanındaki erkeklere çeşitli kadın bedenleri gösterin, ne kadar başka tiplerden hoşlandıklarını iddia ederlerse etsinler, fiziksel olarak aynı tepkileri verirlerdi.

Yani, evet. Drew Wilson'ı *Maxim*'in* kapağında ilk kez gördüğümde, ikinci kez bakmak zorunda kalmıştım. O kapağı gördükten sonra ikinci kez bakan heteroseksüel erkeklerin sayısını tahmin etmem gerekirse, *hepsi* derdim. Akşam yapacağım ameliyat aklımdayken düşüncelerimin onun görüntüsüne, çıplak ten, yumuşak dudaklar ve pembe bir elbisenin zar zor gizlediği göğüslerle ilgili düşüncelere geçmiş olması çok da büyük bir olay değildi.

Tabii bu durum, onu her gördüğümde tekrar tekrar dönüp bakmak zorunda olduğum anlamına da gelmiyordu.

* *Maxim*, İngilizce yayınlanan erkek dergisidir. İngiltere kökenli bu dergi şarkıcıların, oyuncuların ve mankenlerin resimlerini yayınlamasıyla ünlüdür. (ç.n.)

Drew, havuzun kenarında belirdiğinde, kötü yönetilen sağlık hizmetleriyle ilgili gevezelik eden babamın yanına zorla oturtulmuştum. Tanrıya şükür, üzerinde daracık bir bikini yerine şort ve tişört vardı ve uzun sarı saçları şapkanın altına gizlenmişti.

Annem yanındaki sandalyeyi göstererek, “Biraz kestirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor, genç hanım,” dedi şefkatle. Nedenini anlamadığım bir şekilde Drew, annemin annelik içgüdülerini arttırıyormuş gibi görünüyordu.

Drew gülümsedi ama gülümsemesinde belirsizlik ve kırılganlık varmış gibiydi. Sanki biri nazik davrandığında nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

“Bugün sabah beşten önce kalkıp koşmaya çıktım,” dedi. “Sabah koşusu ve bugünkü yürüyüş beni oldukça yordu.”

Yanımda kitap okuyan Sloane kaskatı kesildi. Tuhaf bir şekilde kıskandığı için bu sabah, Drew ile koştuğumdan ona bahsetmemiştim. Şimdi de durumu çözüyormuş gibi görünüyordu.

“O zaman şuraya otur da biraz dinlen, tatlım,” dedi annem.

Drew başıyla onayladıktan sonra eli şortunun lastiğine gidince panikten donakaldım. Kıyafetlerini çıkarıyordu. *Tanrım*. Bu görmem gereken son şeydi. Akıl sağlığım için bakmayı kesmem gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

Kısa şortunu çıkarırken gözlerim istemsizce onun düzgün, bronzlaşmış, kaslı bacaklarındaki pürüzsüz cildi boyunca ilerledi ve hayatım boyunca gördüğüm en şekilli kalçaların kıvrımlarına gitti. Beyaz bikini altı iplerle bağlıydı. Tek çekişle ondan kurtulabilirdi.

Ardından şapkasını çıkardı. Tişörtünü de başından çekip çıkardığında, saçları sırtından aşağı döküldü ve kıvrımlarını zar zor

kapatan bikini üstü ortaya çıktı. Ağız sulandırıcı ve yumuşacık görünüyordu. Onu altımda hayal etmekten kendimi alıkoyamadım. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki, gerçekleşmesi için her şeyden vazgeçebileceğimi düşünüyordum.

Ergenliğe yeni girmişim gibi tepki veren aletimi saklamak için kitabımı kucağıma koymak zorunda kaldım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama görüntüsü beynime kazınmış durumdaydı.

Orada kalıcı olacağından endişeleniyordum.

DREW

23 Ocak

Ertesi gün biraz daha geç uyanmayı başarmıştım ama koşuya başlamak için odamdan çıkarken hava hâlâ karanlıktı. Asansöre yaklaşırken Josh'ın kapısının kapandığını duydum. Avukat değildim ama takipçilik için yasal kriterleri karşıladığından oldukça emindim.

Asansörün duvarına yaslanıp gözlerini kapattı.

“Neden bu kadar yorgunsun?” diye sordum. “Lütfen, bana Sloane’u öldürdüğünü ve cesedi saklamak için tüm gece uğraştığını söyle.”

Tek gözünü açtı. “Bütün gece süreceğini de nereden çıkarttın?”

Joshua Bailey, son yirmi dört saat içerisinde ikinci şakasını yapmıştı. Her şeyden önce bu beklenmedik duruma güldüm.

“Çok zaman alıyor olmalı,” diye devam ettim. “Filmler bunu oldukça kolaymış gibi gösteriyor ama bütün o kemikleri kesmek biraz kas gücü gerektiriyordur.”

“Tanrım,” dedi, asansörden çıkarken. “Aklının çalışma şekli beni korkutuyor.”

Dışarısı tamamen karanlıktı. Cırcır böcekleri, çeşmeler ve uyumlu adımlarımızın sesinden başka ses duyulmuyordu. Bu sefer onu geçmeye ya da arkasında kalmamaya çalışmadım. Zaten onu geçemeyeceğimi biliyordum ve daha kötü insanlarla koştüğüm olmuştu. Bir keresinde Davis ile koşmuştum ve tüm süre boyunca kilomun kontrol altında tutulmasının öneminden bahsetmişti.

“Seni çok iyi anlıyorum. Ben de Sloane’u öldürmeyi düşündüm,” dedim kaldığımız yerden devam ederek. “Bilgin olsun, birini öldürmek istemek yasal olarak geçerli bir savunma değil. Onunla tanıştıktan hemen sonra araştırmıştım.”

Kaşlarını çattı. “Cinayet hakkında çok fazla konuşuyorsun. Belki de suç dizilerini izlemeye ara vermelisin.”

“Suç dizilerini izlemeye ihtiyacım yok,” diye cevapladım. “Annem ve üvey babam ceza hukuku alanında çalışıyorlar.”

Bakışlarını birden bana çevirdi. “*Annen* mi?”

İç çektim. Arada sırada seks hakkında şarkı söylediğim için insanlar ya koruyucu aile ya da geçimini fuhuşla sağlayan bekâr bir anne tarafından yetiştirildiğimi düşünüyordu.

“Bu kadar şaşırmış olman gururumu okşadı.”

Omuz silkti. “Sadece biraz daha sığ biri tarafından yetiştirildiğini düşünmüştüm. Emekli olmuş bir model ya da güzellik yarışması birincisi gibi, seni beş yaşındayken gösterişli çocuklara, mayo modelliği yapman için gazete reklamlarına çıkarmaya çalışan biri gibi mesela.”

“Gösterişli çocuklar için reklam,” diye dalga geçtim. “Somali’de izleyecek bir şey bulamadığında bunlara mı bakıyorsunuz?”

“Sadece internet çok yavaş olduğunda,” dediğinde tekrar gülmeye başladım. Az önce dünyanın en berbat esprisini yaptım ve o da resmen bunu ikiye katladı. Bu yönü çok hoşuma gitti.

“Vay canına.”

Sırıttı. “Sanırım bu kötü esprimden sonra ben bile kendimden iğrendim.”

Banyan ağacının yanından geçtik. Bu sabah sörfçüler de vardı. Kumdaki büyük raflardan sörf tahtalarını alıp karanlık suya gidiyorlardı. Yanlarından geçerken, “Bu kadar karanlık bir havada sörf yapmaktan daha korkutucu bir şey düşünemiyorum,” dedim.

“İnsanın kendi isteğiyle bu kadar erken kalkmasına anlam veremiyorum,” diye yanıtladı. Bu durum, onu dün gece ayakta tutan şeyin ne olduğunu yeniden merak etmeme sebep oldu. *Sloane*’un tüm geceyi seks yaparak geçireceğinden çok da emin değildim. Muhtemelen her şeyi sıkı sıkıya planlamayı, mümkün olduğunca az temas etmeyi ve ortalığı hemen temizlemek için ıslak havlu bulundurmaya isterdi.

Sona erdiğinde, “*Memnun kaldın mı?*” diye sorardı. Ancak Joshua, ona aynı soruyu sormazdı çünkü *Sloane*’un tatmininin, türün devamı için hayati önemi yoktu.

Onu rahatsız edeceğini bildiğim için, “Sen ve *Sloane*’u seks yaparken hayal etmeye çalışıyorum,” dedim.

Şaşkınlıktan sendeleyip kendini toparladı. “Ne?”

“Merak etme, hiç de seksi değil. Sizi daha çok *Ken* ve *Barbie* gibi pürüzsüz bölgelerinizi birbirinize sürterken hayal ediyorum. Ya da iki robot, biliminsanlarının gözlemlemesi için kurulmuş bir simülasyonda seks yapıyorlar. Biliminsanlarının, neden robotların seks yapmasını gözlemlemesi gerektiğinden tam olarak emin değilim... O kısmı hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

Gülümsemesini gizlemeye çalışırken, “Lütfen konuşmayı bırak,” diye yalvardı.

Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama bastırıldığı gülümseme, bu geziye geldiğimden beri gerçekten mutlu olmamı sağlayan ilk şey olmuştu.

Gün neredeyse ağarmak üzereyken otele yaklaştığımızda bitmiş haldeydim. Benim için yavaş koştuğunu düşünüyordu, ben de her zamankinden daha hızlı koştuğumu kabul etmeyecek kadar gururluydum.

Bahçelere ulaştığımızda havuza yöneldi. “Bu tarafa gidiyorum. Diamond Head’in üzerinden ışığın nasıl yükseldiğini izlemeyi seviyorum,” dedi.

“Balkonundan izleyemiyor musun?”

Yüzünde paylaşmak istemediği bir sıkıntının işareti belirdi. “Sloane’un uykusu çok hafiftir.”

Beni tam olarak davet etmiş sayılmazdı ama yine de Diamond Head ve körfezlere bakan şezlonglara onunla yürüdüm. Bana, şüphesiz, gün doğumu keyfini bozduğunu ima eden sert bir bakış attı ama sinirli hali beni daha da cesaretlendirdi.

Yerlerimize geçtiğimizde ışık, yanardağın arkasından yavaşça sızıyordu ama ben, sabah havasının serinliğinden titremeye başlamıştım bile. Terden ıslanmış spor sutyenim tenime yapışmıştı ve gittikçe daha da üşütüyordu. Etrafta kimse olmasaydı onu çıkarırdım. Bunun yerine kollarımı kendime sarmayı tercih ettim. Bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakıp homurdandı.

“Neden hiçbir zaman yanında yeterince kıyafet bulundurmuyorsun?” diye sordu. “Geçen gece de üşümüştün.”

Gözlerimi devirdim. Sadece gün doğumu izlerken bile beni

eleştirecek bir şey bulacağını tahmin etmeliydim. “Kazak ve yedek kıyafetlerle mi koşmam gerekiyordu?”

Cüssesine göre kibar ve zarif bir şekilde sandalyesinden kalktı. Nerede yaşadığını düşününce bu kadar formda olmasına şaşırdım. Orada bir spor salonu olduğunu sanmıyordum. “Resepsiyona bir tişört bırakabilirdin,” diye söylendi. “Bekle biraz.”

Uzaklaşınca hemen atletimin altından ıslak sutyenimi açtım -yeterince takdir edilmediğini düşündüğüm karışık bir iş- tam sutyenimi atletimin üstünden çekerken geri döndü.

Bakışları boynumun altına kayıp hızla yüzüme döndü.

“Üşümüştüm,” diye savunmaya geçtim.

Gözleri göğsüme kaydı ve aynı hızda tekrar yukarı çıktı. “Evet. Fark ettim.”

“Belki memelerime biraz daha az bakmalısın.”

Derin nefes vererek Diamond Head’e baktı. “Bir adamdan, senin memelerine bakmamasını istemek, ondan volkan patlamalarını izlememesini istemek gibi bir şey. Eğer böyle şeyleri görmezden gelebilseydik, insan ırkı yok olurdu.”

İçimdeki feminist ona bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu haykırmak istiyordu. Ancak içimde küçük bir kıpırdanmanın var olduğunu, neredeyse unuttuğum türden bir arzuyla dolduğumu hissediyordum. Josh’ın memelerime bakması fikrinden rahatsız olmam gerekiyordu belki ama durum tam tersiydi. Eğer kendime izin verecek olursam, bu tuhaf etkileşimle ilgili çok fazla fantezi yaratabilirdim. Bir kısmı onun cüssesinden kaynaklanıyordu. Yataкта onu üzerimde hissettiğimi, ezici gücüyle beni kavradığını hayal ediyordum. Bir kısmı da tamamen onun içindeki, yüzeyin hemen altında kaynayıp duran o şeyle ilgiliydi. Sonunda kapak açıldığında ne olacağını çok merak ediyordum.

Garson, tepsi ve bir yığın havluyla bize yaklaştı. Havluları Josh'a uzattı, o da bana verdi. Kendimi baştan aşağı mumya gibi sarmalarken garson iki *kapuçino*'yu aramızdaki masanın üzerine bıraktı. Ona teşekkür ettikten sonra içeceğimi ellerimin arasına aldım. Josh, hesabı imzalarken sıcaklığın tadını çıkardım.

Oldukça mutlu ve ısınmış durumdaydım, güneş de nihayet bulutları yararak yükseliyordu. “Bu mükemmel,” dedim iç çekerek. “Aptal gün doğumu kısmı bile.”

“Pop prensesini sonunda etkileyebildiğim için memnun oldum. Seni hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum.”

Sırıttım. “Bu mutluluğun çok olmadığına emin misin? Fazla *Amerikan aşırılığı* olmasın? Açlık çeken Somalililere daha iyi hizmet verebilmek için daha fazla özveride bulunmanız gerekmiyordu?”

Yorgunlukla iç geçirdi. “Gerçekten de kinci birisin, değil mi?” Keyifsizce güldüm. Tahmin bile edemezdi.

Baileyler bugün golf oynamaya, ardından da Pearl Harbor'a gideceklerdi. Bunu daha az ilgi çekici hale getirmenin tek yolu, araya kilise gezisi ya da mikro finans semineri koymaları olurdu. Bu yüzden, sıcak taş masajı yaptırmak ve havuz kenarında uzanmak için kibarca izin istedim.

Tam şezlonga uzanmıştım ki, telefonum çaldı. Six, görüntülü arıyordu. En sonunda hapisten çıkmış olmalıydı.

Bir elini yakışıklı ve kesinlikle tıraşa ihtiyacı olan yüzünde gezdirirken, “Bebeğim,” diye inledi. “Çok özür dilerim.”

Asya'nın çoğu yerine uyuşturucu götürmek, tam bir acemi

ELIZABETH O'ROARK

işiydi. Daha akıllı davranmalıydı. Ancak bir günden fazla süreyi hapistede geçirmiş, seyahati kaçırmış ve bu kadar perişan görünürken ona kızmak zordu. Güneş gözlüklerimi başımın üzerine kaldırırken, "Muhtemelen seni affedeceğim," diye cevap verdim. "Kötü müydü?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla sıkıcıydı. Pekâlâ, neleri kaçırdım?"

Kamerayı havuza ve arkasındaki denize çevirdim. "Burası harika."

"Süper. Şimdi bana daha iyi bir manzara göster bakalım," dedi. "Sana bakmama izin ver."

İsteksizce gülümserken kamerayı kendime çevirdim.

"Çok fazla kıyafet giymişsin."

Gözlerimi devirdim. "Üzerimde sadece bikinim var ve insan içindeyim."

"Odaya geçip onu benim için çıkar," dedi. "Koca günü yabancı bir ülkenin hapisanesinde geçirdim. Sence de ödülü hak etmiyor muyum?"

Garsonlar önümden geçene kadar cevabımı beklettim. "*Ailenle* olan bir tatilde beni ektiğin için ödül mü? *Hayır*. Ayrıca hatırladığım kadarıyla bu seyahatle ilgili *seks yok* kuralımız vardı, değil mi?"

Diğer her şeyde kolayca teslim olduğum için koyduğum tek kural buydu. Bunun telefon seksini kapsayıp kapsamadığını bilmiyordum ama biraz şüpheli görünüyordu.

Kafasını salladı. "En azından kamerayı biraz indir de dünyada en sevdiğim ikinci şeyi göreyim."

"İlki nedir?" diye sordum. "Beynim olduğunu farz ediyorum."

"Tabii ki değil," dedi sırtarak. "En azından aletimi oraya nasıl sokacağımı çözene kadar olmaz."

Kıkırdadım. Six ile durum her zaman bu şekilde olurdu. Kızgın kalmak için fazla çekiciydi. Hatta *duruşmasını* beklerken bile.

İşte tam bu yüzden, benim için mükemmeldi; güvenilebileceğim biri olmasa da yeterince eğlenceliydi.

9

JOSH

24 Ocak

Ertesi sabah kanepede uyurken kapısının sertçe çarpmasıyla uyandım. Normalde o kadar gürültülüdür ki, beni uyandırmadan kapısına kadar nasıl gittiğini düşünemiyordum bile. Eğer uyanmışsa odasından her zaman bir gümbürtü, bir gıcırtı ya da boğuk bir, *ah, siktir*, sesi gelirdi. Bunu hem eğlenceli hem de sinir bozucu buluyordum. Giyinip dişlerimi fırçaladıktan sonra ona yetişmeyi planladım, gülünç derecede yavaş olduğundan bu çok da zor değildi.

Aşağı indiğimde şaşkınlıkla hâlâ burada olduğunu ve lobinin yakınındaki sütuna yaslanarak esnediğini gördüm.

“Beni mi bekliyordun?” diye sordum.

Şaşırarak sıçrayınca dengesini sağlaması için elimi kolunun üzerine koydum.

“Tabii ki seni beklemiyordum,” diye homurdandı. Sütuna geri dönüp esnemeye devam etti. “Arada bir ısınmayı severim.”

Saçmalık. Kesinlikle beni bekliyordu. Bunun beni memnun et-

mesinden nefret ettim. Sorumluluk hissettiğim için yapıyordum, başka bir şey değildi ve Drew da ona başka bir seçenek sunmadığım için bu duruma katlanıyordu. Bu seyahat bittiğinde arkadaş falan olacak değildik.

Bir öncekiyle aynı rotada koştuk. Dükkânların ve parkın yanından geçip Diamond Head'e ilerleyen bir koşuydu. İlk gün, sırf bana inat olsun diye daha uzağa ve daha hızlı koştuğunu biliyordum ama bunu her gün yapmaya devam edebilecek olan tanıdığım tek kadın, o olmalıydı.

Koşumuzu tamamlayınca yine havuz başındaki sandalyelere geçtik. Neden yanımda takıldığını bilmiyordum ama umarım seks robotlarından bahsetmezdi. Daha önce böyle bir şey duymamama rağmen şimdi kafamda canlandırmadan duramıyordum.

Tişört getirmeyi bir türlü hatırlayamadığı için ona sıcak havlu getirdim. Kısa sürede sarınıp yanımda *kapuçino*'sunu yudumlarıken gün doğumunu izlemeye başladı.

Diamond Head'i başıyla işaret edip, "Sence orada yaşayan birileri var mıdır?" diye sordu. "Muhtemelen palmiyeler ve bir ananas ağacı vardır. Kendine bir tür kulübe inşa edebilir, meyvelerle yaşayabilirsin."

Ona baktım. "Asıl soru, böyle bir şeyi neden isteyebileceğin?"

Yeniden dağa bakmadan önce kaşlarını çattı. "Kimsenin sürekli senin hakkında konuşmaması iyi olurdu," dedi. "Her zaman nazik olmak zorunda kalmaktan yoruldum."

"Her zaman mı?" diye sordum. "Bu senin nazik halin mi?"

Güldü. "Neredeyse her zaman yani. Ama sana değil. Troller nezaketi hak etmiyor."

Bakışlarını tepelere doğru takip ederken odamdaki mutsuz ka-

ELIZABETH O'ROARK

dını ve annemle olan sorunları düşündüm. “Sanırım çekiciliğini görebiliyorum,” diye sessizce kabul ettim. “Büyük ihtimalle orada ekşi şekerleme yoktur.” O yürüyüşe, su yerine şeker getirdiğine hâlâ inanamıyordum.

Yüzünü astı. “Tabii ki var. O tepeler ekşi şekerleme ağaçlarıyla dolu. Hawaii tarımı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibisin. İyice bak.”

Böylece beni de tepelerde yaşadığı hayali hayatına dahil etmiş oldu. Bunu yaptığının farkında mıydı bilmiyorum ama keşke bu fikir, bana olduğundan biraz daha az çekici gelseydi.

Odaya döndüğümde Sloane uyanmış ve giyinmişti.

“Uzun süredir yoktun,” dedi. Bir şey mi ima ediyordu yoksa ondan kaçtığım için hissettiğim suçluluktan mı öyle düşündüğümü bilmiyordum.

“Çok erken dönersem seni uyandırırım diye endişelendim.”

Hiçbir şekilde tepki vermedi. Her zamanki gibi duygusuzdu. Somali’de takılmamızın anlamsız olduğunu düşünmeme sebep olan şey, onun ilgisizliği idi ama artık öyle olmadığından şüpheleniyordum. Bana olan ilgisi her şeyden çok benim ilgisizliğimden kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu.

“Kardeşinin ne zaman burada olacağını biliyor musun?” diye sordu.

Teorik olarak pasaportunu her an geri almak üzereydi ama Joel’in ne yapacağı belli olmazdı. Aslında Japonya’da olmadığını, bunca zaman boyunca bir otelde âlem yapıyor olabileceğini öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı. “Muhtemelen yarın.”

Zor bir problemi başarıyla çözmüş gibi ellerini birbirine sürterken, “Güzel,” diye cevap verdi.

Problemin ben olduğumdan ve Joel’in burada olmasının hiçbir şeyi düzeltmeyeceğinden de oldukça emindim.

10

DREW

Birileriyle rekabet içinde olmasaydım bu seyahatte ne kadar az şey yapardım bilmiyordum.

Sabah koşularım? Josh olmasaydı en fazla beş kilometre koşardım. Kahvaltılarım? Sloane'un hatırı için mümkün olduğunca *aşırı Amerikanvari* olmaya çalışmasaydım, şimdikinin yarısı kadar olurdu. Ayrıca Beth, hepimiz için sörf etkinliği ayarladığını söylediğinde -Josh için sörf tahtası kiralamış, Sloane ve benim için de eğitmen tutmuştu- kabul etmemin tek nedeni, Sloane'un o kibirli tarzıyla, "*Sanırım bu etkinliği pas geçeceğim,*" demesi olmuştu.

Dürüst olmam gerekirse, Sloane'un tüm bu sörf olayına karşı duyduğu kaygıyı bir şekilde anlıyordum. Okyanus çoğunlukla hayatta kalmakla ilgiliydi, onun üzerinde ustalaşmakla değil. Kıyıdan bir buçuk kilometre ilerideki dalgaların kırılmasını izlemek, buradan bakınca neredeyse intiharmış gibi görünüyordu. Karadan bu kadar uzak olmayı, sadece şampanya dolu bir yatın içindeysen kabul ederdim. Ancak Sloane, hayır dediğinde Beth'in moralinin bozulmasından hoşlanmamıştım ve kendimi Sloane'dan daha havalı hissetmek istemiştim. Gerçi bu bir rekabet sayılmazdı. Şu

anda tatilde olmamıza rağmen, kahvaltı için diz boyu keten elbise ve topuklu ayakkabı giyyordu. Eğer bir stilisti varsa, ona verdiği tek talimat *sıkıcı olsun ve hayır; hayır bundan daha sıkıcı olsun*, olmalıydı.

Planlanan saatte Josh'la plaja doğru yola çıktık. Üzerinde sadece siyah şort vardı. Havuzdan yeni çıktığı için hâlâ ıslaktı ve bacaklarına yapışmıştı. Şortu, sıkı kalçalarının tam üstüne, karın kaslarının mükemmel V şeklini sergileyecek şekilde düşmüştü. Tanrı'ya yemin ederim ki, tamamen kasla kaplıydı, bir gram bile yağ yoktu. Kiralık sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırıp suya ilerlerken, beni geç gelen ve bunu hiç de umursamayan eğitimcimle yalnız bıraktı. Normalde bana herkes gibi davranılmasını takdir ederdim ama en azından eğitmenimin, beni hayatta tutmak için belli belirsiz de olsa çaba göstermesini daha çok isterdim.

Bana tahtaya nasıl çıkacağımı gösterdi ve iki kez deneme yaptım. Esneyerek, “Her neyse, işte bu kadar kolay,” dedi ve eğitimim tamamlandı. Josh artık ufukta küçük bir noktaydı ve diğer küçük noktalara yaklaşıyordu.

“O kadar uzağa gitmeyeceğiz, değil mi?” diye fısıldadım.

Adı Stan olan adam gözlerini devirdi. “Evet, eğer dalgasız sörf yapmanın bir yolunu keşfetmediysen.”

Tanrım, umarım Stan bahşiş falan beklemiyordu.

Kürek çektik, çektik ve daha fazla kürek çektik. Bu iş, muhtemelen sahip olduğumdan daha fazla vücut kası gerektiriyordu.

Daha nazik biri olsaydı, ona okyanusu biraz ürkütücü bulduğumu ve okyanusta yaşayan şeyleri de aynı şekilde ürkütücü bulduğumu anlatırdım. Sonuçta kolu ısırılarak kopartılan sörfçüyle ilgili film, Hawaii'de geçiyordu. Ayrıca tüm uzuvlarımı korumak

istediğimi de belirtmek isterdim, çok da bahsedilecek bir şey değilmiş gibiydi ama söylemekte fayda vardı.

Başımın üzerinden yüzüncü defa dalga geçtiğini hissederken tahta altımdan kayıp gitti ve okyanusun içine daldım. Hiç ilerleme kaydedemiyormuşuz gibi görünüyordu. Stan, iç çekip sörf tahtamı ayaklarının altında sıkıştırırken kollarımdaki ağırlı yüzünden ağlamak istiyordum. Sadece üst bedenimi kullanarak kendimi ilerletemeyecek olmamı ne kadar yorucu bulduğunu saklamadan, “Seni iteceğim,” dedi.

Sonunda durduğunda kıyıdan gerçekten ama gerçekten çok uzaktaydık. Josh’tan da neredeyse bir o kadar uzaktık.

“Tamam, tahtanın üzerine uzan,” dedi. “Bir sonraki dalgayı yakalayacağız.”

“Biz mi?”

“Tabii ki, sen sörf yaparken ben de yapacağım,” dedi. “Bu işi bu yüzden yapıyorum.”

“Peki ya düşersen?”

Omuzlarını silkti. “Düşmezsin. Bu tahta bir gemi gibi. Olur da düşersen ben geri dönene kadar sadece yüz.”

Elbette. Köpekbalığı dolu bir okyanusun ortasında sen gelene kadar tek başıma yüzmek. Harika bir plan, Stan.

Kürek çekme ve ayağa kalkmakla ilgili aceleyle bir dizi talimat verdikten sonra beni itti. Sadece dizlerime kadar kalkabildim. Tahta hiç de gemi gibi değildi, dalgalanan suyun üzerinde hızla kayan pleksi levha parçası gibiydi. Neyse ki, o da hareket etmemişti ama biraz bezgin görünüyordu. “Az önce mükemmel bir dalgayı kaçırdın.”

“O zaman sörfte bu kadar kötü olmamaya çalışırım,” diye yanıtladım. “Daha önce hiç yapmadığım bir şey olan sörfte.”

Beni dinlemiyordu, uzaklara odaklanmıştı. “Çabuk uzan,” dedi. “İyi bir dalga geliyor”

Bu sefer iki saniyeliğine bile olsa ayağa kalkmayı başardım. Stan, küçük tahtasının üzerinde yanımdan hızla geçerken bana başparmağıyla onay işareti yaptı. Sadece ona bakmam bile tahtadan hemen düşmeme sebep oldu.

Başımı suyun yüzeyine çıkardığımda yalnız olduğumu ve etrafımda sonsuz bir okyanusun uzandığını fark ettim. Kıyı o kadar uzaktaydı ki, neredeyse serapmış gibi görünüyordu. Paniğe kapılmaya başladım.

Tanrım, hayır, burada olmasın, diye yalvardım. Lütfen, burada olmasın. Sığ nefesler alarak durumu görmezden gelmeye çalıştım. Gerçi Amsterdam olayından sonra bu taktiğin işe yaramadığını anlamalıydım. Kameralar açıkken binlerce kişinin önünde bayılmak kötüydü ama okyanusun ortasında bayılmak kadar kötü olamazdı.

Sörf tahtasını doğru pozisyona getirmeye çalışırken, tam o anda bir dalga çarptı ve beni savurdu. Tahta tehlikeli bir şekilde ayak bileğime bağlı olduğu kayışı zorlayıp havaya fırladı. Suyun altına girerken başımı ellerimle kapattım. *Ya üzerime düşerse? Ya bayılırsam? Kimse ne olduğunu anlamaz. Kimse beni bulamaz.*

Sakin ol, diye yalvardım kendime. Başım suyun üzerine çıkınca etrafa panik içinde bakındım. Yakınlarda kimse yoktu. Uzaktaki Josh’ı seçebildim ama buraya bakmıyordu ve yeni bir dalga daha geliyordu. Stan, bana dalganın altına dalmamı söylemişti ama tahtanın üzerine zamanında çıkamadım. Bir kez daha dalganın çarpmasıyla bu sefer kayışım dayanmadı. Yüzeye çıktığımda tahtam benden uzaklaşıyor, kendi kendime ulaşamayacağım göz alıcı kı-

yılara doğru gidiyordu. Nefesim daralmaya başladı. Astım ilacım olmadan suda bayılacaktım ve kimsenin haberi olmayacaktı.

Başım tekrar suyun altına girdi ve yüzeye çıktığımda, Josh'ın bana doğru hızla kulaç attığını gördüm. Nasıl başardığını anlamadım ama birkaç saniye içinde yanımdaydı. Suyu atladi ve arkamdan tutarak beni yakaladı. Bir eli tahtasını sıkıca tutarken diğer kolu belimin etrafını sarmıştı. Beni güvenli bir şekilde yüzeyde tutuyordu.

“Ne oldu?”

“Panikledim,” diye ağlarken bir elimi umutsuzca tahtasına koyup ciğerlerime hava çekmeye çalıştım. Önünde çılgına dönmek istediğim son kişi oydu ama elimde değildi. “Paniklediğimde astım krizi geçiriyorum.” Derin nefes aldım. “Bu ataklar, her zaman en kötü zamanda olur. Şimdi tahtamı da kaybettim. Ve...” Hâlâ nefes alıp vermeye çalışıyordum. Dudaklarımın titremesini engellemeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapadım.

“İyisin,” dedi sakinleştirici ses tonuyla. “Kesinlikle iyisin. Konuşabiliyorsan, yeterince hava alabiliyorsundur. Şimdi seni kıyıya geri götüreceğim, tamam mı?” Henüz hiçbir şey yoluna girmemiş olsa da sesindeki netlik beni rahatlattı.

Belimin etrafına sardığı koluyla beni tahtasının üzerine çekti.

“Aksini söylemediğim sürece şimdilik sadece otur,” dedi. “Eğer bir dalga gelirse senin dümdüz yatmanı sağlayacağım.”

“Ama...” diye söze başlayacak oldum.

Sıcak ve büyük elini rahatlatıcı bir şekilde dizime koydu. “Yapman gereken tek şey orada oturmak. Havuz kenarında uzanıyormuşsun gibi davran.”

“İçeceğim de var mı?” diye sordum. Hâlâ ağlıyordum, bu gerçekten can sıkıcıydı ama o gülümsüyordu.

“Evet. Bir *margarita* almışsın ama tuzu unutmuşlar,” dedi.
“Yani yine garsonu işten attırmaya çalışıyorsun.”

“Tabii ki öyle yapıyorum,” diye fısıldadım. “Tuz onun en iyi kısmı.”

Yine güldü ve beni de kendisiyle birlikte çekerek kıyıya yüz-meye başladı. Hava almaya çalışıyor, hâlâ bayılırsam ne olacağını merak ediyordum.

O sırada Stan’ın bize doğru kulaç atarak tahtamı da yanında sürüklediğini gördüm.

“Onu ben hallederim,” dedi Josh’a. Sanki ilgilenilmesi gereken can sıkıcı bir evcil hayvanmışım gibi konuşmuştu.

Josh elini sırtıma koyarak, “Eminim halledersin,” diye cevap verdi. “Tahtasını bana ver.”

“Söylediğim gibi dostum, ben hallederim.”

Uzanıp tahtayı ondan alırken, “Siktiğimin tahtasını çabuk bana ver,” diye bağırdı Josh. “Ayrıca, bir dahaki sefere hayatında kıyıdan bu kadar çok uzaklaşmamış birini, yoğun dalgaların olduğu bir denizde bırakma.”

“Siktir git,” diye bağırdı Stan.

“Kıyıda bunu tekrar et de gör, göt herif,” diye cevapladı Josh.

Stan, ortaparmağım gösterdikten sonra sörf tahtasıyla uzaklaştı. Josh tahtanın üzerine çıkıp beni çekmeye çalışırken sessizce gülüyor ve bir yandan da ağlamaya devam ediyordum.

“Bunu eğlenceli buldun, öyle değil mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım. Hâlâ yeterince nefes alamıyordum ama alabilseydim, Josh’ın o çocuğa haddini bildirmesine kahkahalarla gülerdim.

Sonunda kıyıya ulaştık. Ayakta durmama yardımcı olduktan

sonra her iki tahtayı da kuma itti ve sanki beni kucağına alacakmış gibi yaklaştı. Her yerde insanlar vardı ve bize bakıyorlardı. Eğer beni kucağına almasına izin verirsem olayların nasıl gelişeceğini biliyordum.

“Yapma,” diye yalvardım. “Sarhoş olduğumu düşünecekler.”

Bakışlarımız buluştu. Sanki kafasında bir şeyler yerine oturuyormuş gibi bakıyordu.

Belimden sarılıp sudan çıkmama yardım ederken, “Tamam,” dedi. Bacaklarım titriyordu, eğer beni tutuyor olmasaydı ellerim ve dizlerimin üzerine yığılacağımdan emindim. Beni tutmaya devam ederken, Halekulani’ye doğru tökezleyerek ilerledim.

Bir grup genç bize doğru yürümeye başladığında, Josh, “Aklınızdan bile geçirmeyin,” diye bağırdı onlara. Bu her ne kadar şımarık ve huysuz olduğumla ilgili bir başka hikâyeyi doğuracak olsa da ilginç bir şekilde minnettardım.

Otelin girişinden geçince beni ailesinin oturduğu sandalyelere doğru götürdü. Orada sadece Sloane vardı.

Kolu hâlâ bana sarılıyken, “Astım spreyni nerede?” diye sordu.

Kendimi düzeltip aramıza mesafe koymaya çalışırken, “Daha iyi hissediyorum,” dedim. Sloane’un anlamsız kıskançlığını otuz adım uzaktan hissedebiliyordum. Liseyi bile bitirmemiştim. Sadece güzel bir kırım olması ve seks hakkında anlaşılması zor şarkılar söylememle tanınıyordum. Sloane etrafta olmasa bile Josh, hayatta beni seçmezdi.

“Bekle,” dedi, beni daha da sıkı tutarak. “Astım spreyni getireceğim, nefesin hâlâ çok yüzeysel.”

“Üst katta, makyaj çantamın içinde.”

Sloane’un yanına vardığımızda bir saniye daha ayakta kala-

mayacağımı düşünüp kendimi sandalyeye bıraktım. “Ne oldu?” diye sordu. “Daha otuz dakika bile olmadı.”

Josh, oda anahtarımı almak için elini uzatınca anahtarımı avucuna koydum. “Eğitmen onu suyun ortasında bırakıp sörf yapmaya gitti,” diye gergince cevapladı. “Hemen döneceğim.”

Sloane güneş gözlüklerini kaldırırken, bakışlarını hızla uzaklaşan Josh’ın sırtına çevirdi. Okyanusun ortasında tek başıma hayatta kalmayı başaramadığım için rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Neden seninle dönmek zorunda kaldı ki?” diye sordu.

Yanağımı ısırdım. Ona herhangi bir şey söylemek istemiyordum ama Josh, birazdan astım spreyimle geri gelecekti. Yalan söylememin anlamı yoktu.

“Astım krizi geçirdim,” diye itiraf ettim, gözlerimi kapatarak. “Ya da panik atak, bazen ayırt etmek zor oluyor.”

Ayağa kalkıp yanıma yürüdü, “Otur,” dedi yorgun bir şekilde. Arkama geçip sandalyemi tamamen dik konuma getirirken bir yandan da garsona seslendi, “Bir fincan kahve alabilir miyiz, lütfen. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde.”

“Buna gerçekten...” diye başladım.

“Kes şunu,” dedi. “Buraya geldiğinde dudaklarının mavi olduğunu fark ettim. Sadece üşüdüğünü düşünmüştüm. Neden spreyin yanında değil ki?”

Omuz silktim. “Su geçirmez olup olmadığımı bilmiyordum.”

“Su geçirmez değil,” dedi. “O yüzden su geçirmez bir çanta edin ya da dışarı çıkmadan önce bir doz *albuterol** al.”

Garson gelince, Sloane kahveyi ondan alıp bana uzattı. “İç şunu,” dedi sert bir ifadeyle.

* Bronşları genişleterek astım ve benzeri hastalıklarda nefes darlığını hızlı bir şekilde hafifleten ilaçtır. (ç.n.)

Refakati çok tatmin edici değildi ama en azından çaba gösteriyordu. Sessizce, "Teşekkürler," dedim.

"Önemli değil," dedi iç çekerek. Bu kabullenme ve hayal kırıklığıyla dolu yumuşak bir sestti. Ondan daha azını beklediğim için mi yoksa bana bunu hissettirdiği için mi üzgündü anlayamıyordum. "Senden çok hoşlandığım söylenemez ama bu ölmeni istediğim anlamına da gelmiyor."

Bu söylediğine alınabilirdim ama daha önce onun yaşadıklarını ben de yaşamıştım. Beni istemesini sağlayamayacağım birini istemiştim ve bu gerçekten berbat bir histi. Sadece neden benimle rekabet içinde olduğunu düşündüğünü anlamıyordum.

Tüm yolu koşmuş gibi görünen Joshua elinde astım spreyimle yanımıza geldi. Elindekini uzatırken, "Bu kadar çok makyaj malzemen olduğuna inanamıyorum," dedi. Spreyi sallayıp ağzıma yerleştirdim. Soğuk havanın boğazımdan geçip ciğerlerimi açtığını hissedebiliyordum. Aynısını bir kez daha yapmca rahatlamaya başladım.

Josh yanı başımdaki kahveye bakıp, "Teşekkürler," dedi Sloane'a.

Sloane ona bakarken, "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" dedi.

"Doha'daki garsonlar bu kadar faydalı değildi tabii," diye yanıtladı Josh gülerek.

Birbirlerine eski dostlar gibi gülümsüyorlardı. Bu kazanın onların tekrar birbirlerine yakınlaşmalarına yardımcı olup olmayacağını ya da bu düşüncenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum.

11

JOSH

Drew'un okyanusun dibine batışını görmemin üzerinden yarım saat geçmişti ama midemdeki gerginlik hissi devam ediyordu.

Odasına gittiğinde garsonu çağırıp viski söyledim. Göğsümdeki ağırlığı kaldıracak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Yaklaşık altı yıldır herhangi bir kavgaya karışmamıştım ama sörf dükkânındaki o adamı gidip dövmemek için hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Muhtemelen bir yetişkin gibi davranıp Sloane'un duymayacağı bir zamanda onu işten attırmak en doğrusuydu. Ama yumruk atmak kadar tatmin edici olmayacağı da kesindi. Viskim geldiğinde bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştım. *Drew iyi, diye kendimi teselli ettim. Dinleneceğine de söz verdi.*

Gözlerimi kapatıp bunu hayal etmeye çalıştım. Önce düş alacaktı. Kendini tamamen kurulamadan yatağına geçecekti. Çıplak, diye tahmin ediyorum çünkü tam da öyle yapacak biri gibi görünüyordu. Onunla aynı odada olsaydım, gece olana kadar yastığını ıslattığını fark etmezdi ve tam yattığında benimkiyle değiştirmeye çalışırdı. Uzun kirpiklerinin altından bakarak, *hadi ama o kadar da ıslak değil, derdi. Islak kelimesinin ne anlama geldiğini*

fark ettiğinde, bunun ağzından bir vaatmiş gibi dökülmesine izin verirdi. Bu oyunu kesinlikle kazanırdı.

Sloane, içinde sadece buzların kaldığı bardağıma bakarak, “Zor bir gün müydü?” diye sordu.

Bir tane daha sipariş etmenin durumu ne kadar kötü göstereceğini düşünürken, bardağı masaya bıraktım. “Evet,” dedim uzun bir nefes vererek. “Kıyıda neredeyse bir kilometre açıkta, nefes alamayan biriyle olmak fazlasıyla stresliydi.”

Bir nevi şaka yapmaya çalışıyordum ama aslında şaka değildi. Sloane’un gülümsemesi oldukça sönüktü.

“Yani hem astımı hem de panik atağı mı var?” diye sordu. “Yoksa birini diğeriyle mi karıştırıyor?”

Bunu sorduğu için onu suçlamıyordum. Tıp fakültesindeki en yakın arkadaşlarımdan biri ve şu an da göğüs hastalıkları uzmanı olan Michael’a da aynı soruyu mesaj atmıştım. “Görünüşe göre astımı olan insanlar panik atağa daha yatkın oluyormuş, biri diğeri tetikleyebiliyormuş,” diye cevap verdim.

Sloane güneş gözlüklerini kaldırıp kelimelerin tam olarak ifade edemediği şeyi anlatmak için o uzun bakışlarından birini attı. “Berbat durumda,” dedi sessizce.

Haksızlık ettiği için onunla tartışabilirdim. O durumda olan herkesin panik yapabileceğini ve Drew’a ilk günden beri kafayı takmış olduğu için bunun hakaret olduğunu söyleyebilirdim. Ancak asıl söylemek istediği şeyi biliyordum. Göründüğünden daha berbat durumda, daha kırılgan ve daha hasarlı.

Sessizliğimi korudum çünkü Sloane’un asıl yaptığı şeyin bana bir uyarı olduğunun farkındaydım.

Ayrıca neden böyle bir uyarıya ihtiyacım olabileceğini düşündüğünü duymak istemiyordum.

Sonunda Sloane odaya çıktığında telefonumu Drew'un sahnedan düştüğü videoyu izlemek için elime aldım. Görmeyi hiç istememişim ama kafama takılan bir şey vardı; *her zaman en kötü zamanda olur*, demişti.

Üzerinde minicik beyaz bir elbise vardı ve platin sarısı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tüm bu makyajla tanışım kızdan daha çok oyuncak bebeğe benziyordu. Kalabalık ondan *Naked** şarkısını istediğinde zoraki gülümsedi. Uzaktan yapılan çekime rağmen yüzündeki ifade çok net anlaşıyordu.

Başta sendelemedi. Sadece gözleri kocaman açılmıştı ve sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi sahnenin kenarına bakıyordu. Bir an için kamera yüzüne odaklandığındaysa tamamen panik içindeydi, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu.

Müzik başladı ama girişi kaçırdı. Sahnede bir adım attı, sonra bir adım daha, sanki kaybolmuş ya da nereye gitmesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Gözleri kapanmadan hemen önce mikrofon gürültüyle sahneye düştü ve hemen ardından o da sahnenin kenarından aşağı yuvarlandı.

Panik atak geçirmişti.

Ve gerçeği söylemektense tüm dünyanın sarhoş olduğunu düşünmesine izin vermişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

* Çıplak.

12

DREW

Bugün olanları anlatmayı bitirdiğimde, “Yani anlattığına göre,” dedi Tali. “Joshua seni kurtarmak için koca okyanusu aştı ve seni güçlü kollarına aldı.”

“Aman Tanrım. Dur.” Olayın ardından düş almıştım ama hâlâ toparlayamamıştım. Dostça bir ses duymaya ihtiyacım vardı ve Tali, bildiğim tek dostum olduğu için onu aramıştım. Bornozumu çıkarıp çıplak halde yatağa uzandım.

“Ve hayatmda ilk kez,” diye devam etti. “Bulunduğunu ve görüldüğünü hissettin ve içinde *daha önce var olduğunu bile bilmediğin bir parçan*, onun her zaman istediğin şey olduğunu fark etti.”

Tali, geçen yaz ilk kitabını yayımlamıştı ve şimdi ikinci kitabı üzerinde çalışıyordu. Neredeyse her şeyi romantizme bağlayabilirdi.

“Tanrım,” diye inledim. “Bana şu an sıradaki kitabını mı okuyorsun?”

“Hayır. Sıradaki kitabım daha da kötü,” dedi keyifsiz bir kahkahayla. “Tahmin bile edemeyeceğin kadar kötü. Hamilelik beni o kadar aptallaştırdı ki, geçen gün telefon numaralarımızı resmen hatırlayamadım ve Hayes, ‘*Umarım benim beynimi, senin de gü-*

zelliğini ulır,' dedi. Boş ver bu söylediklerimi. Joshua hakkında daha fazla şey duymak istiyorum.”

Başıma sardığım havluyu çıkarıp yastığa gömüldüm. “Boğuluyordum -lütfen bunu bir metafora çevirme- ve her kadar bu kararından emin değilmiş gibi görünse de beni ölüme terk etmeme-ye karar verdi. Kesinlikle romantik bir şey değildi.”

Yine de bana doğru yüzerken yüzündeki kararlılığı ve gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyordum. Sanırım Tali de bunu görseydi, bunun biraz romantik olduğu konusunda ısrar etmeye devam ederdi.

“Yakışıklı mı?”

Derin bir nefes aldım. “İğrenç sayılmaz.”

“Aman Tanrım, tam bir pisliksin. Onu araştıracağım. Joshua... soyadı ne demiştin?”

“Sana söylemeyeceğim.”

“Hah! Bailey. Görünüşe göre bebek bütün beyin hücrelerimi almamış. Bailey, doktor, Somali... Ah. Vay canına.” Gülmeye başladı. “Tanrım! *İğrenç sayılmaz* mı? Sen lanet bir yalancısın.”

Hangi resmi gördüğünü merak ettim ama aynı zamanda görmediğim için de memnundum. Muhtemelen gülümsemeyi reddettiği, bir kolunun üzerinde bebek, diğerinde de yavru köpek tutan, asık yüzlü Viking gibi görüldüğü bir fotoğrafıydı.

Homurdandım. “Belki de fotojenik olduğu bir gününe denk gelmişti.”

“Bu adam her saniye fotojenik gibi.” Ardından kocasına, *evet Hayes, sen de yakışıklısın*, dediğini duydum. Telefona tekrar döndü, “Ayrıca bir kez bile Six hakkında konuşmadığımızı fark etmediğimi sanma. Hâlâ hapiste olduğunu varsayıyorum?”

Nefes verirken boynumu kaşıdım. “Yarın her şeyin çözüleceğini söylüyorlar. Cidden ama onu seri katilmiş gibi anmayı bırak. Ufak bir hata yaptı sadece. İnsanları iyisiyle kötüsüyle kabul etmemiz gerekiyor. Sen Hayes’in İngiliz olmasına katlanıyorsun, ben de Six’in bavulunda esrar taşımasına.”

“Tamam ama Hayes aynı zamanda tatlı, sevgi dolu ve oldukça iyi görünümlü. Bu da İngiliz olmasını dengeliyor.” Arka planda bir bağırış ve Tali’nin kahkahasını tutmasını duydum. “Six’in oldukça fazla olumsuz özelliklerini ne dengeleyebilir?”

Göremese de omuzlarımı silktim. Sanki cevabın çok da önemli olmadığına kendimi ikna ediyordum. “Rahat biri.”

“Rahat biri değil,” dedi şefkatle. “Umursamaz. Arada fark var.”

“Herkes Hayes gibi olacak değil,” diye yanıtladım. “Ama Lannai’ye yola çıkmadan önce buraya gelmezse Kaliforniya’ya döneceğim.”

“Ya da sevgilisiyle anlaşılamayan ve hayatını dramatik bir deniz operasyonu ile kurtaran seksi Josh ile daha fazla zaman geçirebilirsin.”

“Sloane genel olarak pislik birisi olsa bile, asla başka birinin erkek arkadaşına yanaşmam, Tali. Sen de yapmazsın,” dedim. Saçlarım yastığı ıslatmıştı, diğer yastığı aldım. “Ayrıca Josh, resmen onların gümüşlerini çalacağını düşünüyordu.”

Kahkaha attı. “Bunun peşini asla bırakmayacaksın değil mi? Adama biraz hoşgörü göster. Belki daha önce Six’in eski kız arkadaşlarından biri gümüşlerini çaldı. Belki de internette senin kleptomani* olduğunu iddia eden birileri vardır.”

Geçen yaz bu kadar kaba davranmış olmasının geçerli sebebi olsa

* Belirli bir neden olmaksızın istem dışı hırsızlık yapan kişi. (ç.n.)

bile, yine de Six'in Somali'de yaşayan abisiydi. Bu aşamada ona karşı olan hoşnutsuzluğumu sürdürmek... daha akıllıca olacaktı.

O gece Six'in de önerisiyle, aynı saat diliminde olmasak bile birlikte akşam yemeği yemeye karar verdik.

Benim saatime göre akşam dokuzda, onun saatine göre öğlen dörtte buluştuk. Ben odamda, o ise telefonunu masanın ortasına dayamış bir şekilde oteldeki barda oturuyordu.

Konuşmaya başlar başlamaz esnedim. “Üzgünüm,” dedim. “Gecenin bir yarısında uyandım, sonrasında da tekrar uykuya dalamadım.”

Gülümseyerek, boş kadehini göremediğim birine kaldırdı. “Oraya vardığımda gecenin bir yarısı beni uyandırmadığın sürece sorun yok. Güzellik uykum bölündüğünde ne kadar sinirlendiğimi biliyorsun. Görünüşe göre Sloane, hepimize yetecek kadar huysuz.”

“Birbirlerini gördükleri için çok da heyecanlanmış gibi değillerdi,” diye belirttim.

Bir parça somonu ağzına attı. “Uzun mesafeli ilişkilerin asla yürümeyeceği gerçeği yüzündendir.”

İşimizin doğası gereği sık sık ayrı kalacağımız düşünüldüğünde bu açıklaması çok da hoşuma gitmedi. “Sanırım unuttun,” dedim, hoşnutsuz bir kahkahayla. “Beni bu seyahate, uzun mesafe ilişkisi yaşamak için davet ettin.”

“Bu tamamen farklı,” diye karşı çıktı. “Normal koşullarda Josh, sadece bir kez görev yerinden ayrılabilir. *Yılda bir kez görüşerek* ilişkiyi nasıl yürütebilir ki? Geçen yaz yaşadığı yerden tahliye edilmek zorunda kaldığı için eve gelmişti.”

İçeceğimi bıraktım. “Zorunlu tahliye mi?”

“Kamp alanında patlama olmuştu,” dedi tamamen ilgisizce. “Çok sayıda personel kamp alanına geri dönmedi ama tabii ki, Aziz Joshua dönmek *zorundaydı*.”

Midemde garip bir huzursuzluk hissettim. Josh’ın işinin gösterişsiz ve lüksten uzak olduğunu biliyordum ama patlamaların yaşandığı bir yerde olduğunu düşünmemiştim. “Yani... orası tehlikeli mi? Yaralanabilir mi?”

Yüksek sesle homurdanırken garsondan içkisini alıp tek seferde yarısını içti. “Lütfen, Drew. Joshua Bailey hayran kulübüne sen de katılma. O tamamen güvende ve hayatımda gerçekten de onun tarafını tutmayan bir kişiye ihtiyacım var, tamam mı?”

“Kimsenin tarafını tuttuğum yok,” diye yanıtladım. “Ortada süregelen bir savaşınız varmış gibi bahsediyorsun ve burada bile değilsin.”

“Tam olarak öyle,” diye cevapladı. “Orada bile değilim. Annemin tek konuşmak istediği şey nedir, biliyor musun? Zavallı Joshua ve Sloane ve onların iyi geçinmelerini ne kadar dilediği. Bu arada babam beni sadece hor görüp azarlarken Josh’ın iyi bir yerde olmasına ne kadar sevindiğini anlatırdı. Dünyayı dolaşıp *South by Southwest*’de* sahne almak üzere olan benim ama her zamanki gibi yapabileceğim hiçbir şey Josh’ın yaptıklarına denk olamaz.”

Ne kadar çabalarsa çabalasın ailesinin onayını alamayan çocuk olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Annemin onayını alabilmek için çabalamak ve bunda başarısız olmak hayatımdaki değişmezim olmuştu ki, aksinin nasıl olabileceğini düşünemiyordum bile.

* *South by Southwest*, her ilkbaharda Austin, Texas, Amerika’da yapılan bir dizi interaktif etkinlik, film müzik festivalleri ve konferanslardır. (ç.n.)

Sanki yüzüne dokunuyormuşum gibi parmağımla ekrana dokundum. “Ailen seni seviyor,” dedim. “Ve eminim seninle gurur da duyuyorlardır. Belki Josh da baban gibi doktor olduğu için ortak noktalarının varlığından ona karşı daha ilgili görünüyordur.”

Bir anlığına Six’in gözleri öyle çok kederlendi ki, kalbim kırıldı. Tüm o gösterişine rağmen, babasının onayını bekleyen, içindeki o kaybolmuş çocuğu daha önce de görmüştüm. “Benimle anlaşmak için çabalamadı bile,” dedi.

Babası onu kabul edene kadar hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Seni yok sayan birine kendini kanıtlamaya çalışmak, bir matematik problemini geometri kullanarak çözmeye çalışmak gibiydi. Ne kadar çaba sarf etsen de işe yaramazdı.

İkimiz için bunu çözmek istiyordum. Aynı zamanda, aslında ona iyi gelebilecek kişinin daha az karmaşık, biraz daha az hasarlı biri olup olmaması gerektiğini de merak ediyordum. Bunun aynı şekilde benim için gerekli olup olmadığı da.

13

JOSH

25 Ocak

Ertesi sabah otelin girişinde nefesini toparladıktan sonra Drew, “Burada koşmayı seviyorum,” dedi. Artık astımının durumunu bildiğim için nefes nefese kalması beni eskisi kadar eğlendirmiyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve havuza yan yana yürüdük. “Ayrıldığımızda burayı özleyeceğim.”

Ben de seviyordum. Başlarda sabahın en erken saatinde onunla koştuğum için hoşnutsuzdum ama artık gezinin en sevdiğim kısmı, bu sabah koşuları olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, onsuz bir akşam yemeğini deneyimledikten sonra, eğer Drew bu geziye gelmeseydi tatilin ne kadar da dayanılmaz olacağını merak ediyordum.

Hepimiz yokluğunu hissetmiştik. O olmadan annemin neşeli kalma çabaları asla tam anlamıyla başarılı olamamıştı. Hem Sloane hem de babamla aramda olan gerginlik iyice hissediliyordu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar bile veremiyordum; annemin bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışması mı yoksa babamın bunu yapmayı bile denememesi mi?

Havuz kenarındaki yerimize yerleşirken, “Diğer adalarda koşmaya devam edebilirsin,” dedim. “Bunu yapamayacağınla ilgili bir yasa olduğunu sanmıyorum.”

Bacağımı tekmeledi. “Evet, diğer adalarda koşmanın yasaklanmadığını ben de biliyorum. Buradaki manzarayı seviyorum demek istedim. Suyun üzerinde parlayan ayı, palmyeleri ve ölüme giden sörfçüleri görmekten hoşlanıyorum.”

Güldüm ve Drew’un birazdan ihtiyaç duyabileceği *kapuçino*’yu ve havluları istemek için garson bulmak üzere sandalyemden kalktım. *Tanrım!* Her uzaklaştığımda sutyenini çıkarmayı bırakmasını istiyordum. Üzerindeyken bile, kendi sağlığım açısından vücut anatomisini gereğinden fazla iyi görebiliyordum. Göğüslerinin yumuşak kıvrımları ve soğuğa tepki veren sertleşmiş meme uçları. Kendime engel olamadan önce eğilip kumaşın üzerinden birini çektiğimi hayal ettim.

Buna bir son vermeliydim. Cidden bazen onun yanındayken kim olduğumu unutuyordum. Sakinleşmeye çalışarak havlu dolabına kadar uzuv kesimi ameliyatlarını düşündüm.

Döndüğümde sutyenini çıkarmıştı ve eğer bakarsam, dünya üzerindeki hiçbir kanlı uzuv kesimi aletimi kontrol altında tutmaya yetmeyecekti. Bu nedenle sadece yüzüne odaklandım. Burnunun üzerinde minik bir yara izi vardı. Burnuma dokunarak, “Bu nasıl oldu?” diye sordum. Yanıt vermeye çok gönüllü olmadığını fark edince daha da meraklandım.

Saç rengi kadar sahte bir ifadeyle genişçe gülümseyerek, “Kafes dövüşü,” dedi. Sanki bir şeyleri anlamamı engellemek istiyordu. “Ben kazandım.”

“Berbat durumda,” dediğini hatırladım Sloane’un. Ancak ber-

bat durumda olanın *ben* olduğumdan şüpheleniyordum. Drew, kendini her kapattığında onu daha fazla kurcalamak, içindeki incinmemiş küçük parçaya ulaşana kadar tüm sırlarını eşelemek istiyordum.

Köşeleri ışıltılı ve parlak turuncuya dönen Diamond Head'e bakarken, "Bu manzaradan daha iyisini bulmak imkânsız olacak," diyerek konuyu değiştirdi.

"Diğer adalar daha da iyi olabilir," dedim. "Bunu bilemezsin."

Garsondan minnettar bir gülümsemeyle *kapuçino*'sunu alırken, "Kendine bir bak, nasıl da iyimser konuşuyorsun," dedi. "Belki de en sonunda içinde annenden bir parça vardır."

Gözlerimi kapattım. "Umarım bir parçadan daha fazladır."

"Sen ve baban iyi anlaşıyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi. "Yani, her bir araya geldiğimizde yalnızca seninle konuşuyormuş gibi."

Evet. Bana tazminatlar, faturalandırmalar ve insanların tedavi masraflarını kendi ceplerinden ödeyememesinin ne kadar rahatsız edici olduğundan bahsediyordu. İş ahlakı, onunla olan en büyük sorunum bile değildi.

Eşi benzeri görülmemiş dürüstlikle, "Eğer annem olmasaydı," dedim. "Muhtemelen babamla asla konuşmazdım. Bunun yerine asla onun gibi olmayacağımı kanıtlamak için dünyanın öbür ucuna taşındım."

Dudaklarını ısırarak, "Henüz kanıtlamadın mı?" dedi. "Artık evine... dönemez misin?"

Sesinde hem umut hem de endişe vardı. Bundan hoşlanmıştım ama aynı zamanda umudunu yok etmem gerektiğini biliyordum. "Bu oldukça uzak bir ihtimal," dedim. "Yönetimimdeki kamp ge-

çen yaz bazı sorunlar yaşadı. O kadar çok eksik personelimiz var ki, bu sorunun çözüldüğü günü görebileceğimi *sanmıyorum.*”

İkimiz için de bu umudu yok etmek zorundaydım. Çünkü içimde, *evet, yakında eve dönebileceğim*, diyebilmek isteyen bir parçam vardı ve bunun ne kadar imkânsız olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Babam, tıbbi çok para kazanmak için seçmişti ve hastaları ikinci plandaydı. Ben farklı bir doktor, farklı bir insan olmak istiyordum. Binlerce çaresiz insanı terk etmekse bunun tam tersi olurdu.

Güneş tamamen yükseldiğinde, *kapuçino*’larımızı bitirip otele yürümeye başladık. Gözleri her gün olduğu gibi vitrindeki beyaz elbiseye kaydı.

Asansöre adım attığımızda, “Lanai’ye sizinle gelip gelmeyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Eğer Six gelmezse, aile tatilindeki fazlalık olarak takılmak istemiyorum.”

Midem kasıldı. Bu geziyle ilgili önemli bir şeyi, şu anki aile dinamiğimizi oldukça yanlış anladığını düşünüyordum. Dahası ve en önemlisi de onun gitmesini istemediğimi fark etmiştim.

Asansör bizim katımıza geldiğinde koridoru birlikte yürüdük. Odasının kapısını açtı.

“Hey, Drew,” dediğimde bana baktı. “Bil diye söylüyorum, fazlalık değilsin, aileyi bir arada tutansın.”

Sanki çok fazla şey söylemişim gibi hissederek kapıyı açıp sessizce odama girdim. Çünkü gerçekte hepimizi mi bir arada tutuyor, yoksa sadece beni mi, emin değildim.

DREW

Biz zamanlar şöhretin, beni sürekli eleştirilmekten kurtaracağını düşünüyordum. Kimseye hesap vermek zorunda olmayacağım bir konuma gelebilirim sanmıştım. Kahvaltı sırasında Davis'ten gelen, “*HEMEN BENİ ARA.*” mesajı, bu düşüncelerimde ne kadar yanıldığımı bir kez daha kanıtlayarak midemin sıkışmasına sebep olmuştu.

Bu sabah, Josh'ın söylediklerinden dolayı hâlâ mutluluktan havalarda uçuyor olmasaydım, panik içinde olurdu. Bunun yerine, “Fazlalık değilsin, aileyi bir arada tutansın” diye düşünmüştüm. Gülümseyerek yemeğime devam etmiş, Davis'i aramak için odama dönmeyi beklemiştim. Bu fazlasıyla hoşuma giden bir meydan okumaydı. Balkon camlarından dışarı bakarken telefonuma cevap vermesini bekledim. *Fazlalık değilsin, aileyi bir arada tutansın.* On yıldır birinin bana tüm sorunlarının kaynağı olmadığını söylediği ilk seferdi. Aksine insanları bir arada tuttuğumu ima etmişti. O sözlerle yıkanmak istiyordum. Onları göğsüme dövme yaptırıp sonsuza kadar yanımda taşımak istiyordum.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama Josh'ın gözünden kendime baktığımda gördüğüm şey hoşuma gidiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadan önce, zirvedeyken gitmek istediğimi hissediyordum. Hayal kırıklığı kaçınılmazdı tabii, sonuçta bahsettiğimiz kişi bendim.

Telefona cevap verdiğinde Davis'in nefes alışları bile sinirliydi. "Dünkü sarhoşluğunun fotoğrafları her yerde," diye öfkeyle kükürdi.

"Ne... Nasıl?" diye sordum. Her türlü haklı eleştiriye hazırdım çünkü Tanrı biliyor, çok fazla hata yapıyordum. Ancak bu seferki beni bile şaşırtmıştı.

Dişlerinin arasından, "Daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum," dedi. "*Sarhoştun.*" Aslında yapmadığım bir şeyle itham edilmek beni çocukluğuma götürdü. Üvey kardeşimin kendinden emin tavrıyla beni bir şeyle suçlarken, doğruluğunu sorgulamaya başladığım günlere. Davis ve üvey kardeşim birbirlerine çok benziyordu. İkisi de tamamen masum olduğum konularda bile berbat hissetmeme neden oluyorlardı.

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım. "Dün gece dışarı bile çıkmadım."

Alay ederek, "O zaman dün okyanustan çıkarken ayakta duramadığı için yardım edilen kişi sen değil de ikizin olmalı," dedi.

Midemin bulandığını hissettim. Şimdiye kadar insanların her dakikamı sanki haklarıymış gibi kayıt altına almalarına ve çarpıtmalarına alışmış olduğumu sanırdınız. Bazı zamanlar vardı ki, mesela şu anki gibi, hiçbir şeyin buna değmeyeceğini hissediyordum. "Sörf yaparken neredeyse boğuluyordum, Davis. *Sarhoş değildim.*"

"İyi. Ben de tam şu anda özür dileyeceğin bir basın toplantısı ayarlamakla meşgulüm," dedi. "İşlerin uzaktan nasıl görüldüğüne dikkat etmen gerekiyor. Şu an ihtiyacım olan son şey, pişman bile değilmişsin gibi etrafta dolaşman."

"Bir dakika. Özür toplantısı mı? Kime ne özrü borçluyum ki?"

"Sahneden düşen rol modellerini izleyen tüm genç hayranlarına? Paris ve Berlin'de seni izleyemeyen bilet sahiplerine? Genç kızlarının sana takıntısını onaylayan ama senin rehabilitasyon merkezine gittiğinin haberlerini görmek zorunda kalan tüm ebeveynlere? Devam edeyim mi? Yoksa ne demek istediğim yeterince açık mı?"

"Sarhoş değildim ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Ne olup olmadığın umurumda bile değil," dedi Davis. "Eğer bunu, senin için düzeltmeye çalışıyorsam senin de tek yapman gereken daha fazla olay çıkarmamak."

Bir kez daha oraya kaçmayı düşünerek Diamond Head'e baktım. Belki de Davis'e tüm başarılarımdaki başrolün o olmadığını hatırlatmam gerekiyordu.

"Belki de gidip doğayla iç içe yaşamaya başlamalıyım," dedim. "Her şeyi tam zirvedeyken bırakmış olurum."

Üstü kapalı tehdidimi ya anlamamış ya da görmezden gelmişti. "Kamuya açık bir şekilde rezil oldun," diye yanıtladı. "Zirvede olduğun çok söylenemez."

Telefonu kapatıp balkona çıktığımda, Josh'ın dışarıda oturduğunu gördüm. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış, endişe ve suçluluk dolu gözlerle bana bakıyordu. "Her şeyi duydun, değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Duymamak neredeyse imkânsızdı. Oldukça gürültülüsün."

Balkonun bana ait tarafındaki sandalyeme çöktüm. “Tabii ki öyleyimdir,” diye mırıldandım. Artık kendim için savaşıacak halim kalmamıştı.

Sessizlik içinde bir süre oturduktan sonra bana döndü. “Seninle bu şekilde konuşmasına neden izin veriyorsun?” Sesi kızgın ve aynı zamanda dehşete düşmüş gibi geliyordu. Bu duruma alışkın olmayan birine dışarıdan nasıl görüldüğümü hatırlatıyordu.

Ellerimle gözlerimi güneşten koruyarak ona baktım. “Her şeyden önce sözleşmesi var. Ondan kurtulmak için tonlarca para ödemem gerekir. Ayrıca benim için çalışan herkesi o işe aldı. Bu yüzden ondan kurtulmaya çalışmak ciddi bir karmaşaya neden olur.” Bunu yüksek sesle dile getirdiğimde kulağa daha da umutsuz geldi.

“Ama sarhoş değildin,” dedi. “Düştüğünde yani. Bu bir panik ataktı, değil mi? O zaman neden onun ve diğer herkesin sorunluymuşsun gibi davranmasına izin veriyorsun?”

Cevap vermek yerine omzumu silktim. Biliyor olmasından rahatsız değildim ama durum başlı başına utanç vericiydi. “Tam bir deli olduğumu düşünmelerindense sarhoş olduğumu düşünmelerini tercih ediyorum. En azından sarhoşlar tedavi edilebilir.”

“Panik atak yaşıyor olman deli olduğun anlamına gelmez,” dedi. “Stresle başa çıkmanın daha kötü yolları da var. Bu arada, *doğayla iç içe yaşamak*, derken ne kastettiğini çok merak ediyorum. Orada *mai tai* kokteylleri ya da sıcak taş masajları olacağını sanmıyorum.”

“Doğada taşlar var. Onları ısıtmak için de ateş yakabilirim,” dedim gülümseyerek. “Hayalimi daha başlamadan bitirme. Net olması için söylüyorum, ıssız bir adada kalma durumundan bah-

setmiyorum, hani voleybol topunun tek arkadaşım olacağı bir senaryodan*. Birazcık parama güveniyor olabilirim.”

Bir kaşını kaldırdı. “Doğayla iç içe yaşamak derken... bu tür bir doğadan mı bahsediyorsun? Oda servisi olan ve doğanın içinde bulunan güzel bir otelden mi?”

“Burası da doğanın içinde, öyle değil mi?” diye sırtarak sordum.

Kahkaha attı. Mavi gözleri parlıyordu. Küçümsemeden tamamen uzak gülümsemesi, geniş ve neredeyse şefkat doluydu. Saat dörtte onu uyandırıp dünyanın başımın üzerine yıkılmak üzere olduğunu söylesem ne yapardı, diye düşündüm. Kimsenin durumunu daha iyi hale getiremeyeceğini biliyordum ama onun gerçekten de elinden gelenin en iyisini yapacağını hissediyordum.

Saat on buçukta, Diamond Head'e gitmek üzere vale bölümünde buluştuk. Jim, hepimizin sığacağı boyutta bir *Jeep* kiralamıştı. Görünüşe göre planın yolunda giden tek bölümü buydu.

Marketin önünde imza isteyen genç kızların akınma uğradık. Josh, beni kalabalığın içinden adeta cankurtaranmış gibi çekip çıkardı ve Diamond Head'e vardığımızdaysa, onun uykuda olan bir volkan değil de sadece bir krater olduğunu görüp hayal kırıklığına uğradım. Bu da her an patlama riski olmadığı anlamına geliyordu. Geri dönmek için yola çıkmadan önce tekrar fotoğraf çektilerim imza vermeye başladım. Bir yandan da genç bir kızın son albümündeki beğenmediği şarkıları sıralamasını sabırla dinliyordum.

“Ekranlarda yüzün daha ince görünüyordu,” dedi diğer kız. “Kontür mü yapıyorsun yoksa *Photoshop* mu kullanıyorlar?”

* Yazar *Cast Away* (Yeni Hayat) filmine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Gergin bir şekilde, “Artık gidebilir miyiz?” diye bağırdı Josh. Araya girip kızları benden ayırdı. Beni bir kez daha başarıyla kalabalıktan uzaklaştırdıktan sonra Sloane ile önden yürümeye başladı.

Beth ile arkadaydım. Yavaş hareket ediyordu, Jim ise önden daha yavaş hareket ederek arkamızdan geliyordu. O sırada patikadan inen bir grup genci görünce göğsümde o tanıdık panik belirtilerini hissettim. Girişteyken kaçma şansım olurdu ama şimdi daralan patikada bir şeyler ters gidebilirdi. Alnımdan akan ter kürekkemiklerime gidiyordu.

“Yapamam,” diye fısıldadım.

Kaçış yolu olmadan sıkıştırılmayı, herkes izlerken bir kez daha panik atak geçirmeyi kaldıramazdım.

Beth yanımda durakladı. “İyi misin?”

“Buna dayanamam,” diye fısıldadım. “Siz devam edin. İyi olacağım. Sizinle otelde buluşuruz.”

Patikadan aşağıya doğru koşmaya başladım. Girişin yanından geçip nihayet kimseyi görmediğim bir sokağa çıkana kadar da devam ettim. *Sonunda.*

Bu şekilde yaşamaya devam edemem, diye düşündüm.

O gece Amsterdam’da tam olarak bu düşünceler aklımdan geçiyordu. Orada korkudan beni öldürecekmiş gibiyken, şimdi özgürleşmiş hissettiriyordu. Telefonumu çıkarıp asistanımı aramaya karar verdim. “Asleigh,” dedim. “Waikiki’de saçımı kestirebileceğim ve boyayabileceğim bir yere ihtiyacım var.”

Duraksadı. Sonunda, “Davis ile bu konuyu konuştun mu?” diye sordu. “Muhtemelen özür toplantısı için aklında bir imaj vardır.”

ELIZABETH O'ROARK

Özür toplantısı. Gerçekten böyle bir şey söylemiş olduklarına inanamıyordum.

“Maaşını hangimiz ödüyoruz, Asleigh?” diye sordum. “Ayrıca bu saçlar kime ait?”

“Sen,” dedi karamsarlıkla. “Pekâlâ, ne zaman yaptırmak istiyorsun?”

“Şimdi,” dedim. “Hemen şimdi.”

15

JOSH

Drew ile sudan çıkarken çekilmiş fotoğraflarımız aniden her yere yayılmıştı.

Her beş dakikada bir üniversite arkadaşlarımın birinden mesaj alıyordum. Hepsinin de aynı şakayı yapabildiklerine inanmak oldukça zordu. “*Somali’deki hayatın düşündüğümüzden daha iyi görünüyor.*” Somali’deki meslektaşlarımsa, “*Görünüşe göre tatilini oldukça iyi değerlendiriyorsun,*” veya “*Geri dönmezsen seni suçlamayız,*” gibi şeyler yazıyorlardı.

Arkadaşlarımın takılmalarıyla başa çıkabilirdim ancak Sloane’un bu konudaki davranışını nasıl atlatacağımdan emin değildim. O da bu konuda bolca mesaj alıyordu. Olayın görüldüğü gibi olmadığını biliyordu, o da oradaydı ama yine de oldukça öfkeliydi.

Diamond Head’e vardığımızda, Sloane’un dikkati tamamen üzerimdeydi. Kardeşimin kız arkadaşına çok fazla dikkat edip etmediğime odaklanmış durumdaydı. Bu adil değildi çünkü Drew, bu gezideki insanların yüzde yirmisini oluşturuyordu. Onu fark etmemek neredeyse sosyopatça olurdu. Ancak görünüşe göre

Drew'un etrafı çakal sürüsüyle çevrilip kıyafetleri ve saçları çekiştirilirken ve kilosu hakkında yorum yapılırken, bunu görmezden gelmem gerekiyordu. Birileri ona, "*Rehabilitasyona gidecek misin?*" diye sorabiliyordu. Bir diğeri, "*Daha zayıf olmanı beklerdim,*" diyebiliyordu. Bu sırada benden de orada durup telefonumdan ülkelerin borç krizleriyle ilgili bir makaleyi okumam ya da gideceğimiz restoranın yorumlarına falan bakmam bekleniyordu.

Drew'u bu durumdan kurtarmak için neredeyse hiçbir şey yapmamıştım ama Sloane yine de sinirliydi.

"*Bakın kim birdenbire Şövalye Lancelot olmaya karar vermiş,*" diye ağzının içinden mırıldanmıştı.

On dakika boyunca, aslında içinde bile bulunmamam gereken bu durumdan kurtulmam gerektiğini düşünerek yürüdüm. En sonunda durduğumda ailemin de bize yaklaştığını gördüm.

Tek başlarına.

Sesimin fazla ilgili ya da sinirli çıkmasına engel olamayarak, "Drew nerede?" diye bağırdım.

Annem sadece bir kez gözünü kırptı. Kısa bir süre düşündükten sonra, "Zavallı şey," diye cevapladı. "Kalabalığın geldiğini görünce panikledi ve buna dayanamayacağını söyledi."

"Siz de onun öylece gitmesine izin mi verdiniz yani?"

Babam kaşını kaldırdı. Sessiz bir adamdı ama o bakışın ne anlama geldiğini biliyordum: *Sesinin tonuna dikkat et.* Sanki bu konuda konuşmaya hakkı varmış gibi. "İyi olduğunu söyledi," diye kendini savundu annem.

Bu noktada ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Etrafımdaki üç yetişkin de bana abartıyormuşum gibi bakıyorlardı. Belki de haklılardı. Bana kalsaydı, hemen peşinden patikadan aşağı koşardım.

Zirveye çıkış kapalı olduğu için sadece bir tane güzel manzara görebildiğimiz bu sefil tırmanışı bitirip otele geri döndük.

Duş aldım ve havuza gitmek üzere odadan ayrıldım. Umarım Drew'u orada bulabilirdim çünkü odasında yoktu. Asansöre yaklaştığımda kapılar açıldı. İçinden tüm dünyanın yarım saniyeliğine sessizleşmesini sağlayan türden bir kadın çıkıyordu. Mankenlere özgü elmacıkkemiğine, kıvrımlı vücuda ve neredeyse tamamı çıplak, upuzun bacaklara sahip, minik şortlu bir kadın.

Yüzünü telefondan kaldırdı. Tanrı'nın yarattığı en yumuşak, en parlak kahverengi gözleri gördüğümde onun Drew olduğunu fark ettim.

Saçları artık köprücükkemiklerine gelecek kadar kısa ve daha koyu sarı tondaydı. Önceden güzeldi. Görmek için saatlerce sıra bekleyeceğiniz paha biçilmez bir parça gibiydi. Şimdiyse, bulmayı beklemediğiniz ama gördüğünüzde hayatınızı değiştireceğini bildiğiniz bir güzellikteydi. "Saçını kestirmişsin."

Gülümsemesinde kırılgan ve belirsiz bir şeyler vardı. "Gözlem yeteneğin gerçekten etkileyici."

"Güzel olmuş," dedim. Bu sözlerin hem çok şey ifade ettiğini hem de yetersiz kaldığını hissediyordum. "Görünüşün... yani... sana çok yakışmış."

"Ah," dedi. Neredeyse ağlayacakmış gibi yutkundu. "Teşekkür ederim."

Benden boktan bir yorum beklemiş olduğunu ancak dönerek uzaklaştığında fark ettim. Omuzlarını ringe giren bir boksör gibi öne eğmişti. Dünyanın her zaman onu acıtacağını düşünüyordu.

Eğer böyle bir hayatım olsaydı, muhtemelen ben de panik atak geçiriyor olurdum.

16

DREW

Josh ile koridorda karşılaştığımdan beri aynadan uzaklaşamıyordum.

Kendimi zar zor tanıyabiliyordum ama aynı zamanda yeniden kendim gibi görünüyordum. Bir zamanlar tanıdığım o kızı, kendi için planları olan kızı hatırlıyordum. Davis, bu duruma çok sinirlenecekti. Herkes çok sinirlenecekti. Bunu düşündüğüm kadar çok dert etmiyordum.

Beni gördüğünde Josh'ın yüzündeki ifadeyi ve “*Güzel olmuş,*” dediği anı düşünürken göğsümde tuhaf bir hissin uyandığını fark ettim. Aynaya baktığımda hem ağlıyor hem de gülümsüyordum.

Baileylerle günbatımını izlemek için hazırlanırken Sandra aradı. Üvey kardeşim Richard ile evliydi ve ne yazık ki, ondan bile kibirli biriydi.

“Steven ve Maria’nın evlilik yıldönümlerini kutlamak için küçük bir akşam yemeği düzenliyorum,” dedi. Sanki kelimeler isteksizce ağzından dökülüyormuş gibi sesi gergin geliyordu. “18 Şubat’ta New York’ta olabilir misin?”

Hayır, demek istiyordum çünkü onların aptal yıldönümlerini kutlamak istemiyordum ve ailemi her ziyaret edişim acı verici sonuçlanıyordu. Ama her buluşma aynı zamanda bir kabullenilme şansı da sunuyordu. Çocuksu yanım belki bu sefer beni kabul ederler, diye düşünüyordu. *Belki bu sefer şakaların hedefi olmadım, belki bu sefer ailem bana tiksintiyle bakmazdı. Ancak hiçbir zaman böyle olmamıştı.* Muhtemelen bu yüzden her zaman acı verici oluyordu. “Ekibimle bunu konuşmam gerekiyor ama elimden geleni yapacağım,” dedim.

“Harika,” dedi ama sesi tam tersini ima ediyordu. “Bu seferkinde ayık kalmaya çalışırsan çok memnun olurum.”

Sözleri içimdeki bir düğmeyi çevirmişti. Ailemle uğraşmak zorunda kaldığım her seferinde çevrilen bir düğmeydi bu. Aniden içimdeki öfke kabardı. “Ve ben de öfke nöbeti geçiren bir kaltak gibi davranmamandan memnun olurum,” diye karşılık verdim. “Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.”

Şok içindeki sessizliğinin keyfini sadece yarım saniye kadar çıkarabildim. Ardından midem bulanmaya başladı. Her zamanki gibi fazla ileri gitmiştim. Ailemde, *Drew’un yaptığı berbat şeyleri* koydukları bir kova vardı ve ben ona bir yenisini daha eklemiştim. Buna engel olamıyordum.

Öfkeli ve öldürücü ses tonuyla, “Biliyor musun?” dedi dişlerini sıkarak. “Ben ailen için bu kadar çabalarken, sen parmağını bile kıpırdatmıyorsun. Seni dahil etmeye çalıştığımda da böyle davranıyorsun. Herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Eğer biz de çabalamayı bırakırsak buna şaşırma, Drew.”

Telefonu kapattı. Richard’a gidip beni şikâyet edeceğinden adım gibi emindim. Telefon elimde hem utanç hem de öfke hissederek öylece kaldım.

İki saniye bile geçmeden üvey kardeşimden mesaj geldi. İnanılmaz derecede tahmin edilebilirlerdi.

Richard: Gerçekten de karıma seni akşam yemeğine davet ettiği için kaltak dedin mi?

Elbette konuşma bu şekilde aktarılmıştı. *Drew'u ailenizin akşam yemeğine davet ettim ve o bana öfke nöbeti geçiren kaltak dedi.* Sanki bu kelimelerin arasında başka etkileşimimiz olmamış gibiydi. Sanki kibar bir davete küfürle karşılık vermişim gibi.

Ben: Hayır. Sadece akşam yemeği SIRASINDA öfke nöbeti geçiren bir kaltak gibi davranmamasını istediğimi söyledim. Bu tamamen farklı.

İşleri daha da kötüleştirdiğimi bilmeme rağmen cevabıma güldüm. Ama dürüst olmak gerekirse daha ne kadar kötü olabilirlerdi ki?

Richard: Eğer bir daha karıma karşı bu kelimeyi kullanırsan, seninle ilişkimiz biter.

Ben: Tam olarak hangi ilişkimiz? O içten konuşmalarımız mı? İnan bana her yıl karının gönderdiği o mütevazî Noel kartına ihtiyacım yok.

Richard: Ne var biliyor musun? Kutlama partisine falan gelme. Nasıl olsa mahvedersin.

Keşke bu konu burada kapansaydı ama kapanmayacağını biliyordum. Richard, üvey babam Steven'a o da anneme şikâyet edecekti. Daha sonra annem, beni arayıp ne kadar yanlış davrandığımı söyleyecekti. Bu durum, ben dokuz yaşındayken Steven'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine taşındığımızdan beri süregelen bir döngüydü. O zamanlar Richard üniversitedeydi ama hafta sonları geldiğinde sebepsiz yere öfkeli olurdu. Telefonuna baktı-

* *Upper East Side*, Manhattan'ın zengin, lüks kısımlarına verilen ad. (ç.n.)

ğımı, spor içeceğini içtiğimi ya da şarj kablosunu yürüttüğümü düşünürdü. Annem de her zaman onların tarafını tutardı. Hiçbir zaman, benden çok daha rahat bir hayatı olan Richard'ın, şımarık ve rezil bir herif olduğunu söylememişti. Bir kez bile, *ailemizi mahvettiğim için üzgünüm veya bu durumu sana yaşattığım için üzgünüm*, dememişti. Neden diyecekti ki? Üzgün değildi ve bütün suçu benim üzerime atmak daha kolaydı.

Hâlâ da öyleydi. Bu yüzden arayacağını biliyordum. Aradığın da ne kadar acı vereceğini düşünerek şimdiden kendimi hazırlıyacaktım.

17

DREW

26 Ocak

“Bana gerçek bir şey söyle, Drew,” dedi Josh sessizce. Düz ileri bakıyordu.

Baileyler yarın Lanai’ye geçiyordu. Six ise geçen gece pasaportunu bugün alacağına dair söz verdiği için sanırım ben de onlarla gidecektim. Six geldiğinde, sabah koşularımıza ve gün doğumuna karşı içtiğimiz *kapuçino*’larımıza ne olacağını bilmiyordum. Her hâlükârda sona erecekti gerçi ama bundan çok da emin değildim. Josh da ben de saat farkından dolayı hissettiğimiz huzursuzluğu çoktan geride bırakmıştık ama hâlâ buradaydık.

O mükemmel, keskin çenesine ve dolgun altdudağına bakmak için ona döndüm. *Tanrım. Gerçekten de istediği her kızı elde edebilirdi.*

“Gerçek bir şey... gökyüzü mavidir?” diye yanıtladım. “Gün doğumu oldukça iyi? Tam olarak benden ne istediğini anlamış değilim.”

“Bana hiç kimsenin bilmediği bir şey söyle,” dedi. “Burnun-

daki yara izini nasıl aldığını anlatabilirsin mesela.”

Başımınla onayladım. “Kasırga vardı ve köpekbalıkları sudan dışarı fırladı, derken birden köpekbalıkları yağmaya başladı ve...”

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek, “Tamam, konuyu sen seç,” dedi. Daha sonra bana attığı bakış yalan söylememi ya da kaçmamı imkânsız hale getirdi, nefes almamı zorlaştırdı. Refleks olarak cebime uzanıp astım ilacımı kontrol etme ihtiyacı hissettim. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki derimin altına sızabiliyor, herkesin gördüğünden daha fazlasını görebiliyor ve ruhumu bulabiliyordu.

“Şarkım *Naked*’dan nefret ediyorum,” dediğimde bir kaşını kaldırdı. Bu da bana Josh’ın bir robot olduğunu ve muhtemelen sadece klasik müzik dinlediğini hatırlattı. Bunu da sadece limbik sistemdeki aktiviteyi arttırdığı ya da buna benzer sıkıcı bir konuyla ilişkili olduğu için yapıyordu. “Bu benim en çok bilinen şarkım ve ben...”

Kahkaha attı. Gerçek bir kahkahaydı. “Şarkını duydum. Bunu bana açıklamana gerek yok. Bazen gerçekten mağarada yaşadığımı sandığımı düşünüyorum.”

“Morgda,” diye düzelttim onu. “Ya da robot depolama tesisi falan. Neyse. Kimsenin bilmediği bir şey işte bu. En karanlık sırrım. O şarkıdan gerçekten nefret ediyorum. İlk albümümde olmasını asla istemedim ama plak şirketini kızdırmak istemediğim için izin verdim. Görünüşe göre, onlar haklı ben haksızmışım. Belki de hiçbir şey bilmiyorum. Bu şarkıyı tekrar tekrar söylemek zorundayım ve her seferinde biraz daha zorlanıyorum.”

Ve ara sıra bu şarkıyı söylemek zorunda kaldığımda, bunun yerine panik atak geçiriyordum.

“Eğer teselli olacaksa,” dedi. “O şarkıyı ben de sevmiyorum.”

Güldüm. “*Tanrım*. Gerçekten de tam bir pisliksin. Tamam, şimdi sıra sende. Bana kimsenin bilmediği bir sırrını söyle.”

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ben bir robotum, hatırladın mı? Her şeyim yüzeyde.”

Hiçbir şeyin, tek bir şeyin bile yüzeyde olmadığını düşündüm. Beynini açıp içindekilere bakabilmek isterdim. Tabii bu ölümcül bir işlem olmayacaksa. “Pekâlâ. Bak bakalım bundan sonra sana bir şey anlatıyor muyum.”

Bir an sessizce bekledi. *Kapuçino*’sundan bir yudum aldıktan sonra bana dönerek, “Bu tatile gelmek istemedim. Bir yanıma eve dönmeyi hiç istemedi,” diye itirafta bulundu.

“Neden?” diye sordum.

Dolgun altdudağını ısırды. “Babamın yanında bulunmak benim için biraz zor. Anneme olması gerektiği gibi davranmıyorum.”

Bir an devamını beklercesine ona baktım. Jim’in aldattığını varsaydım ve buna inanmak oldukça kolaydı, muhtemelen içinde bir huzursuzluk taşıdığı için. Bu huzursuzluk bana biraz oğlunu -Josh değil, buraya barışmaya geldiğim diğer oğlunu- hatırlattı.

Bunun yerine, “Sadece evde olmak bile zor,” dedi. “Herkes için hayatın ne kadar daha iyi olduğunu görmek zor. Tüm bu şeyler...” Ellerini havada salladı.

Sloane’un küçümseyen tonlamasını taklit ederek, “Tüm bu *Amerikan aşırılığı* mı?” diye sordum.

Güldü. “*Tanrım*. Gerçekten de kincisin. Ama evet, haklısın aşırılık, tüm bu tüketim çılgınlığı. Sadece Amerika’da değil her yerde. Her yerde gördüğün yemekler, hizmetler, mağazalar, paralar ve insanların bunlara nasıl kayıtsız oldukları. Üstelik birkaç

gün sonra tüm bu durum şaşırtıcı olmaktan çıkıyor. Yiyeceklere, iyi internete, beş yüz tane televizyon kanalına ve yumuşak bir yatağa alışıyorum. Hayatın bu kadar kolay olmasına alışıyorum. Tam alıştığım da geri dönüp tüm bunların yokluğuna tekrar alışmak zorunda kalıyorum.”

İç çektim. “Çok üzgünüm. Neden annenle bunun hakkında konuşmadın?”

Şezlonga yaslanırken, başını bana doğru çevirdi ve dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çünkü o benim annem. Beni mutlu etmek istiyor. Beni şımartmak istiyor. Bunu ondan alamam.”

O zaman geri dönme, diye düşündüm. Senin yerine başka birisi gitsin. Bunları yüksek sesle söylemedim tabii. Bu kulağa, umursayan birinin yakarışımı gibi geliyordu. Umursamıyordum. Bir hafta içinde Josh’ı tamamen unutmuş olacaktım.

Kapuçino’larımız bitmiş, havluların sıcaklığı geçmişti. Güneş gökyüzünde yükselmiş, parlıyordu. Sabahın ilk misafirleri büfeye doğru merdivenlerden inmeye başlamıştı ama ikimiz de yerimizden kalkmıyorduk. Gözlerim kapandı ve ben daha ne mırıldandığımı bile anlamadan Josh, bunun ne olduğunu sordu.

Omzumu silktim. “Bilmiyorum. Sadece kafamda çalıştığım bir şarkı.”

“Kendi parçalarını yazdığını fark etmemiştim.”

“Yazmıyorum,” diye cevapladım. “Daha doğrusu onları kaydetmiyorum. Başlarda daha farklı bir yönde ilerlemek istemişim ama daha sonra karnımı doyurmanın ve kiramı ödeyebilmenin bu hayalimden daha eğlenceli olduğunu fark ettim.”

“Bunu sevdim,” dedi. “Her ne kadar *Naked* bir başyapıt olsa da ondan daha iyi.”

İstemedenden de olsa güldüm. Belki de bir hafta sonra onu unutmayacaktım.

Asansörlerin bulunduğu yere yürümek için döndük. Gözlerim vitrinlere, o beyaz elbiseye kaydığında Josh bana dirseğiyle hafifçe dokundu.

“Her sabah ona bakıyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. Sesinde tatlılık vardı. “Neden onu almıyorsun?”

Elbiseye baktığımı tam olarak fark etmemiştim. Uzun ve bol bir elbiseydi. Omuzlarında onu tutmak için zarif küçük bağcıklar vardı. Sanırım gerçekten hoşuma gidiyordu ama başımı salladım. Benim için fazla masumdu, fazla el değmemiş, fazla kız işi. Bu elbiseyle rol yapıyormuşum gibi hissederdim. *İşte ben. Tam da Josh'ın beğeneceği bir kız gibi giyinmişim. Tıp diplomam var ama Sloane gibi bir cadı da değilim. Yakında çocuklarımı doğurmak için işimi bırakacağım. Üvey abimin karısına da asla öfke krizi geçiren kaltak, diyecek biri değilim.*

Sanırım bu elbiseyi fark ettiğimden daha da fazla düşünmüştüm.

“Bana göre değil,” dedim. “Tuhaf hissederdim.”

Dudaklarını ısırıldı. “Bana tam sana göreymiş gibi geldi.”

Ona gülümsedim ve o da gülümsediğinde kalbim garip bir şekilde çarptı. Josh, bazen her şeyi değiştirebilecekmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Garip bir coşku içinde adeta havada süzülerek odama girdiğimde, odanın ortasında bir yığın bavul ve gitar duruyordu.

Odayı geçip beni dövmeyle kaplı kollarına çekerken, “Sürpriz!” dedi Six.

“Vay canına,” dedim. “Buradasın!” Nedense sesimi istediğim kadar neşeli ve heyecanlı çıkaramamıştım.

Geri çekildi, yüzümü ellerine alıp beni incelerken, “Bebeğim saçma ne halt ettin böyle?” diye sordu.

Böylece az önce hissettiğim coşku geçti. Üzerinde olduğum buluttan düşmeye başladım ve sert, rahatsız edici bir sesle yere çakıldım.

Yatağa uzanıp kollarını açarak, “Buraya gel,” dedi. Six’in sevgi dolu olması her zaman hoşuma giderdi ama şimdi, bunun onun için ne kadar da anlamsız olduğunu düşünüyordum. Yatağa gidip başımı göğsüne koyarken garip hissettim.

Dudaklarım alnıma bastırdı ve daha sonra dudaklarıma yaklaşmak için geri çekildi. “Seni özledim,” dedi. “Burada kaldığın için çok mutluyum.”

Beni öperken üzerime çıkıp bacaklarımı aralamaya başladı. Eskiden olsa buna balıklama daldardım ama bugün tüm vücudum kaskatı kesilmiş gibiydi. Göğsümün etrafında bir kafes varmış gibi hissediyordum. Onunla bunu yapmak istemediğimi fark ettiğimde biraz panikledim, sanki fazla ileri gitmiştik. “Six,” dedim göğsünden iterek. “Dur.”

Sessiz gülümsemesi ve hafif nefesi boynuma dokunurken, “Bebeğim, hadi ama. Bu tavrın o aptal kuralla mı ilgili?” diye sordu.

Evet ama aynı zamanda... Tam olarak o kuralla ilgili de değildi. Yani benimle bu tatile çıkabilmek için bu kuralı tamamen isteyerek kabul etmişti. Ona seks arkadaşı olarak gelmeyeceğimi söylemiştim. “Kabul etmiştin,” dedim onu üstümden itmeye çalışırken. O kadar ağırdı ki, yerinden kımıldatamadım. “Gelir gelmez sözünü mü bozuyorsun?”

Sinirle iç çekerek üzerimden yuvarlandı. “Tatilin beşinci gü-

nündeyiz,” diye belirtti. “Gidişata göre hareket edeceğimizi söylemiştin.”

Yataktan kalkarken, “Tüm bu süre boyunca burada bile değildin,” diye sertçe yanıtladım. “Üç görüntülü arama yapmamız, birlikte zaman geçirip durumu tekrar değerlendireceğiz dediğimde kastettiğim şey değildi.”

Yataktan inerken, “Peki,” dedi asık yüzüyle. “Her neyse. Birlikte zaman geçirelim bakalım.”

Daha birkaç dakikadır buradaydı ve ben şimdiden gelmemiş olmasını dilemeye başlamıştım.

Tüm aile sonunda, havuzun başında bir gün geçiriyordu. Beth, Six'i gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu. Sürekli, sanki birlikte geçirdikleri ilk tatilmiş gibi, gözleri dolu bir şekilde, “*Gelebildiğin için çok mutluyum,*” diyordu. Ancak Josh'ın kardeşine her baktığında gerildiğini fark ediyordum, Sloane da aynı şekilde -onları izlerken- mutsuz görünüyordu. Geçen gün Josh'ın bana aileyi bir arada tutan kişi olduğumu söylediğinde ne demek istediğini hâlâ anlayamıyordum ama Six'in bu rolü üstlenmediği belliydi. Eğer Baileyler biraz olsun dağılmak üzerelerse, Six'in gelişi bunu daha da hızlandıracığa benziyordu.

Six'in gelişinin heyecanı biraz azaldıktan sonra Jim, sadece Josh ile konuşmaya geri dönmüştü. Beth'in, Six ile olan sohbetiyse kaybolan oyuncağı için ağlayan bir çocuğu oyalamaya çalışan ama bu durumla tam olarak nasıl baş edeceğini bilmeyen biriymiş gibi gittikçe çaresiz bir hâl alıyordu.

Josh, bir ara kalkıp tek başına havuza gitti. Bunun babasından

bir süreliğine de olsa uzaklaşmak için olduğunu düşünüyordum. Merdiveni tırmanarak çıkarken, onu izledim. Güneş o güzel, geniş omuzlarından yansıyor, mükemmel, düz karnının üzerinden sular akıyordu. Mayosu hafifçe düşmüştü. Göbeğinin altındaki V çizgisine doğru giden tüyleri, bronzlaşma çizgisinin altındaki açık teni ve kalçasının hemen solundaki dövmenin ipucunu izlemekten kendimi alamıyordum. Mayosunu aşağı çekip daha iyi bir manzara elde etmeyi hayal ettiğimde, otuz derecelik havada aniden ürperdim.

Öğle yemeğimiz geldi ve tam yemeklerimizi bitirdiğimiz sırada annem aradı. Buna şaşırmadım. Sonuçta düzenimiz böyleydi. Richard'ın canını sıkıyordum ve tabii ki, o da hemen anneme koşmuştu.

Denizin yanındaki korkuluğa yaslanmak için yanlarından uzaklaştım. Beni dünyaya getiren kadının bile benim işe yaramaz bir beceriksiz olduğumu düşündüğünü Baileylerin duymasını istemiyordum.

Konuşmanın, “*Selam canım, nasılsın?*” ile başlaması gereken kısmını tamamen pas geçerek, “Gerçekten de Sandra’ya ‘K’ ile başlayan o kelimeyi mi söyledin?” diye soğuk bir sesle sordu.

“Kanser mi?” Bir ailenin yanımdan geçişini izlerken korkuluğa sıkıca tutundum. Bu kadar yakınımdan geçmelerine rağmen beni tanımamışlardı. Anonimliğimin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

“Hangi kelimeyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Evet ikimiz de biliyoruz,” diye ifadesizce yanıtladım. “Çünkü onu tanımlayan ve ‘K’ ile başlayan sadece bir kelime var.”

Annem derin bir iç çekti. Bu ses o kadar tanıdıktı ki, rüyamda

bile duyuyordum. Amsterdam'da bilincim yerine geldiğinde de duymuştum. Öldüğüm zaman kimsenin yas tuttuğunu duymayacak, sadece annemin uzun iç çekişini duyacaktım, sanki ölmek bile yaptığım yanlış şeylerden biriymiş gibi.

“Belki senin o neşeli uyumsuzlar grubun o kelimeyi umursamazca kullanıyordur ama normal insanlar bu şekilde davranmaz. İnsanlara saldırıyorsun ve her şeyin öylece affedileceğini varsayıyorsun ama Drew, tüm bunlar birikiyor. Sonunda insanlar yapılanları görmezden gelmeyi bırakacak.”

Sabah Josh ile güneşin doğuşunu izlerken oturduğum aynı sandalyedeydim. “Evet, herkesin olayları nasıl görmezden geldiğini fark ettim. Muhtemelen, Sandra da bu yüzden *bu sefer ayık kalmamı* istedi. Her aile etkinliğine sarhoş geldiğim için. Ayrıca hiçbir şeyin affedileceğini düşünmüyorum, sadece umursamıyorum.”

Bu tarz bir konuşmayı ilk defa yapmıyorduk. İçimde ilişkimizi sonsuza kadar sonlandırmasını dileyen bir parçam vardı. Numa-ramı engellemesini, bağlantıyı tamamen kesip çabalamayı bırakmasını isteyen bir parçam. Bu durum bana daha az acı verirmiş gibi geliyordu.

“Böyle davranırken seninle konuşamıyorum bile ama sana bir şeyi açıklamama izin ver. Dibe çöküyorsun ve senin dışında herkes bu durumun farkında. Kariyerin sona erdiğinde elinde kalan tek şey biz olacağız. Bu yüzden kimleri ittiğine dikkat et.”

Telefonu kapattım. Kalbim acıyor, kafamda yıllardır dolaşan aynı intikam cümleleri uğulduyordu: *Onlara göstereceğim. Bu albüm o kadar büyük ses getirecek ki, söyledikleri her kelimedenden pişman olacaklar ve bir daha benimle bu şekilde konuşamayacaklar.*

Ancak... ortada yeni albüm yoktu. Şirketin gönderdiği her demodan nefret ediyordum. Onları beğensem bile bana ait değillerdi. Benim sözlerim, benim kalbimden geçenler değillerdi. Hatta benim müzik zevkimi bile yansıtmıyorlardı.

Üvey babam Steven, annemle konuşmamın üzerinden bir dakika bile geçmeden mesaj attı.

Annenle konuştum. Aileni “umursamadığını,” söylediğini anlattı. Bir ebeveyn ile bu şekilde konuşmanın doğru olduğunu sana kim söyledi bilmiyorum ama ben bunun doğru olmadığını söylemek için buradayım.

Cevabımı yazdım: **Başkasının karısını becermenin doğru olduğunu sana kim söyledi bilmiyorum ama bu da iyi değildir.**

Güldüm. Josh, kinci biri olduğumu söylemişti değil mi? Gerçekten en ufak fikri bile yoktu.

Bir sandalyenin havuzun önündeki beton üzerinde sürülerek yanıma çekildiğini duydum. Kafamı çevirdiğimde Six’i gördüm. “Kafayı bulmak istiyorum,” dedi. “Aileme katlanamıyorum.”

En sonunda ortak noktada buluşmuştuk.

Six hakkında hem havalı hem de can sıkıcı olan bir şey varsa o da her zaman tanıdığı birilerini bulabilmesidir. Onu Amazon’un ortasına bırakın, orada başka bir yerdeki parti hakkında bilgi sahibi arkadaşı mutlaka çıkacaktır. Bu durum, piranalarla dolu suyun içinde bir buçuk kilometre boyunca yürümeyi ve insan kaçakçısının kullandığı bir kamyona binmeyi gerektirse bile, o partiye gitmek zorunda olduğunuz anlamına gelir.

Elbette, burada yapılan partiden haberi vardı ve elbette, bu

parti adanın diğerk tarafında büyük bir sörf yarışmasının yapıldığı yerdeydi.

Beklediğimden daha uzun süren, oldukça pahalı *Uber* yolculuğunun ardından, Banzai Boru Hattı'na bakan okyanus kıyısındaki bir eve ulaştık.

“Annene mesaj atıp yemeğe yetişemeyeceğimizi haber versen iyi olur,” dedim. “Saat yediye rezervasyon yaptırmışlar ama dönmemiz bir saatten fazla sürmüş gibi görünüyor.”

Kıçıma vurdu. “Kesinlikle o sıkıcı akşam yemeğine gitmeyeceğiz. Ona haber veririm.”

Ev insanlarla dolup taşıyordu. Güverte de aynı şekildeydi. Buradaki herkes müzisyendi ve eğer gerçek bir müzisyene dönüşme şansım olsaydı -olmak istediğim türden- bu insanlarla muhabbet etmek güzel olurdu. Ancak şu anda beni ciddiye alacaklarını sanmıyordum.

Bir içki aldıktan sonra güverteye ilerleyerek yarışmayı izlemeye başladım. Dev bir dalga kıvrılıp açılırken sörfçüler içinde yükselen karıncalarmış gibi görünüyordu. Onları izlerken bile içim korkuyla doldu. Bu oldukça mantıklı bir tepkiydi çünkü daha önce deneyimli bir sörfçü olmadıkça kıyıya yaklaşılmaması konusunda uyarın bir plaja hiç gitmemiştim.

Güvertedeki korkuluklara yaslanarak yarışmayı izlerken yanımda bir adam belirip kendini tanıttı. Görünüşe göre *The Sweat Monkeys* adlı grubun davulcusuydu. Adını daha önce hiç duymamıştım. Umursamıyormuş gibi davranarak, “Gelecek yıl *Coachella*'da* yer alacağımızdan oldukça eminim,” dedikten sonra sözlerinin üzerimdeki etkisini görmek için bakışlarını bana çevirdi. Elimden geldiğince etkilenmiş gibi görünmeye çalıştım.

* Her yıl Indio, Kaliforniya'da düzenlenen müzik ve sanat festivalidir. (ç.n.)

“Bu harika,” diye cevap verdim. Belli ki, kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu Yeniden anonim olmak, tanınmamış bir davulcunun etkilemeye çalıştığı rasgele, seksi bir kız olmak eğlenceliydi.

“Yani, eğer orada yer alırsak, seni sahne arkasına götürebilirim,” dedi.

Geçen sene orada baş sanatçı olarak yer almıştım ama sadece dudağımı ısırıp gülümsememi bastırdım. “Bu gerçekten harika olurdu.”

Ona bir içki daha alacağımı söyledim ama onun yerine mücadeleyi dürbünlerle izleyenlerin oturduğu kum tepelerine yürüdüm.

Oradakilerden birisi de Juliet Cantrell’dı.

Artık ünlü insanlarla tanıştığımda heyecanlanmadığım bir döneme girmiştim ama söz konusu o olduğunda kendimi kaybediyordum. Sahip olduğum kariyerin aksine, keşke sahip olsaydım dediğim bir kariyere sahipti. Kendi eserlerini yazıyor, yapımcısını kendi seçiyordu. Hiç kimse sahne almadan önce canlanması için ona kokain aldırmiyordu. Hiç kimse ona sormadan onu rehabilitasyona yerleştirmiyordu.

Yarışmayı izlerken odaklanmış görünüyordu. Muhtemelen onu rahat bırakmalıydım ama kendimi ona doğru gitmekten alıkoymadım. Beni görüp, eliyle güneşi engelleyerek göz kırpana kadar da çoktan yaklaştığımı fark ettim.

Yavaşça el salladım. “Selam, ben Drew.”

Bana dikkatlice baktıktan sonra gözleri kocaman açıldı. “Hadi canım. Drew Wilson? Seni tanıyamadım bile. Ben Juliet.”

Güldüm. “Kim olduğunu biliyorum... Sen rüyalarındaki kariyere sahipsin.”

Buna kaşını kaldırarak tepki verdi. "Sahip olduğun kariyere sıkı tutun. Banka hesap dökümünün benimkinden çok daha ilginç olduğunu garanti ederim."

Kumun üzerinde bana biraz daha yer açmak için kenara kayarken yanındaki boşluğa kendimi bıraktım.

Bağdaş kurup otururken, "Bir çarşamba günü öğleden sonra Hawaii'de takılıyorsun," dedim. "O kadar da kötü durumda olamazsın."

Kahkaha attı. "İyi bir noktaya değindin."

Bir dürbün alıp kısa süre sörfçüleri izledikten sonra bana uzattı.

"Çok korkutucu," dedim ondan çok kendime. Suyla karşılaştırıldıklarında o kadar ufak görünüyordlardı ki, dalga kırıldığında devrilecekmiş gibilerdi ama bir şekilde hiçbiri düşmüyordu.

Derin iç çekişle, "Öyle," dedi, dudağını ısırarak. Endişesinin nedeni benimkinden farklı bir nedene bağlı gibi görünüyordu. Genel ve belirsiz değildi. Daha kişiseldi.

"Buraya birini izlemeye geldin, öyle değil mi?" diye sordum.

Bana temkinli bir şekilde bakarken bir süre sessizliğini korudu. İç çekerek, "Evet ama o bilmiyor," dedi. "Kulağa takipçi bir sapıkmışım gibi geldiğini biliyorum ama o sadece birlikte büyüdüğüm biri."

"Burada olduğunu bilmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sanki bu soru bile ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Kesinlikle bilmek istemezdi," diye yanıtladı.

"Sanırım bu yüzden şarkıların bu kadar hüznü," dediğim-deyse güldü.

"Merak ettim," dedi bir süre sonra. "Kariyerimin nesini kıs-

kanıyorsun? Sen çok daha fazla para kazanıyorsun ve çok daha ünlüsün.”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. Daha ünlü olmayı isterdim ama sebebi bu değildi. “Kendi şarkılarımı söyleyip tanınmayı, başkalarının şarkılarını söyleyerek ünlü olmaya tercih ederdim,” dedim en sonunda. “Artık gitar çalıyormuşum gibi yapmak dışında gitar bile çalamıyorum.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bu noktada istediğin her şeyi yapacak kadar para kazanmış olmalısın.”

Omuzlarım çöktü. Dudaklarından dökülenler kulağa ne kadar da kolay geliyordu ama öyle olmadığını biliyordum. “Kendini sıyırmak çok zor. Menajerlik anlaşımdan ve kayıt sözleşmemden çıkabilsem bile nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Bir an tartışmak istermiş gibi göründü ama bunun yerine sadece omuzlarım silkti. “Fikrini değiştirirsen beni ara. Sana yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim.”

Üstümüze bir gölge düştü, yukarı baktığımda Six’i gördüm. “Juliet, selam,” dedi elini bana uzatırken. “Bebeğim, gitmemiz gereken bir yer var. Arkadaşlarımdan biri Honolulu’da Hawaii partisi düzenliyormuş.”

Bir zamanlar onunla nereye olursa giderdim, onu görmek için her şeyi bıraktırdım. Şimdiyse uzattığı elini tutarken, yalnız gitmesini söyleme isteğiyle dolup taşıyordum.

Çok geç olmuştu ve sarhoştum.

Six’e, otele geri dönmeye hazır olduğumu ve akşam yemeği için belki ailesine yetişebileceğimizi söylediğimde hava yeni ka-

armaya başlamıştı. Bu, saatler önceydi ve biz hâlâ içmeye devam ediyorduk. Partiye giderken kaç yerde durduğumuzu sayamamıştım. Barlar vardı, alışveriş vardı, hatta bir aile sahilde domuz kı-zartması yapıyordu ve biz ona bile gittik. Şimdi bir kulüpteydik ve yanıp sönen ışıklar başımı ağrıtiyordu. O kadar yorgundum ki, Six'e söylediğim, *hadi gidelim*, cümlesini yüzüncü kez tekrarlar-ken artık zorlanıyordum. Buna rağmen Six, herkese içki ısmarla-maya devam ediyordu.

“Uykum geldi,” dedim Six’e.

“Barmen!” diye bağırdı. “Buradaki güzel arkadaşım için bir *Red Bull* ve votka istiyorum.”

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. “Tuvalete gidi-yorum,” diye mırıldandım.

Bana bir *shot* uzattı. “Giderken bir tane iç. Geri döndüğünde senin için planlarım var.”

Bunu daha önce de söylemişti. Ona, bunu hatırlatamayacak kadar sarhoştum. Ona değer verdiğimi ama aramızdakilerin yolu-na gireceğinden emin olmadığımı, annesini asla gerçekleştire-mek bir şey için umutlandırdığımdan endişe ettiğimi açıklayama-yacak kadar da bitkindim.

Biraz daha sabretmeliydim. Buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ve ona bir şans vereceğime dair söz vermiştim. Bu gece gerçekten de eğleneliydi ta ki bu durum değişene kadar. *En azın-dan bazen beni yanında istiyordu, sanırım. Ailemin istediğinden daha çok olduğu kesindi.*

Tuvaletten çıktığımda midem bulanıyordu. Temiz hava almak için çıkışa ilerleyip bir duvara başımı yasladıktan sonra yavaş ne-fesler alarak toparlanmaya çalıştım.

Daha iyi hissettiğimde, içeri dönmek için yürürken kimliğimin Six'te kaldığım fark ettim.

Kapı görevlisi, az önce erkek arkadaşım ile birlikte içeride olduğumu söylediğimde bile yerinden kımıldamadı. “Öyleyse erkek arkadaşın sana onu getirebilir,” dedi. “Kimlik yoksa içeri giriş de yok.”

Her ne kadar tanınmamaktan memnun olsam da tanınmanın faydaları da yok değildi.

Telefonumu çıkarıp Six'i aramaya çalıştım, başarısız olunca da ona mesaj atmaya karar verdim. Cevap gelmedi ama eninde sonunda göreceğini düşünüyordum.

En yakın banka oturup telefonumda takılmaya başladığımda bilinmeyen numaradan gelen mesajı görünce hemen açtım. Mesajın Josh'tan geldiğini fark ettiğimde garip bir şekilde heyecanlandım. Sanırım artık bende numarası vardı. Bu kötüye kullanma ihtimalimin yüksek olduğu bir hediyeymiş gibi hissettiriyordu.

İyi misiniz? Akşam yemeğine gelmediniz ve annem çok endişelendi. Mesajı aldığınızda lütfen cevap verin.

Kahrolası Six. Onları arayacağını söylemişti. Ona kesinlikle aramasını söylemiştim. Keşke bu gece hiç dışarı çıkmasaydım. Beth ve Jim'le, hatta Josh ve Sloane'la bile daha çok eğlenmiş olurum. Tamam belki tam olarak “eğlenmezdim” ama orada kalmış olsaydım en azından son saatlerimi, yatağa gidebilmek için yalvararak geçirmezdim ya da her an kusabilirmişim gibi hissetmezdim.

Üzgünüm, diye cevapladım. Şu an en fazla bunu yapabilirmişim gibi geliyordu.

Elimde tuttuğum telefonum aniden çalmaya başladı. Arayan aynı bilinmeyen numaraydı. Josh'ın numarası.

“Selam,” diye sessizce cevapladım. Keşke havuzun kenarında oturmuş güneşin doğuşunu izliyor olsaydık. Keşke şu an yanımdaki bankta oturuyor olsaydı.

“Neredesiniz?” diye sordu. Sesi kızgın değildi, sadece endişeli geliyordu. Bunun bende neden ağlama isteği uyandırdığını bilmiyordum.

“Şu kulübün dışında mahsur kaldım,” dedim. “Kimliğim Six'te kaldı ve tekrar içeri girmeme izin vermediler.”

“Ve sen de dışarıda, bir sokakta mı oturuyorsun?” diye sordu. Şimdi sesi kızgın geliyordu ama bunun sebebi benim sokakta tek başıma kalamayacak kadar narin olduğuma dair garip bir inancının olmasıydı. Okulu bıraktıktan sonraki ilk üç yılımı insanların kapılarında ya da tren istasyonunda uyumak zorunda kalarak geçirmiştim. Waikiki'deki bir sokakta dışarda oturmak o zamanki hayatımla kıyaslandığında çocuk oyuncağıymış gibiydi.

“Ona mesaj attım,” dedim gözlerimi kapatarak. “Sorun yok. Birazdan beni alacaktır, en kötü *Uher* ile dönerim.”

“Sarhoş musun?” diye sordu. Fermuar sesi duydum. Bu bana soyunup soyunmadığını merak ettirdi. Bir an için şortunu çıkardığını hayal ettim. Bu sahne, daha önce defalarca gözümde canlandırdığım tanıdık bir sahneymiş gibi hissettiriyordu. Sanat eseri gibi karın kaslarını, o ince tüylerden iç çamaşırına doğru giden çizgiyi düşünüyordum.

Tanrım, Drew, ince tüylerden oluşan o yolu bu kadar net hatırladığına inanamıyorum. “Kötü kız, Drew,” diye sesli bir şekilde söylendim.

“Bunun evet mi yoksa hayır mı olduğunu anlayamadım,” diye cevapladı Josh.

Gözlerimi kırptım. “Neyi?”

“Boş ver. Kelimeleri bir araya getirmekteki beceriksizliğin sorumu cevaplıyor. Neredesin?”

Sesi biraz nefes nefese ve dalgın geliyordu. Acaba bana tüm bunları Sloane’la meşgulken mi soruyordu? Bu hiç de hoş bir düşünce değildi. “Sloane’un seks yaptığını hayal bile edemiyorum,” dedim ona. Başlamadan önce tüm yüzeylerin çamaşır suyu veya amonyakla temizlenmesini talep edecek ya da ikisinin de hastalık taşımadığından emin olmak için birkaç hızlı test yaptıracak biriymiş gibi görünüyordu.

“Drew,” diye tekrarladı, sesi bu sefer daha sertti. “Hangi cehennemdesin?”

Karşımdaki ışıklı tabelaya bakmak için eğildiğimde neredeyse düşüyordum. “*Tik Hıt.*” Tekrar baktığımda “i” harflerinden birinin yanmadığını fark ettim. “*Tiki Hıt.* Bir bardak su içmek istiyorum ama içerden su bile almama izin vermiyorlar. Burası Amerika. Su alabiliyor olmam gerekirdi.”

Bir şeylerle meşgülmüş gibi biriyle konuşuyordu. Oturup çıkardığı sesleri dinledim; derin sesi, araba kapısının kapanması, emniyet kemeri uyarısı. Eminim her neredeyse hava bu kadar bunaltıcı değildi. Eminim orada bir şişe su vardı. Eminim buraya onunla gelseydim, yanına dönmediğimde endişelenirdi. Beni arıyor olurdu.

“Bana neler olduğunu anlat,” dedi yumuşak bir sesle.

“Neye ne olduğunu?” diye sordum. Yarın sabah koşamayacak kadar akşamdan kalma olacaktım. Muhtemelen bizim son koşumuz olacaktı.

“Odaklan, Drew,” dedi. “Bu gece ne oldu? Neden akşam yemeğinde bizi ektiniz? Bunu Joel’den beklerdim, senden değil.”

"Çünkü abimin karısına kaltak dedim," diye fısıldadım.

Beni şaşırtarak kahkaha attı. "Ne yaptım dedin?"

"Abimin karısına kaltak dedim. Çünkü öyle. Öyle bir kaltak ki, Josh inanamazsın."

Bir kahkaha daha attı. "Yani kaltak kelimesini kullandığın için ailemi ekmeye ve çılgınlar gibi sarhoş olmaya mı karar verdin? Alınma ama seni bu kelimeyi oldukça sık ve kolay kullanabilecek biri olarak hayal etmiştim."

Bir grup adam yanımdan geçerken yavaşlayınca, kafamı aşağı eğerek konuşmaya devam ettim. "Aslında ona tam olarak kaltak demedim. Ondan sinir krizi geçiren bir kaltak gibi davranmamasını istedim, hakaret etmedim yani. Bu sadece basit bir ricaydı. Ve sonra..."

Gözlerim yaşlarla doluyordu. Lanet olası *shot*'lar. Şu an en azından üçüncü kez ağlamanın eşiğinde olmamın tek sorumlusu onlardı.

"Ve sonra..." diye cesaretlendirdi beni.

Her şeyi anlatmak istedim. Üvey abimin partiyi mahvedeceğini söylediğini, annemin kariyerimin çöküşte olduğunu ve onlara ihtiyacım olacağını söylediğini, ailemi mahveden şerefsiz üvey babamın bile söz hakkı olduğunu düşündüğünü söylemek istiyordum. Hepsini anlatmak ve en azından tek kişinin benimle aynı fikirde olduğunu duymak istiyordum ama gerçek şu ki, herkes sizin boktan biri olduğunuzu söylüyorsa... eh, muhtemelen öylesinizdir. Bunları düşünürken o kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki, beni tekrar konuşmam için teşvik etmek zorunda kaldı.

"Ailem biraz üstüme geldi," diye fısıldadım.

"Araca bin," diye cevapladı Josh.

Kafamı kaldırdığımda, Baileylerin kiraladığı *Jeep*'i tam önümde buldum. Buraya beni almaya gelmişti. Duyduğum fermuar sesi onun giyinme sesiydi. Yani aradığında çoktan yatmıştı ama yine de kalkıp buraya gelmişti.

Bunun neden boğazımı düğümlediğini bilmiyordum. Aracın yolcu koltuğuna geçtim. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Bana bir şişe su verdikten sonra kemerimi bağlamak için eğildi. “Evet, zorundaydım. Sana daha önce hiç kimse kendi iyiliğin için endişe verici şekilde kayıtsız olduğunu söylemedi mi? Saat çok geç oldu. Burada başına her şey gelebilirdi.”

“Saçımı kestirdiğim için artık kimse beni tanımıyor bile.”

İç çekti. “Ünlü olduğun gerçeğinden bahsetmiyordum, Drew. Senin güzel olduğun gerçeğinden bahsediyordum.”

Güldüm. “Aman. Tanrım. Bana gerçekten iltifat mı ettin sen?”

Gözlerini devirdi. “Kapa çeneni. Ayrıca hayır. Sana iltifat etmedim. Doğduğun günden beri duyduğun gerçek dışında bir şey söylemedim. Bu bir iltifat değildi. Sadece mal varlığı listesindeki maddelerden biriymiş gibi düşün.”

“Bana iltifat ettin.”

Kahkaha attı. “Her neyse.”

Rüzgâr aracın içinde sertçe eserken başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne bakarak buz gibi suyu bir dikişte bitirdim. *Josh*’ın aslında her kızın hayalini kuracağı birisi olduğunu düşünüyordum. Ona bunu söylemeyi bir anlığına aklımdan geçirdim ama sarhoş bile olsam bunun iyi bir fikir olmayacağını biliyordum.

Yine de beni almaya gelmiş olması, Diamond Head’in arkasından yükselen ve soğuk gri gökyüzünü ısıtan ilk güneş ışığı gibi hissettiriyordu. Umarım yarın bu duyguya tutunabilmeyi başara-

bilirdim. Umarım biri tarafından gerçekten umursanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirdim. Sonra da umarım kıcıımı kaldırıp bir uçağa atlar ve eve dönebilirdim çünkü bu durumun iyi bir yere varmayacağı belliydi. Josh, benim değildi. Kardeşiyle birlikte olmasaydım ve o da Sloane'la birlikte olmasaydı bile, benim gibi hasarlı birine âşık olamayacak kadar zeki ve iyi biriydi.

18

JOSH

Kardeşimin, Drew'un yanına dönmediğini fark etmediğine, Drew'un da bu kadar duyarsız bir adama nasıl katlandığına inanamıyordum. Acaba kardeşinin kız arkadaşına, çok daha iyisini hak ettiğini söylemenin kibar bir yolu var mıydı? Ya da şu an ne halt düşündüğünü sormanın?

"Babamın bir *Jeep*'i vardı," dedi gözleri kapalıyken. "Berbat haldeydi, çok eskiydi ama onu çok severdim."

Daha önce babasından hiç bahsetmemişti. Sonunda kendini bana açtığını hissediyordum ve bir daha kapatmasını istemiyordum.

"Öyle mi?" diye sordum. Sağa dönmem gerekirken sola dönüş yaptım. Otele çok erken dönmek istemiyordum.

"Arabayla gezmeye çıkardık. O çılgınca şarkı söylerdi, ben de altılı bira paketini tutardım. Görevim o elindekini bitirdikten sonra yenisini açmaktı. En son kalanı da bölüşürdük."

Mideme ağırlık çöktü. Sevimli bir çocukluk anısı anlatacağını sanmıştım. Saçındaki minik atkuyruğuyla futbol antrenmanına ya da *McDonalds*'a götürülen küçük kızı... "Bölüşür müydünüz? Kaç yaşındaydın?"

Omuz silkti. "Dokuz? Belki de on?"

Ona bakarken başka bir yerden daha dönüş yaptım. "Drew, bu... korkunç bir şey."

Gözleri hâlâ kapalıyken, başını salladı. "Öyle değildi ama. Sen sadece sorumlu bir yetişkinin bakış açısından görüyorsun. *İçmek kötüdür. Ispanak iyidir.* Ama küçük bir çocukken eğlenceliydi. Etrafında olmam hoşuna gidiyordu ve ben de kendimi... bilmiyorum. Özel hissediyordum. Beni olduğum gibi seven tek aile üyesiydi."

"Onun hakkında geçmişte kalmış gibi konuşuyorsun."

"Öldü," dedi hiçbir duygu hissetmeden. Sanki doğum tarihini ya da göz rengini bildiriyormuş gibi. "Alkollü araç kullanırken kaza yaptı."

"Ben..."

Kahkaha atmaya başladı. "Aman Tanrım, şu an yüzünü görmelisin! Şaka yapıyorum. Yani ölümüyle ilgili değil. Kesinlikle öldü ama alkollü araç kullanırken değil."

Bunun da bir şaka olmadığından emin olmak için bir dakika daha bekledim. "Drew, çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

Bir omzunu silkip tekrar arkasına yaslanırken gözlerini kapattı. "Bu uzun zaman önceydi."

Sonunda otele dönüş yaptığımda biraz sarsılmış hissediyordum. Sloane'un yaptığı uyarıyı düşündüm. "*Berbat bir durumda.*" Bunun içinde gerçeklik payının olduğunu biliyordum. Drew ile yüzeyin altına ulaşmak, kırık camlarla dolu bir yere körlemesine elini uzatmak gibiydi. Ama bazen bu kayıtsız duruşu, hiçbir şey önemli değilmiş gibi davranması da bir tür dayanıklılıkmış gibi görünüyordu. Bu önemsemenin seni yok edeceği durumda

takınacağı bir tavırmış gibiydi. Onun için endişeleniyordum ama aynı zamanda ona hayranlık duyuyordum.

Vale bölümüne yanaştığımızda kapısını açtım. Bana kalsaydı onu yukarı taşırdım ama bugün onu ilk gördüğümde tanımamış olmam başkalarının da tanımayacağı anlamına gelmiyordu. Onu uyandırmak için elimi omzuna koydum ve kemerini çözmek için eğildim.

Uzun kirpikleri yavaşça açıldı, kafamı çevirdiğimde yüzlerimiz arasında çok az mesafe vardı. Çok yakınlaşmıştık. Gözlerim kendimi durduramadan önce ağzına kaydı. Daha da yakınlaştığımızı, dudaklarımı onun dudaklarına dokundurduğumu hayal ettim ve bir anlığına gözlerinde bana izin vereceğini gördüm.

Siktir. Kardeşimin sarhoş kız arkadaşından faydalanmayı hayal ediyordum resmen. Bundan daha fazla alçalamazdım.

Geriye bir adım attım. “Yürüyebilir misin? Seni taşıyabilirim ama birinin fotoğrafını çekmesinden endişeleniyorum.”

“Şu anda *görünmezim*,” diye sesli bir şekilde fısıldadı. Muhtemelen bir kasaba uzaktan bile duyulabiliyordu.

Kendi kendime gülerken, “Evet, son derece görünmezsin,” dedim. *Jeep*’ten çıkmasına yardım ederken kolumu beline sardım. Benim yardımımıyla bile düz yürüyemediği için lobiden geçmek yerine, havuzun boş ve karanlık tarafından devam ettik.

“Yüzecek miyiz?” diye sordu kıkırdayarak.

Onu kucağıma aldım. “Hayır, sadece seni kimse görmeden odana götürmeye çalışıyorum. Anahtarın yanında mı?”

Başını hayır anlamında salladı ve omzuma yaslanarak gömleğimi kokladı. Sonra bir kez daha kokladı. “Her zaman o kadar güzel kokuyorsun ki,” dedi. Sesinde hafif bir inleme vardı ve kendimi durduramadan vücudum tepki verdi.

“Kaynar suyla yıkanmam gerekiyor,” diye ekledi.

“Sarhoşken tuhaflaşıyorsun,” derken gülümsüyordum. “Senin böyle olacağını düşünmezdim.”

“Beni sadece serseri sanmıştın, değil mi?” diye sordu. “*Naked* klibindeki gibi olacağımı düşündün. Sadece yasaklı kısımlarım bulanıklaştırılmış bir şekilde dans edeceğimi.”

Keşke bana o klibi hatırlatmasaydı. Evet, şarkıdan nefret ediyordum ama hiçbir heteroseksüel erkek, o videodan nefret etmezdi. Şu anda kollarımdaydı. Elim göğsünden birkaç santim uzaktayken ve boynuma doğru *çok güzel kokuyorsun* diye inlerken, bulanıklaştırılan kısımlarını düşünmeme hiç gerek yoktu.

Kapıma vardığımızda onu nazikçe yere bıraktım. “Gerçekten sessiz olmanı istiyorum tamam mı? Sloane yatakta uyuyor. O yüzden seni kanepeye yatıracağım.”

Başıyla onayladı ama yatak odasında zaten bir ışık yandığından bu tedbirimizin gereksiz olduğu ortaya çıktı. Sloane, uyanık olmalıydı ve muhtemelen çıktığımı da biliyordu. Eminim bu da bu hafta yaptığım diğer şeyler kadar iyi karşılanacaktı.

Drew, zaten orada olan battaniye ve yastığı fark etmeden kendini kanepeye bıraktı. Kıvrılıp ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz da uykuya daldı. Dolaptan ikinci bir battaniye alıp tam üstünü örtüyordum ki, Sloane tamamen giyinik halde içeri girdi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “İçki fabrikasıymış gibi kokuyor,” dedi.

“Uyuduğunu sanmıştım.”

Yatak odasına yürüdüğünde ben de peşinden gittim. Kavga etmek için çok yorgundum ama bunu tartışmamız gerektiğini biliyordum.

Çoktan hazırlamış olduğu bavulunu çıkarttı.

Ellerimi yüzümde gezdirerek, “Sloane,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

Yutkundü. “Eve dönüyorum.”

“Gecenin bir yarısı,” diye karşı çıktım. “Bak. Şimdi uyu, sabah bunu tekrar konuşalım.”

“Buradan gitmeye ihtiyacım var,” dedi. “Bu durumun beni dönüştürdüğü kişiden nefret ediyorum. Zaten en başından buraya gelmemeliydim. Artık bunu anladım.” Omuzları yenilgiyle düştü ve bundan nefret ettim.

“Özür dilerim,” dedim. “İşler istediğin gibi ilerlemediği için çok üzgünüm.”

Başını salladı. “Özür dileme,” derken zoraki gülümsedi. “Yolculuğun başından beri bunu biliyordum. Bana bizim hakkımızda nasıl hissettiğini söyledin ama ben görmezden gelmeyi seçtim.”

Yatağın kenarına çöktüm. “Somali’de bu konu hakkında çok nötr görünüyordun. Senin için bir anlamı olduğunu bilmiyordum.”

“Haklısın,” dedi. “Atlanta’ya dönene kadar ben de bunun bir anlamı olduğunu düşündüğümünden emin değildim. Buraya gelmemin en başından kötü bir fikir olduğunu kendime itiraf etmek yerine, bunu Drew ile bir rekabete dönüştürdüm. Drew ile yarışmaksa ikinci kötü kararımdı çünkü bu asla kazanamayacağım bir yarıştı.”

“Drew’un bu konuyla hiçbir alakası yok,” diye karşı çıktım. “Bildiğin gibi burada kardeşimle birlikte.”

Makyaj çantasını alıp çantasına koydu. “Öyle mi? Kardeşin buraya geldiğinde değişeceğini umuyordum ama değişmedi,” dedi. “Senin için her şeyin, her konuşmanın merkezinde o var. Gördüğün tek şey o.”

Ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken, “Sloane...” diye başladım. Söyledikleri tamamen saçmalıktı. “Benimle Drew arasında ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama yanılıyorsun. Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok.”

Valizini yere koydu ve yanıma doğru sürükledi. Ardından durup bana sarılırken serin dudaklarını yanağıma bastırdı. “Bunun doğru olduğunu düşündüğünü biliyorum. Umarım, bu kötü durum daha da kötüleşmeden her şeyi yoluna koyarsınız.”

Tartışmanın anlamı yoktu, tartışabileceğimi de sanmıyordum. Gerçek şuydu ki, Drew’un burada tek olmasını, tamamen bana ait olmasını seviyordum. Keşke lanet kardeşim hiç gelmeseydi.

19

DREW

27 Ocak

Güneş ışığı pencereden içeri süzülürken, yarı kanepede yarı yere uzanmış halde uyandım.

Bir an için turda olup olmadığımı merak ettim. Bu halim gösterilerimden sonraki halime çok benziyordu. Ağzım sanki kumla doluymuş, beynimse acımdan kurtulmayı bekleyen bir hayvanmış gibi uluyordu.

Turda değildim.

Hawaii.

Hayatımı sikeyim.

Dün neler olmuştu? Kafamda bazı görüntüler canlandı; bir sürü sörfçüyle bir mekânda *taco* yemek, *Uber* şoförümüzle bira içmek, rasgele bir Hawaiiili aileyle domuz kızartması yapmak gibi şeyler. O insanlardan birine, düğünü Tali'nin sahil evinde yapması için izin verdiğimden de oldukça eminim. Hatta bir ara düğün fotoğraflarını bile göstermiş olabilirdim.

Kafamı ellerimin arasına gömüp inledim.

Bir sesin, “Yanındaki masada Advil var,” dediğini duydum. Tek gözümü açmaya çalışırken Josh’ın dizüstü bilgisayarıyla masada çalıştığını gördüm.

“Neden buradasın,” diye sordum. Sesim sanki bir karton sigara içmişim gibi boğuk çıkıyordu.

“Neden mi *odamdayım*?” diye sordu. “Mükemmel bir soru.”

“Siktir,” diye fısıldadım. Üzerimdeki ağır battaniyeyi kaldırmak için çabalayıp oturdum, başımı tekrar ellerimin arasına gömdüm. Terli ve kirliydim. Alkol vücudumdan tamamen çıkana kadar tıbbi olarak uyutulmak istiyordum. “Siktir.”

Aklıma akşama ait daha fazla anı gelmeye başlıyordu. Kiralanan arabadaydık. Babamı, bana çocukluğumdan kalma o saçma Rus şarkılarını söylerken o berbat *Jeep*’te bütün zaman boyunca içki içen halini hatırlıyordum. Sanırım bunu Josh’a da anlatmıştım.

Kahve masasına benim için koyduğu suya uzandım. “Sana her ne söylediysem... bunu hiç söylememişim gibi davranabilir miyiz?”

Bilgisayarını kapatıp, bana bakabilmek için sandalyesinde döndü. “Neden?”

Gözlerimi kapattım. “Ben... babam hakkında konuşmam, tamam mı? Hiç kimseyle. Ve tüm bunlar sadece... tamamen boktan şeyler ve dünyaya yayılmasını istemiyorum.”

“Bir dakika. Az önce *New York Times*’a gönderdiğim mesajın durdurulup durdurulamayacağına bir bakayım,” dedi Josh.

Bu kadar acı içinde olmasaydım gülebilirdim ama hiç havamda değildim. “Lütfen Six’e söyleme,” diye fısıldadım. “Ve lütfen ama lütfen Sloane’a da söyleme. Zaten benimle yeterince uğraşıyor.”

“Kayda değer bir şey söylemedin, Drew,” dedi. “Bunun için endişelenme. O da zaten gitti.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Gitti derken?”

Bakışlarını başka yöne çevirmeden hemen önce gözlerindeki endişeyi fark ettim. “Atlanta’ya döndü. En doğrusu buydu. Aramızın biraz gergin olduğunu fark etmişsindir.”

“Hayır,” dedim yarım bir gülümsemeyle. “Siz ikiniz bunu çok iyi sakladınız.”

O gülümsemiyordu. “Annem çok üzüldü. Ona söylediğimde gözyaşlarına boğuldu.”

Midem sanki yere çakılıyormuş gibiydi ve sadece bu durumun Beth’i üzmesi yüzünden değildi. Barda geçirdiğim zamanla burada uyandığım süre içerisinde gitmeye karar vermiştim. Sloane, zaten gittiyse ve bu Beth’i üzdüyse ben nasıl gidebilirdim ki? “Bunun herkes için daha iyi olduğunu görmüyor mu? Yani zaten yürümeyecek bir şey için neden vakit harcayasın?”

Başını salladı ve yüzünde paylaşmayı düşünmediği karamsar bir ifade belirdi. “Hepimizin evli olmasını istiyor,” dedi sessizce. “Sanırım ikimiz de yuva kurmaya istekli olmadığımız için kendini suçluyor. Tanrıya şükür en azından *sen* kalıyorsun.”

Gözlerine bakamayarak yutkundum.

Bana baktı. Uzunca, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakıyordu. “Drew, bana kalacağına dair söz ver. Bu konuyu açıklayamam ama... bu yolculuk annem için gerçekten önemli. Eğer sen de gidersen bunun etkisinden kurtulabileceğinden emin değilim.” Midem daha da kötüleşti. Mantıklı bir insanın gerçeği bilmemenin daha iyi olduğunu iddia edeceğini sanmıyordum. Ama Beth’in bu yolculuğun geri kalanında neşeli kalmaya çalıştığını ve oğullarından hiçbiri kız arkadaşıyla olamadığı için başarısız hissettiğini düşündüğümde bu gözüme daha kötü geliyordu. “Lütfen,” diye ekledi.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ayrıca Sloane'la olanlar için... üzgünüm."

Altdudağını diliyle nemlendirdikten sonra hafifçe ısırıldı. *Tanrım*. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum. "Üzgün değilim. Sadece annemin üzülmesini istemiyorum," dedi.

"Muhtemelen biraz da olsa üzgünsündür. Hadi ama! Bir süre çıkmıştınız. Her ne kadar duygusuz olsan da içinde birazcık bir şeyler olmalı."

Dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. "Duygusuz, ha? Beni böyle mi görüyorsun?"

Sendeleyerek ayağa kalktım. *Hayır*, diye düşündüm. *Artık seni öyle görmüyorum.*

Kat hizmetleri odamı açmam için geldiğinde, Six'in kıyafetlerinin *Hansel* ve *Gratel*'in ekmek kırıntılarıymış gibi yere yayıldığını gördüm. İzler doğruca yatağa gidiyordu ve üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Bir zamanlar onu bu şekilde görmek bana çekici gelirdi.

Tam olarak şu andaysa, biraz kirli ve oldukça da bencil görünüyordu. Telefonumu kontrol ettim. Dün geceki mesajıma iki saat boyunca cevap vermemişti. Nerede olduğumu merak edip telefonunu kontrol etmesi iki saatini almıştı. *Tanrı aşkına.*

Tam olarak istediğim buydu aslında: Bana bağımlı olmayacak, benim de bağımlı olmamam gerektiğini bileceğim biri. Ancak dün geceyi, Josh'ın *Jeep* ile önümde belirlediği o anı düşündüm. Bulduğumu ve güvende olduğumu hissetmiştim. Bu zamana kadar istediğim her şeyden daha iyi hissettirmişti.

Six, dünyadan tamamen kopmuş durumdaydı, o yüzden yatak odasının kapısını kapattım ve gitarlarından biriyle kanepeye oturdum. Akordu yine bozuktu, sinir bozucu olsa da düzeltmedim ve son birkaç sabahtır aklımda olan şarkıyı çalmaya başladım. Sözler henüz tam olarak oturmamıştı ama nakarat tüylerimi ürpertiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bir şeyler yaratmanın sessiz heyecanını. Bir şey yaratıyor olduğunu fark ettiğin an, onu başkalarının ne düşüneceğini umursamadan sevmenin heyecanını...

Aşağı inmemize bir saat kala, gitarı kenara koydum ve onu uyandırdım.

“Selam,” diye geveledi. “Dün gece sana ne oldu? Nerede uydun?” Endişelenmek için on iki saat kadar geç kalmıştı.

Ona bu olaydaki rolünü anlatabilirdim ama hâlâ yorgundum ve şu anda bunun önemi yoktu. “Josh, beni almaya geldi. Oda anahtarımız sendeydi, ben de onların kanepesinde yattım.”

Doğrulup aniden dikleşirken gergindi. “Josh’ı mı aradın? Tanrım, Drew, tek yapman gereken...”

“Aramadım,” dedim, gereksiz yere sinirlenerek. Odayı geçip dolaptan valizimi aldım. “Seni sormak için beni aradı. Annene haber vereceğini söylemiştin, endişelenmiş.”

“Doğru,” dedi gözlerini devirerek. “Ve unutmuşum. Tanrıya şükür, Aziz Joshua devreye girip günü kurtarmış.”

Onun durumunda çok kez bulunmuştum; işleri berbat ettiğim zaman, birisi benim yerime bunu düzelttiğinde ve bunu yüzüme vurduklarında, onun yerindeydim. Başarısız olmak boktan bir durumdu. İnsanların gözlerini devirdiği, herkesin birbirine “*Ne bekliyordun ki?*” dediği kişi olmak da berbattı.

Ancak burada oturup, kardeşi beni almaya geldiği ve kısmen kendisinin sorumlu olduğu sorunları çözdüğu için Josh'ın bir şerefsiz olduğu konusunda onunla hemfikir olmaya da niyetim yoktu. "Şey," diye cevap verdim. "Gerçekten de bir bakıma günü kurtardı."

Bavulu yatağın üzerine koyup Diamond Head'i seyretmek için balkona çıktım. Bu seyahate gerçekten tutunamayacağım gerçeğinden nefret ediyordum. Anılar, yağmurda bırakılmış bir sanat eseri gibiydi. Bulanıklaşır ve dağılırdı. Geriye sadece senin yorumun, ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığın hali kalırdı. Bir gün, muhtemelen burada günbatımını izlediğimi söyleyecektim ama Josh'm beni güldürme şeklini hatırlayamayacaktım. Sanki söylediğim, hissettiğim ya da düşündüğüm şeylerin gerçekten önemi varmış gibi, "*Bana gerçek bir şey söyle,*" dediğini hatırlayamayacaktım.

Manzarayı son bir kez daha izleyerek, *Bu yeri özleyeceğim,* diye düşündüm. Tekrar gelsem bile, *onsuz asla aynı olmayacaktı.*

Lobiye indiğimizde, "İşte buradasınız," dedi Beth. "Dün gece çok endişelendik."

Six, omzunu silkti. Sebep olduğu huzursuzluğu umursuyormuş gibi bile yapmıyordu. "Üzgünüm," dedi, sesi hiç de öyle değildi. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamayan *sensin,*" diye düzeltti Josh. "Annene mesaj atması gereken kişi o değildi."

"Joel, bu seyahat için rezervasyonlarımız var," diye başladı babası. "Senin de bunlara uymanı..."

Beth, kocasının koluna nazikçe dokunarak uyarısına devam etmesini engelledi. “Sorun yok, Jim. Bir hata yaptı ve tekrar olmayacaktır. Ayrıca çocukları biraz fazla sıkboğaz ettik sanırım. Etrafında yaşlı insanlar olmadan geçirecekleri birkaç geceyi hak ediyorlar.”

Six’e arka çıkıyordu. Başka kimse onu sorumlu tutmasın diye hemen affediyordu. Bunca zamandır Six ile aynı olayları yaşadığımızı, aynı süreçlerden geçtiğimizi zannetmiştim; her hatasını büyüten, iyi yönlerini yok sayan bir ailenin kara koyunu olduğumuzu.

Aslında hiç de aynı durumda değildik. İkimiz de kara koyunlardık, evet ama Beth oğlunu o kadar çok seviyordu ki, yanlış yaptığmda acı çekmesine izin vermiyordu. Benim annemse, haklı olduğum zamanlarda bile beni koruyacak kadar sevmiyordu.

Sanki bir şeyden paçayı sıyırmışız gibi bana sırttı. Kolunu belime dolayarak, “Belki de beni doğru yolda tutacak bir eşe ihtiyacım var,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun anne? Onu yanımda tutmalı mıyım?”

Kaskatı kesildim. Onu tanıdığım süre boyunca, Six’in evlilikten bir kere bile bahsettiğini duymamıştım. Neden aniden böyle bir şey söylediğini kafamda canlandıramıyordum. Birkaç saat önce varlığını unuttuğun kadınla evlenmeye öylece karar veremezdin. Josh da donakalmış halde kardeşine, sanki az önce söylenenler karşısında benden daha şaşkın ve mutsuzmuş gibi bakıyordu.

Josh aracın kapısını açtı ve Six ön koltuğa oturmaya çalıştığında onu, “Orası Drew’un yeri, araba tutuyor,” diye tersledi. Ben de bu yolculuğa devam ederek büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeye başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

LANAI

“Adaların en küçüğü ama aynı zamanda en zarifi.”

Küçük Mücevher: Lanai

~

20

DREW

Güvenilir rehber kitapçığını yüksek sesle okuyan Beth, “Adanın bir ucundan diğerine en geniş noktası otuz kilometreymiş,” dedi. “Ve hiç trafik ışığı yokmuş. Düşünebiliyor musunuz? Trafik ışığı yok.” Muhtemelen evinin ıssız bir arazi olarak tanımlanmasından hoşlanmayan ve buranın yerlisi olan araç şoförümüze sıkıntıyla gülümsedim.

“Ve hastane yok,” diye devam etti. “Aman Tanrım. Nüfusun yüzde kırk dördü federal yoksulluk sınırında yaşıyor. Ne kadar utanç verici, değil mi?”

Josh’ın sert ama nazik bir sesle, “Anne,” dediğini duydum.

“Ben sadece bunun utanç verici olduğunu düşünüyorum,” diye ısrar etti. “Otuz altı haftalık hamile olan kadınlar adada kalmazlar. Bu son derece ilkel!”

Utanç içinde Beth’e doğru dönerek o daha da kötü bir şey söylemeden, “Peki buradayken planımız ne?” diye çaresizce sordum.

Kitapçıktan başını kaldırıp gülümseyerek baktı. Birilerinin onun gündemiyle ilgilenmesinden dolayı mutluydu. “Bu akşam

biraz dinleneceğiz. Yarın da golf oynayacağız. Bize katılmak istemediğinden emin misin?"

Hawaii'de koca günümü küçük bir topa vurup, aptal gibi giyinmiş halde geçirmek istemediğimden emin miydin? Oldukça.

"Ayrıca burada gün doğumu yürüyüşü de var," dedi. "Otel el feneri ve harita veriyormuş."

Kendimi tutamadım. Gözlerim Josh'inkilerle buluştu. Gün doğumu artık bizim olayımız olmuştu. Kaşını kaldırarak, "*Tabii ki yapıyoruz,*" dermiş gibi baktı.

"Aslında buraya Kauai'deki sırt çantalı gezimizden* önce, sadece biraz dinlenmek ve rahatlamak için geldik," diye de konuşmasını bitirdi Beth.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıydım. Sırt çantalı gezi demiş olmasının imkânı yoktu. Hayatında beş yıldızlı otelden daha düşük bir yerde kaldığından şüpheliydim ve bildiğim kadarıyla kamp yapmak nadiren beş yıldızlı bir deneyim sağlardı.

"Hmm... sırt çantalı gezi mi?"

"Joel sana söylemedi mi?" diye sordu. "Kauai'deki Kalalau Patikası'nda iki günlük muhteşem bir yürüyüş için rezervasyon yaptırdım. Dünya'nın en güzel manzaralı yürüyüşlerinden biri olarak biliniyor."

Burun kemiğini sıkarken, "Anne," dedi Josh. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Böyle bir yürüyüş... çok fazla."

Sert bakışlarıyla annesine bir şeyler anlatmaya çalıştığını görüyordum ama Beth, göz teması kurmaktan kaçınarak, "Göreceğiz," dedi sessizce.

* Sırt çantalı gezi: Genellikle ucuz konaklama yerlerinde ya da çadırda kalmayı ve tüm gerekli eşyaları bir sırt çantasında taşımayı içeren düşük maliyetli, bağımsız seyahat biçimidir. (ç.n.)

“Gerçekten sırt çantasıyla gezmek isteyen var mı?” diye sordu Six. “Kulağa eğlenceden oldukça uzak, çok fazla iş gerektiriyor-muş gibi geliyor.”

Beth’in morali gözle görülür bir şekilde bozulmuştu. Sloane’un ayrılışı yüzünden tüm öğleden sonrasını keyifsiz geçirmişti ve şimdi de Six’in isteksizliği üzerine tuz biber ekiyordu. Neden-sizce bunu toparlamak zorundaymış gibi hissettim.

“Bence kulağa harika geliyor,” dedim coşkuyla. “Ama yanımda hiç ekipman getirmedim.”

“Ah,” dedi neşeyle. “İhtiyacımız olan her şeyi oradan kirala-dım. Yanına sadece bakım malzemelerini ve yedek kıyafetlerini alman yeterli.”

“Harika,” dedim zayıf bir sesle. Her ne kadar bundan paçayı sıyırmayı ummuş olsam da Beth için önemliyse, ben de vardım. Tüm yolculuk boyunca bana o kadar nazik davranmıştı ki, onun için daha kötüsüne bile katlanırdım. Hem insanlar bunu sürekli yaptığına göre, kamp yapmak o kadar da kötü olamazdı.

Rehber kitabını açarken, “Ayrıca,” diye ekledi, “Lanai’nin aksine birimizin yaralanma ihtimaline karşı hastaneleri de varmış.”

Geriye dönüp bir bakış attım ama baktığım kişi Six değildi. Josh’tı. Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı hafifçe kıpırdı-yordu. Birdenbire kamp gezisi gözüme o kadar da korkunç görün-memeye başladı.

The Four Seasons Lanai Oteli milyarderler tarafından, diğer milyarderler için tasarlanmış bir Hawaii otelinden beklentilerimi tam olarak karşılıyordu. Her şey yemyeşil ve bir ormanmış gibi

ahşap tonlarındaydı. Tropik bitkiler ve hayvanlarla dolu bir lagün, otelin çevresini sarıyordu. Kafeslerde egzotik kuşlar ötüyordu ve koridorlar dışarıya açık olmasına rağmen hiçbir yerde en ufak bir kir bile yoktu. Tropikal esinti oldukça hafifti: Ne sıcak ne soğuk. Sanki diğer her şeyle birlikte Doğa Ana'yla da bir şekilde anlaşmayı başarmışlar gibi görünüyordu.

Odalarımız tabii ki okyanus manzaralıydı. Kapının girişinden bile yunusların oynadığını, Deniz Dünya'sındakine kıyasla çok daha iyi bir gösteri sunduklarını görebiliyordum.

Six bir süre gitar çalmak istediği için, ben de bikinimi giyip sahilde dolaşmaya çıktım. Günün bu saatinde Josh haricinde neredeyse kimse dışarıda değildi.

Görevliden bir havlu aldım ve bana sandalye getirmek için hareketlendiğinde getirmemesi için elimle işaret ettim. "Buraya sadece birini rahatsız etmeye geldim," dedim.

Josh, bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdikten sonra hemen uzaklaştırdı. Sanki beni burada hem istiyor hem de istemiyormuş gibiydi.

"Annem az önce yukarı çıktı," dedi Josh.

"Yalnız kalmak mı istedin?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamında salladı. "Geziyi yalnız başıma yapacak olmamdan ne kadar nefret ettiğini yüzüncü kez söylemek için buraya gelmediysen, sorun yok."

"Sloane için üzgünüm." Gittiği için üzgün olduğum söylene-
mezdi ama bu gezide üçüncü teker olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Senin hatan değildi," dedi Josh.

Ona bir bakış attım. Benim suçum olduğunu düşünmemiştim

ama onun tepkisi ve şu anda gözlerime bakmaktan kaçınması bunun öyle olduğunu düşündürdü. “Benim suçum olmadığını biliyorum. Sadece durumu anladığımı ifade etmeye çalışıyordum, robot adam. İnsanlar birbirleri için bunu yapar.”

“Ah, yani şimdi senin insan olduğunu mu varsayıyoruz? Öyle olduğunu düşünmemiştim.”

Belden aşağı vuruyordu. Ona, Bailey ailesinin herhangi bir üyesinden daha yakın hissediyordum. Ama şimdi, Six de burada olunca, görünüşe göre beni nefret ettiği yabancı konumuna geri itiyordu.

Ayağa kalkarken, “İyi,” dedim. “Kendi başına somurtmaya devam edebilirsin.”

“Hey,” dedi, bileğimi yakalamak için eli uzatırken. “Kal lütfen. Özür dilerim. Sadece bu konu hakkında biraz... sinirliyim. Bir yerlerde yanlış yaptığımı düşünmek için annemin aşk hayatım hakkında çaresizce üzgün olması biraz fazla geldi. Hepsi bu.”

Tekrar yerime oturdum. Eğer burada kendini kötü hissediyorsa, Kauai’de daha da kötü hissedecekti. Gerçekten bir çadırda tek başına uyumak istiyor muydu? Üstelik Six’in de bu konuda ona kendini pislikmiş gibi hissettirmek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

“Tamam,” diye yanıtladım yumuşak bir sesle. “Yapabileceğim bir şey olursa haber ver. Mesela kamp gezisine katılmamamı istemek gibi ne bileyim, ben...”

Alnına vurdu. “Tanrım, hayır. Tüm bu saçmalıkları daha da kötüleştirecek tek şey, onca insan arasından *senin* bana acıman olurdu.”

İşte yine başa dönmüştük. Hızlıca ve yeniden bir pislik olmuştu. *Güldüm*. Sesim o kadar keskin ve acı doluydu ki, kuşlar bile

irkildi. "Doğru," diye yanıtladım. "Gümüşleri bile çalacak kadar zavallı olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Benden gelecek acıma duygusu senin için yeni bir dibe çöküş olurdu."

Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Seni duydum. Geçen yaz. Annene yeterince iyi olmadığım-
dan yakınıyordun ve sonra da ona gümüşlere dikkat etmesini söy-
ledin. Boşuna bu işin içinden konuşarak sıyrılmaya da çalışma.
Duyduklarım gayet açıktı."

Gözlerini kapatıp teslim olmuş gibi nefes verdi. "Üzgünüm,"
dedi. "Bu... kulağa kastettiğimden çok daha kötü geliyor. Sanırım
senin ve kardeşimin birbiriniz için uygun olmadığınızı söylemem
de öyle."

İçten içe, Tali'nin de söylemiş olduğu gibi iyi bir bahanesi var-
dır diye umutlandım. Belki de benim gerçekten beş para etmez
biri olduğumu düşünmemiştii. Ama hayır, tam olarak düşündüğü
buydu.

Bir an dalgaların kıyıya vurmasını izledik. Gümüş meselesini
unutmaya çalışacaktım. Aslında Richard'ın öfke patlamalarına ve
suçlamalarına maruz kalmış olmasaydım, bu kadar canımı sıkma-
zdı bile. "O hırsız, Rus orospusu odama girmiş yine," demesi tüm
haftamı mahvetmek için yeterliydi. Belki de bunları söylemeye
başladığında dokuz yaşında olduğum için bu kadar incinmiştim.

Belki de sorunun bir kısmı Josh'm küçümsemesini *hak etti-*
ğimi düşünmemdi. Çünkü gerçek şu ki, onu ilk gördüğüm gece,
otel salonun diğer tarafında dururken nefesimi kesmişti. Bakışları
beni fazlaca çalkalanmış bir şişe şampanyaymışım gibi hissettir-
mişti. Ve bunun ne kadar yanlış olduğunu, beni partiye getiren
adamin kardeşi olduğunu keşfetmeden önce bile biliyordum.

“Gerçekten üzgünüm, Drew,” dedi. “İşin aslı söylediklerimin seninle ilgisi yoktu.”

“Sorun yok,” dedim, bunun doğru olmasını dileyerek.

Çarpık bir gülümsemeye benzer şekilde dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Eğer kendimi savunmam gerekirse, o gece beni *karaktersiz* olarak tanımladığını söylemeliyim.”

İsteksizce güldüm. “Benim savunmama göre de bu senin en güçlü yönün değildi.”

Yeter, dedim kendi kendime. Josh’ın üzerinde yeterince yük vardı ve onu daha da ağırlaştırmama hiç gerek yoktu. Dün gece odalarındaki kanepede uyku için çoktan hazırlanmış olduğuna göre, bu sorunları zaten bir süredir yaşıyordu.

Onun kanepede uyuduğunu fark ettiğimde neden rahatladığımı bilmiyordum. Josh’ın onu soyması, hatta onunla flört etmesi düşüncesi bile, göğsümde ince bir sızı duymama neden oluyordu. Bunun sebebini irdelemeyi reddediyordum.

“Sen ve Sloane...” diye söze girdim, sonra durakladım. Tam olarak ne sormak istediğimden ya da kıskanıyormuş gibi görünmeden nasıl ifade edeceğimden emin değildim. “Neden o? Yani, güzel olduğunu kabul ediyorum. Ama o.... senin için doğru kişi değil gibi.”

Gözlerini kapattı. “Mülteci kampında olmak, bir nevi uzayda olmak gibi. O kadar izolesin. Bazen stresli anlar yaşıyorsun ve seni anlayan çok az kişi var, hatta İngilizce bilenlerin sayısı daha da az. Bazı şeyler yaşanabiliyor.”

Karamsar bir ifadeyle güldüm. “Dün gece kanepenizdeki tüm yatak takımlarına bakılırsa, *devam etmediğini* düşünüyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır, devam etmedi. Annem onu benim

için bir sürpriz olarak davet etti ve... sonu olmadığı için burada birlikte olmak doğru hissettirmede. Gece odamıza geldiğinde bunun çok garip olduğunu düşünmüş olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır, zaten sadece üremek için sekse inandığını ve mümkünse her şeyi test tüpleriyle halletmeyi tercih ettiğini varsaymıştım."

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Dudaklarında hafif bir hareketlenme ve gözlerinde kurnazca bakışla yavaşça bana döndü. Eğer gerçekten seks düşünüyor, istiyor ve onu elde etmek üzere olsaydı yüzünde tam olarak böyle bir ifade olurdu. Yalnızca bu bakışına ve sesindeki kendinden emin tona dayanarak, kesinlikle sekse karşı kayıtsız ve soğuk olmadığını söyleyebilirdim. Onunla sevişmek ateşli, keyifli, karmaşık ve kusursuz olurdu ve diğer erkekleri gözümde tamamen bitirirdi.

Ayrıca bunu bilmemek benim için daha iyi olurdu.

"Hayır," diye fısıldadım, ayağa kalkıp uzaklaşırken. "Pek sayılmaz."

Odaya döndüğümde Six, gitarını kenara bıraktı ve yanındaki yatağa eliyle hafifçe vurdu.

"Her yerim kum içinde," diye cevapladım.

Gülümsedi. "Beni rahatsız etmez."

"Beni eder," dedim. "O kumun içinde uyuyacak olan benim. Hadi balkonda oturalım."

Beklediğimin aksine ayağa kalktı ve beni balkona kadar takip etti. Yanıma oturup elimi tutmak için uzandı. Güneş neredeyse batmış, gökyüzünün rengi hızla koyu griye dönüşürken tam or-

tasında küçük hilal parlıyordu. “Burası harika, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Waikiki’den farklı ama hoşuma gitti.”

“Ama burada hastane yok,” dediğinde ikimiz de gülmeye başladık.

“Tanrım, annenin hiç susmayacağını düşündüm.”

“Susmasını hiç istemedim,” dedi gülümseyerek. “Eğer o yolculuk biraz daha uzun olsaydı kesinlikle *vahşi* kelimesini de kullanacaktı ve ben daha çok gülecektim.”

Ona gülümsedim. Şu anda *Glastonbury*’de sahne arkasında ilk tanıştığımızda olduğu kişiydi. Havalı ve oldukça komikti. Beni etkilemeye çalışmıyordu ve bu hoşuma gitmişti. İyi anlaşıyorduk ve her şey doğal hissettiriyordu.

“Dün gece eğleneliydi, değil mi?” diye sordu.

Ona baktım. Dün eğleneliydi, ta ki eğlence bitene kadar. “Artık bu kadar içemem, Six ve bu sadece hakkımda çıkan dedikodular yüzünden değil. Sekiz saat boyunca aralıksız içmek artık bana göre değil.”

Sağ ayağımı alıp kucağına yerleştirdikten sonra ovmaya başladı. Harika bir histi. “Bu ikimiz için de iyi. En azından birimizin büyümeye başlaması gerekiyor, değil mi? İkimiz de gün boyu sarhoş olmaya devam edersek, yaşlandığımızda bu gezileri kim planlayacak?”

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Bir yıl önce olsa bu sözleri duymaktan çok mutlu olurdum. Hemen Tali’ye mesaj atar, Six’le ilişkimizin dönüm noktasına geldiğini kabul etmesini sağlardım. Şimdiyse bunu kendim bile kabul etmek istemiyordum.

* *Glastonbury* ya da *Glasto*, yeşil alanda müzik ve canlı sanat performanslarının sergilendiği, dünyanın en büyük açık hava festivalidir. (ç.n.)

Eğer bu söylediklerini onaylarsam ona tutamayacağım bir söz vermişim gibi hissedeceğimi biliyordum.

Rüzgârın hızı arttı ve her nedense bu bana uyarıymış gibi geldi. Çok geç olmadan geri çekilmem gerektiğine dair gönderilmiş bir işaret. Sözlerimi kahkahayla yumuşatmaya çalışarak, “Belki de bu gezileri kaybolma alışkanlığı olmayan ya da yanından kaybolduğunda fark edeceğin biriyle planlamayı düşünmelisin,” diye cevap verdim. “Özellikle de hastanenin bulunmadığı bir adadayken.”

Yutkundu. “Dün gece yaptığım şey berbattı. Ama gittiğini fark etmediğimden değil. Sadece dans ettiğini ya da insanlarla konuştuğunu düşünmüştüm. Bazen senin, benim gibi olmadığını, daha içine kapanık olduğunu unutuyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım.”

Bu açıklama bana yaptığı en içten şeydi. Ancak mutlu olmaktan çok dehşete kapıldığımı hissediyordum. Ve onun çaba göstermesini isteyip istemediğimden emin değildim.

21

JOSH

28 Ocak

Ertesi sabah, lobide elimde fenerle onu bekliyordum. Joel, bu sabah bize katılacağına dair bir şeyler söylemişti ama Drew'un yalnız geldiğini görünce rahatladığımı hissettim.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Biraz fazla heveslisin," dedi. "Beni uçurumdan falan atmayı planlamıyorsun değil mi?"

Omuz silktim. "Durumu değerlendirmeden herhangi bir söz veremem."

Otelin rehberi, bizi dışarıdaki küçük gruba yönlendirdi. Dünya koyu bir kömür rengine bürünmüştü, neredeyse kapkaranlıktı. El fenerlerimizin yardımıyla lagünler ve havuzların etrafından geçerek plaja ve daha ilerisine giden patikaya ulaştık. Uçuruma tırmanırken gökyüzü grinin çeşitli tonlarına büründü. Ufukta parlak, turuncu bir güneş belirmeye başladı.

Keskin kayaların ve kıyıya çarpan dalgaların yanından geçerek daha da yukarı yürümeye devam ettik. Manzaradan çok, ses-

sizce mırıldanan ve gittiği yere çok da dikkat etmeyen Drew'un kenara çok yakın olmadığından emin olmaya odaklanmış durumdaydım. Sonunda gökyüzü biraz daha aydınlandı. Uzakta kıvrılan kıyı şeridini ve suyun içindeki büyük kayayı seçebilmeye başladım. Şiddetli dalgalar arasından yükselerek kayanın yanından geçip güneşe doğru ilerleyen Hawaii kanosunu da fark ettim. Dikkatini çekmek için elimi Drew'un beline koydum. "Bak," dedim, başımla o tarafı işaret ederek. Elimi, bulunduğu yerde çok rahat olmasına rağmen geri çektim.

"Bu işe nasıl girebilirim?" diye sordu. "Huzur verici görünüyor."

Kahkaha attım. Akıllalmaz miktarda parası olan birine göre tüm bunlardan kaçmaya çalışmayı çok fazla düşünüyordu. "Doğanın içinde yaşama hayaline geri mi dönüyoruz?"

Sırıttı. "Belki de. Her sabah tekneyle açılabilir ve o adamların yaptığı gibi *Four Seasons*'da yaşayabilirim."

"Evet," diye yanıtladım. "Eminim hepsi *Four Seasons*'da yaşıyordur. Sonra da tepelere çıkıp ekşi şekerleme ağaçlarından kahvaltılarını topluyorlardır." Gülümseyerek bana bakıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Topuz yaptığı saçları dağılmıştı. Minik bedeni ona çok büyük gelen bir kapüşonlunun içinde kaybolmuştu ve bana daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Seyir terasına ulaştığımızda yan yana oturduk. Maui'nin üstünden güneşin doğmasını beklemeye başladık ancak bu yakın zamanda gerçekleşecekmiş gibi durmuyordu.

"*Kapuçino*'muz bile olmadığı için gerçekten muhteşem bir gün doğumu olursa iyi olur."

Sırt çantamdan bir şişe *Starbucks* içeceği çıkarıp ona uzattım.

“Bu kısa sürede yapabileceğimin en iyisiydi,” dedim. “Hediyelik eşya dükkânında ekşili şekerleme satılmıyordu.”

İçeceğe sanki çok değerliymiş gibi gülümserken, “Lanet olası *Four Seasons*,” diye mırıldandı. Onu mutlu etmek için çok az şey gerektiğini fark ederken hayatında daha önce bunu deneyen biri olup olmadığını merak ettim. Bana bakarak, “Sen her kızın hayalindeki adamsın, Joshua Bailey,” dedi.

Loş ışıktaki gözleri viski rengindeydi. Gözlerim dudaklarına kayınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Nasıl kardeşimle birlikte olabilirdi? Onun yanında geçirdiğim her dakika bu duruma daha da şaşıırıyordum. “Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirdim ama henüz gerçek adını bile bilmiyorum,” dedim.

İçeceğini yanına bırakırken ellerinden destek alarak kayaya yaslandı. “Neden Drew Wilson gerçek adım olamazmış?” diye sordu.

Gülümsedim. İlla her konuda tartışacak bir şey bulacaktı. “İlk olarak, Drew bir erkek ismi,” dedim.

“Pek sayılmaz. Ayrıca Joshua’dan daha iyidir. Joshua’nın ne anlama geldiğini biliyor musun? Ağız ishali demek, istersen araştır.”

Gülmemeye çalışırken dudaklarımı ısırdım. Bakışları kanın kokusunu alan bir köpekbalığıymış gibi dudaklarımı izlerken arzu vücuduma bir çekiç gibi çarpıp karnımın alt kısımlarına ulaştı.

Başka tarafa bakmaya çabaladım. Ufku ısıtmaya başlayan güneşi izlerken sessizce oturmaya devam ettik. “Gerçek adım İlina Andreyev,” dedi sessizce, bana bakmadan. “Menajerim kulağa fazla etnik geldiğini söyledi. Andreyev, Andrew’un oğlu anlamına geliyor bu yüzden Drew’u seçtim.”

“Rus musun?”

Omuz silkti. "Babam öyleydi. Annem üniversiteden sonra Rusya'ya gitmiş ve sonra birlikte geri dönmüşler."

Görmem için araladığı perdenin her an kapanabileceğini hissediyordum. Çok fazla zorlamadan dikkatlice ilerlemeliydim. Buna rağmen, yine de kendini bana kapatma ihtimali vardı.

"Baban da avukat mıydı?" diye sordum.

Kahkaha attı. "Tanrım, hayır. O müzisyendi. Annemin ilk hatası da buydu... müzisyenler gerçekten en kötüsüdür."

Gülümsemem kayboldu. *Bazıları öyledir;* diye düşündüm. *Şu an birlikte olduğun adam gibiler,* "Peki daha sonra ne oldu?"

"Annem opera sanatçısı olmak, babamsa bir müzik grubunda yer almak istiyordu. İkisi de yaptıkları işte geçimlerini sağlayacak kadar iyi değillerdi." Spor ayakkabısını toprak üzerinde sürterek bir taşı tepeye doğru tekmeledi. "Bu yüzden annem bir avukatın yanında asistan olarak çalışmaya başladı, ardından da hukuk fakültesine gitti. Bu babamın öfkelenmesine ve güçsüz hissetmesine neden oldu. Kendini içkiye verdi ve ölene kadar taksi şoförlüğü yaptı."

Hafifçe eline dokundum. "Üzgünüm."

Omuz silkti. "Hayatını kazanmak için yaptığı şeyden sonsuza kadar utanamam."

O gülünce ben de gülmeye başladım. Bu konuda anlatmadığı çok fazla şey olduğundan emindim. Bu ana kadar annesinden hiç bahsetmemiş olmasından ve babasına daha düşkünken küçük yaşta onu kaybetmiş gibi görünmesinden daha fazlası vardı. Kafamın içinde, Sloane'un *berbat durumda,* dediğini duydum. Hayır, *güçlü* diye düzelttim onu.

Sonunda güneş ufukta belirmeye başladığında sessizce izle-

meye devam ettik. Bacaklarımız birbirine değerken eli arkamdaki kayaya dayanmıştı ve arada sırtıma dokunuyordu.

Biri fotoğrafımızı çekmeyi önerdi.

Telefonumu uzatırken, “Onun bir rahatsızlığı var,” diye açıkladı Drew. “Gülümseyemiyor. Onun bu rahatsızlığı için bağış kampanyası başlattım ama şimdiye kadar çok başarılı olamadık. Çünkü kampanya fotoğrafında çok huysuz görünüyordu.”

Fotoğrafımızı çeken adama teşekkür ettikten sonra, Drew başka tarafa bakarken fotoğrafa göz attım.

Gülümsüyordum.

Döndükten bir saat kadar sonra golf için Six'i uyandırmaya çalıştığımda, "*Beş dakika daha,*" diye mırıldanıp yastığı kafasına çekti. Bu yüzden kahvaltıya tek başıma indim.

Ailesi açık büfeden yemek alırken masada Josh ile oturuyor, aptal golf ayakkabıları, kemerli şortu ve polo tişörtüyle ona gülmek için kendimi tutuyordum.

Golf kıyafetleri içinde budala gibi görünmesinden dolayı değildi. Herkes bu kıyafetlerle budala gibi görünürdü.

"Söylemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak. "Tutma kendini, bunun seni zorladığını görebiliyorum."

"Şapşalmış gibi görünüyorsun," dedim kahkahamı tutamayarak. "Golf kıyafetleri neden bu kadar şapşal?"

Gülmek için direnirken dudaklarını ısırdı. "Golf kıyafetleri medeniyet göstergesidir. Eğer daha iyi bir aileden gelseydin bunu bilirdin."

"Hey," dedim bir ekmek parçasını alıp kafasına atmak için hazırlanırken. "Bu konuya girdiğine inanamıyorum."

“Asıl ben *Four Seasons*’ın ortasında yiyecek fırlatarak beni *haksız* çıkaracağını düşünmene inanamıyorum.”

Kahkaha atarken gözlerimi kapattım ve açtığımda Six, masanın başında dikiliyordu.

“Ne kaçırdım?” diye sordu. Sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hissediyordum ama bu mantıklı değildi. Çünkü Six, lüks bir restoranda yemek savaşı yapmayı herkesten daha çok isterdi.

“Ben de tam golf kıyafetlerinizin içinde ne kadar şapşal görüdüğünüzü söylüyordum.”

“Josh öyle görünüyor,” dedi Six. “Çünkü o fazla iri ve hiç dövmesi yok.”

“Hayır var,” diye hızlıca cevapladım.

“Bir tane,” dedi Six. “O da sadece kolunda. Aman ne önemli.”

Josh’ın aslında iki tane dövmesi vardı ama bir şey demedim. Son birkaç gündür havuzdan çıkarken onu *dikkatlice* izlememiş olsaydım diğerinden haberim olmayacaktı.

Yammdaki sandalyeye oturup kolunu omzuma atarak, “Bütün gün bensiz ne yapacaksın, bebeğim?” diye sordu Six.

Şakağında bir damar atarken Josh’ın bakışları bir anlığına omzumdaki kola takıldı. “Şarkın üzerinde çalışmalısın,” dedi, bakışları gözlerime kayarken.

Six kaşlarını çattı. “Ne şarkısı? Kendi şarkılarını yazmıyor ki.”

Josh’la bunu paylaşmayı isterken *müzişyen olan* ve gerçekten çıktığım adamla neden konuşmak istemediğimi bilmiyordum. “Sadece bir süredir üzerinde çalışıyorum,” diye cevap verdim.

“Bebeğim,” dedi, Six gülerek. “Enstrüman bile çalamıyorsun. Söz yazma işini profesyonellere bırak.”

Kanımın buz kestiğini hissettim. Kendi parçalarımı çalarak bu işe başladığımı biliyordu. Geçmişimiz hakkında çok fazla konuşmasak bile bu kadarını duymuş olacağını tahmin edebiliyordum. Ya bunu unutmuştu ya da garip bir şekilde beni geri çekip haddimi bildirme ihtiyacı hissediyordu. Hangisi olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Aslında daha okumayı bile öğrenmeden piyano ve gitar çalabiliyordum.”

“Yani on birinci sınıfta mı?” diye sordu bu sefer. Acımasızcaydı ve canımı yakmıştı. İlk düşüncem *aşırı tepki verme, Drew*, oldu.

Richard ya da babasının yaptığı bir şey yüzünden ne zaman üzgün olsam, annem *aşırı tepki verdiğimi* söylerdi.

Josh saldırmaya hazır bir yılanmış gibi tamamen hareketsiz kalmıştı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bu da bana öfkemin ve hissettiğim acının aslında aşırı olmayabileceğini söylüyordu.

Josh, “Ona bunu gerçekten söylemiş olamazsın,” diye hırladı. Kahve fincanını o kadar sıkıyordu ki, her an kırılacakmış gibiydi.

“Sakin ol. Sadece şakaydı,” dedi Six bana dönerken. “Ama bebeğim çoğu insan çalabildiğini iddia eder ancak bu gerçekten çalabildikleri anlamına gelmez. Yani bu konuda seni neden biraz eleştirmem gerektiğini anlayabiliyorsundur.”

Ayağa kalktım. Beth ve Jim yaklaşıyordu ama kendimi durduracak kadar sakın değildim. “Aslında senin kadar iyi çalabiliyorum,” diye cevapladım. “Bu arada, hiçbir canlı performansında *Fa Majör* akorunu doğru çaldığını duymadım. Bir kere bile.”

Bu sözlerimin ardından masadan uzaklaştım. Normalde böyle

bir durumda fazla ileri gittiğimi düşünürdüm ama Josh'm, Six'in sözlerine verdiği tepki aklımdan çıkmıyordu. Sanki duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Bu tepkisi, bana yaptığımın az bile olduğunu düşündürdü. Belki de uzun zamandır çok fazla insanın üstüme basıp geçmesine izin vermiştim. Çünkü benim hakkımda söyledikleri en kötü sözler bile, kendimle ilgili düşüncelerimle kıyaslandığında az kalırdı.

O yüzden bir süre daha sinirli kalmaya karar verdim. Bu arada da yapmam gereken tek şey, Six'in asla doğru akort etmediği o değerli gitarlarından birini almak ve kendi lanet şarkımı yazmaktı.

O gün öğleden sonra yarı uykulu halde plajda uzanırken yanıma serilen havlunun sesini duydum.

Josh, aptal golf kıyafetlerinden kurtulmuştu ve üstsüzdü. Bir an için tek görebildiğim çıplak teni oldu. Karın kasları üst üste yığılmış kayalar gibi sert görünüyor ve tam ortasından mükemmel bir hat göbeğine kadar uzanıyordu. Daha aşağıda ulaşmak istediğim şortunun içine doğru giden o iz... *Ah. Dur; Drew. Tanrı aşkına dur.* Yuvarlanıp ona doğru dönerken, bakışlarımı yukarıda tutmaya çalıştım.

“Kardeşin ne kadar kızgın?”

Josh omuz silkerek, “Sabah oldukça öfkeliydi ve sonra golf oynarken sarhoş oldu. Sanırım şu anda odada sızmış durumdadır ve akşam yemeğine kadar her şeyi unutmuş olacaktır,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi sıkıca kapattım. “Tüm o şeyleri söylememeliydim,” dedim yumuşak bir sesle. “Bunu hep yapıyorum. Duygularım incindiğinde patlıyorum. Bu

da ailemden hiç kimsenin benimle konuşmamasının nedenlerinden biri.”

“Hepsine öfkeli kaltaklar mı dedin?” diye sordu ufak bir gülümsemeyle.

Hafif bir rüzgâr esince şapkamı biraz daha aşağı çektim. “Kı-sacası, evet.” Yorgun bir nefes verdim. “Ondan özür dileyeceğim.”

Sinirlenmiş gibi bir süre ellerini başında gezdirdi. Bir anlığına kol kaslarına bakarken dikkatim dağıldı. “Hayır, yapma. Kariyerin ve şöhretinle ilgili ne kadar kıskanç olursa olsun seninle bu şekilde konuşamaz. Seni asla küçümseyemez.”

Güldüm. “Kıskanmıyor. Sadece kariyerime saygı duymuyor, ben bile kariyerime saygı duymadığım için onu bu konuda suçlayamam.”

“Sahip olduğun şeyi istiyor,” dedi Josh. Bana döndü. “Nedenini asla anlamıyorum çünkü sen saçını boyayıp biraz gizlilik kazanmadan önce hayatın berbat görünüyordu. Yakın zamanda tekrar berbat haline geri döneceğini de biliyorum. Ancak bu tam olarak onun istediği şey. Ayrıca insanların saçmalıklarına çok fazla katlanıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. Josh, benimle ailemin yanında bir dakika bile geçirmiş olsaydı asla böyle konuşmazdı. “Kimsenin saçmalıklarına katlanacak biri değilim.”

“Onun saçmalıklarına katlanıyorsun,” dedi. “Geçen yaz o partide, babamın bir arkadaşı imza istediğinde Six, seninle ilgili tamamen aşağılayıcı ve boktan bir şey söyledi ve sen sadece güldün.”

“Onun göğüslerine bir bakın,” demişti. “Bu ülkede ünlü olmanın ne gerektirdiğini merak ediyorsanız size A ve B sergisini göstereyim.” Evet gülmüştüm. Çoğunlukla şaka yapıyordu ama

tamamen haksız da sayılmazdı. Olduğum yere sadece yetenekle-
rimle geldiğimi düşünerek kendimi kandırmıyordum.

“Sadece sarhoştı. Sarhoşken aptalca ve düşüncesizce şakalar yapıyor. Kardeşinle ilgili güzel olan şey, paramın ya da şöhretimin umurunda olmaması. Bu yüzden iyi davrandığında... içten olduğunu anlıyorum. Ayrıca dün beni bu gezide kalmaya ikna eden kişinin sen olduğunu da belirtmek isterim.”

Nefes verirken burun kemiğini sıktı. “Biliyorum ve bunu yapmamalıydım. Yürüdüğün yola tapacak birini hak ediyorsun, Drew. Sırtını yaslayabileceğin, senin mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok önemseyecek birini.”

Yutkundum. Tarif ettiği şeyin varlığından bile haberdar değildim ve bunun fazla önemi yoktu çünkü bunu istemiyordum. Hayat, başka birine tamamen bağımlı olmadığı, biraz mesafeli durabildiğin zaman çok daha kolaydı.

“Aradığım şey bu değil,” dedim. “Bu durum biraz araba kullanmaya benziyor. Bazı insanlar güzel bir yere varma umuduyla, garantisi olmadan uzun ve karmaşık bir yolculuk yapmak istiyorlar. Bazılarımızsa doğrudan otobüse biniyor; seni özel bir yere götürmüyor ama en azından neyle karşılaşacağını biliyorsun.”

Buna karşı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu ama yapmadığında içim rahatladı.

Çünkü o, beni bu riske girmeye ikna edebilecek tek kişiydi ve kaybedeceğim birini daha sevmek istemiyordum.

Odaya döndüğümde Six, uyanık ve tetikteydi. Bana avının etrafında dolaşan vahşi bir hayvanmışım gibi temkinli yaklaşıyordu.

Plaj çantamı masanın üzerine bırakırken, “Selam,” dedim sessizce.

“Selam,” diye cevapladı. Mini bara doğru ilerlediğinde buna gerçekten ihtiyacı olup olmadığını sormak istedim ama kendimi durdurdum. Sonuçta annesi değildim.

Vücudum yapış yapış ve kum içindeydi, sadece duş almak istiyordum ve onunla anlamsız bir kavgaya girmek niyetinde değildim. Bavulumdan temiz kıyafetler aldım.

“Bugün gitarımı çalmışsın,” dedi Six.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bunun için özür dilemeyecektim. Yedek gitarlarından biriydi ve mükemmel de sayılmazdı. “Senin için akort ettim.”

“Benim için akort etmene ihtiyacım yoktu,” diye tersledi.

Ah, inan bana Six, senin için onu akort etmeme ihtiyacım vardı.

“Josh kahvaltının tamamını ve golf oyunumuzun da yarısını sana söylediklerim hakkında bana söylenmekle geçirdi,” dedi. “Oldukça eğlenceliydi.”

Göğsüme bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Six’in azarlanmasına ihtiyacım yoktu ama hayatımda bir kez olsun birinin benim tarafımı tutmasına sevinmiştim. Özellikle de bunu hak edip etmediğimden emin değilken.

“O sözleri söylememeliydim,” dedim kıyafetlerim elimdeyken. “Ama sen de söylememeliydin.”

Bir anlığına tartışmak istermiş gibi göründü ama daha sonra bardağını bırakıp yanıma geldi ve beni kendine doğru çekti. Üzerimde sadece bikinim vardı, ondaysa sadece şort. Bu sözde tatilimize başladığımızdan beri en yakın fiziksel temasımızdı. Aletinin sertleştiğini hissettiğimde görmezden gelmeye çalıştım.

“Haklısın,” dedi. “Ben sadece...”

“Lütfen üste çıkmak için söylediklerini savunmaya başlama,” dedim geri çekilerek. “Yapma işte.”

Gülerek beni tekrar kendine çekti. “Tamam, bebeğim. Nasıl dersin. Dünyadaki en iyi gitarist sensin. Şimdi aramız iyi mi?”

Hayır, aramızın iyi olduğunu sanmıyorum.

Gözlerimi kapattığımda gri bir gökyüzü ve yapraksız ağaçlar gördüm. Şoför bana aynadan bakarken bu kadar uzun süre bir otobüste kalmak için çok genç olduğumu düşünüyordu. Ne zaman kaybolmuş hissetsem, ne zaman korksam hatırladığım şey bu olurdu.

Ya da tehlikeli bir yola girdiğimi hissettiğimde ki, şu anda öyle olduğumu düşünüyordum. Sadece tehlikenin Six mi yoksa abisi mi olduğunu bilmiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAUAI

“Hayranlık uyandıran manzaraları ile yemyeşil
bitki örtüsüne ev sahipliği yapan Kauai,
şüphesiz Hawaii adaları arasında en güzeli.”

Cennet Bahçesi Adası: Kauai

~

29 Ocak

Josh, bizi havaalanından Kauai'nin kuzey kıyısında bulunan Princeville'e götürürken "Kauai'nin tüm adalar arasında en güzeli olduğuna inanılıyor," diye okudu Beth.

Penceremden, sağımızdaki rüya gibi görünen sahile baktım. Josh'a bakma, ona bir şeyler gösterme ya da benimkinin yanındaki konsolda duran büyük elini ve direksiyonu çevirirken gerilip belirginleşen kaslarını inceleme arzumu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Ah," diye mırıldandı Beth. "Önemli tıbbi ihtiyaçlar için Oahu'ya götürülmemiz gerekiyormuş. Bu durum moral bozucu."

Josh'ın bakışları benimkilerle buluşunca ikimiz de gülümsedik. Cildi uzun süre güneşte kalmaktan bronzlaşmıştı, saçları parlıyor ve şehvetli dudakları öpülmek için yaratılmış gibi duruyordu.

"Burada göreceğim şeyler için çok heyecanlıyım," dedi Beth.

"Keşke Josh da burada yalnız olmasaydı. Drew, ona ayarlayabileceğin kız kardeşin falan yok mu?"

"Hayır, ailemde annem ve benden başka tek kadın, üvey abimin karısı ve evli olmasının dışında Josh için bile çok şeytanidir," diye cevapladım.

"Sanırım ondan daha önce bahsetmiştin," dedi Josh gülmemek için kendini tutarken. "Onun hakkında ne demiştin tam olarak?"

Dudağımı ısırdım. "Agresif mi?"

Gülümsedi. "Hayır, başka bir şeydi. İzin ver düşüneyim..."

"Zihnini çok zorlama," diye cevap verdim. "Kamp gezimizden hemen önce devrelerini yakmanı istemeyiz yoksa Oahu'ya tıbbi yardım için götürülmen gerekebilir."

İkimiz de gülerken bir an etrafımızdaki diğer insanlar silinmişti. Kendimi toparlayıp Beth'e döndüm. "Sırt çantalı gezimiz nasıl olacak?" diye sordum.

"Uzun ve kısa mesafe olarak iki türü var. Siz çocukları uzun olana kaydettirdim. Jim ve ben kısa olanı seçtik. Bu, dünyanın en güzel manzaralı yürüyüşlerinden biri olarak geçiyor."

Josh yüzünü buruşturdu. "Anne, gerçekten bu yürüyüşü yapmak istediğinden emin misin? Manzarası güzel olacak demek, genellikle yükseğe tırmanmayı gerektiriyor demektir ve sırtında neredeyse yirmi kiloluk bir çantayla yürümekle normal bir yürüyüş yapmak arasında dağlar kadar fark var."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak, "İyi olacağım," dedi.

Aynadan annesine bakarak, "Bugün yürüyüş yoluna gidip bir göz atmaya ne dersin?" diye sordu. "Geri dönmenin kolay olmayacağı bir mesafeye geldiğimizde pişman olmamış oluruz."

Bir süre sessizce bakışmalarından sonra Beth, gönülsüz de olsa kabul etti.

Bu süre zarfında telefonuyla meşgul olan Six başını kaldırdığında, bir anlığına gerçekdışı bir umutla bu gezi hakkında Josh'a arka çıkacağımı umut ettim. Bu yürüyüşe ben bile hazır hissetmezken, Beth'in hazır olduğunu düşünmüyordum. Ama Six sadece bana bakıyordu. "Bebeğim, başardık," dedi. "*Pitchfork** bizimle röportaj yapacak."

Gözlerim irileşti ve ona içten bir gülümsemeyle baktım. *Pitchfork* ile yapılacak röportaj, bir müzik grubu için büyük olaydı. Onları ileriye taşır ve motive ederdi. Ancak arabadaki herkes sanki sıradan bir duyuru yapmış gibi sakince ve boş boş bakıyordu. "Bebeğim, havuzda piña coladas servisi varmış," ya da "Bebeğim, bugün tişört giymeyi unutmayalım," gibi sıradan bir şey demişti sanki.

"Bu harika," diye yanıtladım elini sıkarak. Daha sonra da ailesine döndüm. "*Pitchfork* gerçekten büyük ve önemli bir olay."

"Pekâlâ, *Rolling Stone*** kadar değil," dedi Jim. Six'in bu anını küçümsemeye çalıştığı için onu ellerimle boğabilirdim.

"*Rolling Stone* müziği kapsıyor ama başka içerikleri de var," dedim. "*Pitchfork* tamamen müzikle ilgili. Gerçekten müziğe ilgi duyanların okuyacağı bir dergi." Sesim sonlara doğru beni bu konuda sınaması için meydan okurcasına sertleşmişti. Akıllıca davranarak bunu yapmamayı seçti.

"Röportaj ne zaman?" diye sordum Six'e.

Ellerini saçlarının arasından geçirirken endişeli görünüyordu. "Bu hafta bir ara yapmayı düşünüyorlarmış."

Kurucu olan Six'in mi yoksa solistleri Brian'ın mı grubun

* *Pitchfork*, Şikago merkezli internet sitesidir. Müzik eleştirileri ve yorumlarına, müzik haberleri ve sanatçılarla yapılmış röportajlara yer vermektedir. (ç.n.)

** *Rolling Stone*, popüler kültüre odaklanan aylık Amerikan dergisidir. (ç.n.)

ELIZABETH O'ROARK

yüzü olacağıyla ilgili süregelen bir savaş vardı. Six, özellikle enstrüman çalmayan insanlara saygı duymadığı için röportajı kaçırmak ve Brian'ın öne geçmesine engel olmak isteyecekti. Belki de Lanai'deki saçmalıklarından bu yüzden rahatsız olmuştum.

"Telefonla bağlanabilirsin," dedim. "İnsanlar bunu sürekli yapıyor."

Başını salladı, burun delikleri genişlemiş halde gözlerini telefonuna dikmişti. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Yüzünden anlaşıyordu.

Annene bunu yapma Six, diye düşündüm. Beth, Six'i görmeyi ve onunla vakit geçirmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Bir günlüğüne oraya uçup geri dönebilirim," dedi. "Ertesi akşam burada olurum."

"Ama gezimizin yarısını zaten kaçırdın," dedi Beth. "Sırt çantasıyla yapacağımız yürüyüşümüzü de kaçırmış olursun."

Güldü. "Üzgünüm anne ama sırt çantasıyla yapılacak yürüyüşü kaçırmayı çok da büyük bir fedakârlık olarak görmüyorum."

Bana onu desteklemem için yalvarırmış gibi bakıyordu ama ona bu konuda arka çıkmayacaktım.

"Zoom ile uzaktan halledebileceğin bir şey için *Los Angeles*'a gitmek zahmetli olur," dedim oldukça sakin bir sesle. "Seni dikate alacaklarına ve senden bahsedeceklerine eminim."

Cevabımdan memnun olmayarak başını sallasa da konunun burada kapanmadığını hissediyordum.

Josh, uzun bir yoldan döndüğünde golf sahasının yanından geçip *St. Regis*' e ulaştık. Arabadan iner inmez Six, Brian'ı arayıp hararetli bir tartışmaya başladığı için içeri girene kadar Baileyleri takip ettim.

Bu otel, son ikisi gibi açık hava tarzında değildi ama arka kısmında, yerden tavana kadar uzanan camı pencerelerden görünen muhteşem bir manzaraya sahipti. Masmavi denize uzanan ve yeşil kayalıklardan oluşan sahil şeridi vardı. Daha önce hiçbir seyahatimde böyle bir manzarayla karşılaşmamıştım.

Bir süre sonra yanıma biri geldiğinde kafamı çevirmeme bile gerek kalmadan onun Josh olduğunu anladım. “Yeni bir otele vardığımızda her seferinde bundan daha iyisi olamaz diye düşünüyorum,” dedim sessizce.

Daha önce kimseye baktığını görmediğim bir şefkatle bana baktı. “Yine doğayla iç içe yaşamayı düşünüyorsun, değil mi?”

Güldüm. “Kendimi doğaya adamadan önce sırt çantalı gezimin nasıl gideceğine bakmaya karar verdim.”

Dudağını ısırdı. “Olaya müdahale ettiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Yani arabada. Eğer Joel giderse annem kahrolur.”

“Eğer giderse onu ellerimle boğarım,” diye cevapladım. “Muhtemelen bu yüksek sesle söylememem gereken bir şey ama annem işinde çok iyidir. Seni yargısına güvenilmez bir tanık olarak gösterebilir.”

Beth, elinde anahtarları sallayarak yanımıza yaklaştı. “Mükemmel, değil mi?” diye sordu.

“Nefes kesici,” dedim. “Tüm bunları planladığın için teşekkür ederim. En harika otelleri seçmişsin ve hepsini görebildiğim için çok mutluyum.”

Gülümseyerek bir elini omzuma attı. “Geldiğin için çok memnunum. Burada olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin. Yarınki manzaraları görene kadar bekle.”

Josh annesine bakarken tek kaşını kaldırdı. “Aklıma gelmişken. Yürüyüş yoluna göz atacaktık, değil mi?”

ELIZABETH O'ROARK

Yüksek sesle iç çekip ön kapıya doğru ilerlerken kafasını çevirip bana sırttı. O iyi bir evlattı. İyi bir adam. Eğer kardeşi birazcık bile onun gibi olsaydı, bu işi yürütebilirdik.

24

JOSH

Annemi sinirlendirmek neredeyse imkânsızdı ama her nasıl olduysa bunu başarmıştım.

Yürüyüş yolunu kontrol etmek istemiyordu. Sınırlarıyla yüzleşmek istemiyordu. Olur olmayacak şeylere körü körüne tutunmak şimdiye kadar onun için işe yaramıştı. Eğer *evliliği* için yürüyor denilebilirse tabii. Tüm bunları yapmasına izin veriyordum. Onun tüm bu berbat kararlarına saygı duyuyordum ve tüm bunlara rağmen onu mutlu etmek için elimden geleni yapıyordum.

Ancak bu durum farklıydı. Bu yürüyüşü uçakta araştırmıştım. En tehlikeli kısmına katılmayacak olsa bile, yine de dik ve kaygan bir yürüyüş olacaktı. Bu seyahatin tam da hayalini kurduğu gibi olmasını istesem de dünyayı görmek için yapacağı pervasız son hamlede ciddi şekilde yaralanmasına izin veremezdim.

Otoparka ulaştık ve patikanın başlangıcına kadar olan yarım kilometrelik yürüyüş bile onu yorgun düşürdü. Yine de sık ağaçların bulunduğu yere doğru gitmeye devam etti. Bu bana ilk yürüyüşümüzde Drew'un ne kadar inatçı olduğunu hatırlattı.

Yanında su getirmeyi reddettiği için o kadar susamış ve yorulmuştu ki, o günü düşünürken sessizce güldüm.

Annem bana omzunun üzerinden bakınca yüz ifadesi yumuşadı. Ne bana ne de Joel'e uzun süre sinirli kalamıyordu ve problemlerimizin çoğu sebebi de buydu. Eğer kardeşime biraz olsun sinirli kalabilseydi belki bu kadar pislik birine dönüşmezdi. Hafif bir gülümsemeyle, "Komik olan ne?" diye sordu. "Bana şimdiden gülmeye başlamadığını biliyorum."

"Asker Siperi'ne tırmandığımız günkü Drew'u düşünüyordum," dedim. Hâlâ gülümsüyordum. "O kadar inatçıydı ki, yorulduğunu kabul etmiyordu. Suya bile ihtiyacı olduğunu kabul etmemişti. Eğer ona sığınaklardan birine sakın atlama deseydim, inadından hemen kuğu dalışı yapardı."

Annem kahkaha attı. Daha yürüyüşümüzün beşinci dakikasında bile değildik ama nefes alması zorlaşmıştı. "O kızı gerçekten seviyorum," dedi. "Umarım kardeşin her şeyi mahvetmez."

Göğsüm sıkıştı. Annem, onun Drew için ne kadar kötü olduğunu göremeyecek kadar Joel'in hatalarına karşı kördü. "Çoktan mahvetmiş olduğundan şüpheleniyorum," dedim.

Annem kayıtsızca elini salladı. "Yine de sonunda bir araya gelecekler," dedi. "Göreceksin bak. Drew ona iyi geliyor."

Ama Joel *ona* iyi gelmiyordu. Dün Lanai'de ona sırtını yaslayabileceği birini hak ettiğini söylediğimde "*Aradığım şey bu değil*," demesini düşündüm. Hangi koşullarda büyüyüp neler yaşadıysa, Joel ile birlikteliği bu döngüyü devam ettirecekti ve ben bunun bozulmasını istiyordum.

Annem yürümeye devam etti. Yol çamurluydu ve bu durum dönüşümüzü zorlaştıracaktı. Yürüyüşümüzü tehlikeli yapan şeylerden biri de buydu.

Adımları yavaşladığında diğer insanların bizi geçmesine izin vermemiz için patikadan çıkmamız gerekti. Gözlerinden pes etmek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Bundan nefret ediyordum ama onun için en iyisi buydu.

“Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi. “Ve çok farklı insanlar olduğunuzu da biliyorum ama lütfen kardeşin için çabala. Burada olamadığımda sana ihtiyacı olacak.”

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. Joel, yardım etmek ve destek olmak istediğim son kişiydi. Ancak annemi aldattığını bile saklamayan babama nazik davranmak ve sadece yumruk atmak istediğim kardeşime iyi davranmak dışında, annem için yapabileceğim başka bir şey yoktu. “Biliyorum, anne,” dedim. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

İlk seyir noktasına ulaştık. Buradan kilometrelerce uzanan kayalıkların ve metrelerce aşağıda çarpan dalgaların net bir manzarasını görebiliyorduk. Annem manzaraya baktı ve yutkundu. Gözleri yaşla doluydu.

Ona sarıldım. Honolulu’ya vardığım ilk andan beri kanserin yayıldığını biliyordum. Zayıftı ve aynı zamanda cildi sarımsıydı, muhtemelen karaciğerinde yeniden nüksetmişti. Onu bekleyen şeylerin ağırlığı olmadan son bir kez tatil yapmamızı istiyordu ve ben de ona bunu vermeye çalışıyordum.

“Manzara gerçekten çok güzel,” diye fısıldadı.

Zorlukla yutkundum. “Öyle.”

Gözyaşlarını silerken, “Hadi fotoğraf çekelim,” dedi. Kamera-yı, ikimizi ve arkamızdaki kıyıyı da alacak kadar uzakta tuttum. İkimiz de gülümsedik.

Umarım daha sonra bu fotoğrafa baktığımda, mutlu olduğumuza kendimi inandırabilirdim.

Six ve ben, Hanalei Koyu'na ve Na Pali kıyısının kayalıkları-
na bakan küçük plajda oturuyorduk.

Hanalei'ye doğru kıvrılan küçük nehirde kayak yapmayı çok
istiyordum ama Six telefonundan ayrı kalmaktan resmen korku-
yordu. Eğer yanına alırsa kaybedebilecek olmasından daha da çok
korkuyordu.

“Brian'ın bana kazık atmasına izin vermeyeceğim,” dedi.
“Deneyeceğini biliyorsun.”

Eğer onun yerinde olsaydım, “*Biraz rahatla, bebeğim,*” diye-
ceğini düşünmeden edemedim.

E-postalarının yenilenmesini bekleyen Six'e, “Annen geziyi
kaçırdığın için çok üzüldü,” dedim. Dalgınca başını salladığında
kokteyl menüsünü kenara bıraktım. “Beni dinliyor musun, Six?”
diye sordum. Gergin ve biraz da rahatsız olmuş bir şekilde kafa-
sını kaldırdı.

“Evet, evet,” dedi sanki ona dırdır ediyormuşum gibi. “Annem çok
üzgündü. Şimdi buradayım. Ne yapmamı istediğini anlamıyorum.”

Aniden ona karşı tüm sabrım tükendi. Nedenini bilmiyordum ama bu gezi Beth için çok önemliydi ve ben dahil hepimiz onu hayal kırıklığına uğratiyorduk. Ailesini bir araya getirmek istiyordu, oğullarının evlenmesini ve Jim'in Josh'a gösterdiği ilgiyi Six'e de göstermesini istiyordu. Bu gayreti tıpkı bir grup kediyi bir arada tutmaya benziyordu. Ne kadar çok çabalarsa çabalasın, onlar farklı yönler dağılıyor ve ondan kaçımaya başlıyorlardı.

“Artık pislik gibi davranmayı bırakmanı istiyorum,” dedim.

Sonunda bakışlarıma karşılık verdi. “Ne?”

Aniden boğazım düğümlenirken, “Six, annene bir bak,” dedim. “Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Şu dünyada tek istediği seninle vakit geçirmek ve seni mutlu etmek. Hepsi bu.”

Devam edemedim çünkü nedeninden emin olmasam da ağlamak üzereydim. Annemden hâlâ bunu bekliyor olmak için çok büyüktüm.

Kaşları çatıldı. Bir an bana Josh'ı hatırlattı ve o küçük kaş arası için garip bir şefkat hissettim. Ancak Six'in biraz endişelenmesi gerektiğini de düşünüyordum. Gördüğüm kadarıyla bu konuda üstüne düşeni yapmıyordu.

“Evet,” dedi. “Bunun farkındayım. Ne demek istiyorsun?”

“Onu dikkate almıyorsun,” diye cevapladım. “Demek istediğim şu ki, tüm bu seyahati sen ve Josh için planladı. Sen çoğunu kaçırdın ve şimdi de Kauai'den ayrılmaktan bahsediyorsun. Bir kez olsun kendinden önce başkasını düşünmelisin.”

Gözlerini devirerek kokteyl menüsünü aldı. “Hâlâ buradayım, değil mi? Sanki bana sinirlenmek için yer arıyor gibisin.”

“Hayır, senin bu röportaj için iki günlüğüne bile olsa buradan ayrılma olasılığından bahsetmeyi bırakmanı istiyorum. Seninle

konusurken telefonuna yapışıp durmayı bırakmanı da. Kanser hastasıydı ve bunu atlattı. Hâlâ burada olduğu için mutlu olduğunu ona göster.”

Burun delikleri genişledi ve garsonu çağırdı. “Adi herifin tekiymişim gibi konuşuyorsun.”

Sandalyemden kalktım. “Kendini adi bir herifmiş gibi göstermekte oldukça iyisin.”

Sahile yürüdüm. Büyük taşlar ve volkanik kayalar suya girmeyi zorlaştırıyor ve sürekli tetikte kalmayı gerektiriyordu. Ancak kafamı Six ile Josh’tan, gezinin her geçen gün daha fazla karmaşaya girmesinden uzaklaştırdığı için buna minnettardım. En karmaşık olanıysa sadece yanlış Bailey oğlunun yanında olmak istememdi.

Hâlâ suyun içindeyken, Beth ve Josh’ın plaja giden uzun patikadan yürüdüğünü gördüm. Josh’ın annesine biraz fazla yaklaşıp dik kayalıklardan güvenle yürüdüğünden emin olduğunu görmem, bir anlığına kalbimi ısıttı.

Yüzünün her halini seviyorum. Zihnim sessizce çalışırken, bakışlarım üzerinde gezindi. Burnunu, sert kaşlarını ve nadiren gülümsemeye dönüşen dolgun altdudağını seviyorum. Dudakların benim için hareket ettiğinde daha da çok seviyorum. Ve beni gördüğünde hareketsiz bile olsan, gözlerinin ışıldamasını seviyorum.

Herkesle ilgilenmeni ve her zaman doğru olanı yapmaya çalışmanı seviyorum.

Tanrıya şükür benim için bir olasılık bile değilsin.

Josh annesini şezlonga yerleştirdikten sonra suyun içinde yanıma geldi. Gözleri üzerimde gezindi ve bir anlığına ne yaptığını fark etmiş gibi yüzüme baktı.

“Kurtarılmaya ihtiyacın olup olmadığını kontrol etsem iyi olur diye düşündüm,” dedi.

Sırıttım. “Hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyacım olmadı. Mükemmel bir formda olduğumdan emin olabilirsiniz.” Bakışları bir an için tekrar kalçalarımaya kaydıldıktan sonra hemen uzaklaştı. “Annenle ne kadar ileri gidebildiniz?”

Kaşlarını çattı. “Otuz dakika kadar yukarı çıktık ama sonunda yürüyüşün fazla olabileceğini kabul etti.” Bakışları hüznle kaplıydı. Keşke onun içindeki bu ağırlığı nasıl kaldırabileceğimi bilseydim. “Yarın uzun bir gün olacak, o yüzden kıyafetlerini dikkatli seç. Gördüğüm kadarıyla tüm patika böyleyse kamp yerine akşam yemeğine kadar ulaşamayabiliriz.”

Dikkatli bir adım atarak kayalıkların arasından geçmeye çalıştım. Dalgalar çarptıkça büyük taşların arasında devrilecekmiş gibi hissediyordum. “Bir balo elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarla geleceğimi mi düşündün? Ben *Sloane* değilim.”

Hoşnutsuz bir şekilde gülerek cevap verdi. “O binlerce kilometre uzaktayken bile hâlâ iğneleyebiliyor olmana sevindim. Demek istediğim, sürekli kışına girecek aptal dantelli bir tanga giymemen.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “İç çamaşırlarımı düşünerek epey vakit geçirdin, değil mi?”

Şaşkınlık ve suçlulukla gözlerini kırptı. O kadar suçlu görünüyordu ki, küçük bir çocuğun elinde kurabiye kavanozuyla yakalandığını düşünürdünüz. Hızlıca yüz ifadesini toparladı. “Tamam, tahriş olduğunda sakın gelip bana ağlama.”

“Gerçekten de alt bölgelerimde tahriş olduğunda ağlayarak sana geleceğimi mi düşünüyorsun? Ah, *Josh vajinama bir bakar mısın?*” diye çocuk sesini taklit ederek fısıldadım. “Çok acıtıyor.”

Suyun daha derin olduğu yerlere yüzerken, “Tanrım,” diye ho-murdandı. “Hiç söylemedim say.”

“İç çamaşırlarım için endişelenmene gerek yok,” diye seslen-dim arkasından. “Çünkü giymeyi düşünmüyorum.”

Derin nefes aldığını duydum. Bıkkın ya da küçümseyici değil-di, daha çok nefesi kesilmiş gibiydi. Kayalık alanı geçmiş olmasın-ı umuyordum çünkü aniden suya atladı.

26

DREW

30 Ocak

Annem, New York'ta yaşayan patronu Steven için babamı terk edeceğini açıkladığında dokuz yaşındaydım. Yaşamımızın bundan sonra ne kadar iyi olacağıyla ilgili vaatlerde bulunuyordu ama aslında endişelendiği sadece kendi hayatıydı.

New Jersey'den, odamdan ya da okulumdan ayrılmak istemiyordum. En önemlisi, babamı bırakmak istemiyordum. "*Annemi durdurabilmek için her şeyimi veririm,*" demişti, evimdeki son gecemde bana. "*Ama yapabileceğim hiçbir şey yok.*"

Annemin ve Steven'in hem hukuk diplomaları hem de paraları vardı. İkisi de Amerika'da doğmuştu. Babamın onlarla mücadele etmesine imkân yoktu. Sonraki iki yıl boyunca babamın sürekli, *her şeyimi veririm ya da elimden geleni yapacağım* dediğini duymuştum ve bu her seferinde kalbimi kırmıştı. Çünkü ona inanmıştım ve sonuç değişmemişti.

Bu cümleleri en son annemin ziyaret hakkını kaldırdığını söylemek için aradığım gece duymuştum. Sesimin dışarıdan duyul-

maması için dua ederken, “*Ona seninle yaşamak istediğimi söyleyeceğim,*” diye yalvarmıştım. “*Avukatınla konuşamaz mısın?*”

“*Bunu mümkün kılmak için her şeyimi veririm. Lina,*” demişti. “*Elimden geleni yapacağım.*”

Şimdi anlıyordum ki, onun bu sözlerine asla inanmamalıyım. Artık biliyordum, birisi böyle şeyler söylediğinde aslında demek istediği şuydu; *denemeyeceğim bile.*

Six, sırt çantalarımızla yapacağımız geziye gelmek için elinden geleni yapacağını söylediğinde, aslında gelmeyeceğini söylemeye çalıştığını biliyordum.

Evet, geleceğine dair tüm işaretleri göstermişti. Bu sabah ben odadayken hevesle ikimizin çantalarını yeniden düzenlemiş, gruptakilerden *Pitchfork* röportajını yeniden ayarlamalarını istemişti. Hatta patikaya kadar bizimle gelmişti. Ancak arabadan inmemişi, işte o zaman gelmeyeceğini anlamalıyım.

Josh, benim için fazla ağır sırt çantamı taşımama yardımcı oluyordu. Sanki ilk kez okula giden küçük bir çocukmuşum gibi çantayı omuzlarıma yerleştirirken genişçe sırtarak, “Arkanı dön,” dedi.

“Ne diye gülmemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Bu çantayla sırtüstü düştüğünde bir kaplumbağa gibi olacaksın ve bir daha asla kalkamayacaksın,” dedi Josh.

“Fazla gülme,” diye cevapladım. “Eğer düşersem seni de yanıma alırım.”

Bakışlarımız buluştuğunda, “Tabii ki alırsın,” diye yumuşak bir şekilde cevapladı.

O sırada Six, araçtan indi ve *Pitchfork* röportajının otuz dakika içinde başlayacağını haber verdi. “Onlara telefondan katılmam gerekiyor, size daha sonra yetişirim.”

Ona bakakaldım. Six'ten herhangi bir beklentim olmadığını sanıyordum ama o an anladım ki, varmış çünkü hâlâ beni hayal kırıklığına uğratmayı başarıyordu. “*Bize daha sonra yetişmek mi? Nereye gitmen gerektiğini bile bilmiyorsun.*”

“Sadece bir patika var,” dedi Six. “Zorlayıcı olabilir ama elimden geleni yapacağım.”

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz onunla ilişkimizin bittiğini kesin ve şüphesiz bir şekilde anladım. Bir zamanlar Six'in asiliğini severdim. Onun kayıtsızlığı sayesinde dolaylı olarak kendimi ifade ederdim. Bu durum anneme, plak şirketine, Davis'e, ajan-sıma ve halkla ilişkiler sorumluma gerçek anlamda gösteremediğim bir ortaparmaktı.

Bugün bana ortaparmak gösterense Six'ti.

Kesinlikle tam da istediğim hızlı bir otobüs yolculuğuydu ama artık istediğim yere gitmiyordu.

Patikayı dönerken ona bakmadım bile. Beth'in iyiliği için ilişkimizi tamamen bitirmeden önce Los Angeles'a dönmeyi bekleyecektim ama kalbimde onu sonsuza kadar bıraktığım an şu andı.

Park yerinden yaklaşık yarım kilometre ilerideki patikanın girişinde yedi kişi toplandık. Rehber Kai, Belçikalı çift -Anna ile Dietrich- ve Seattle'dan iki kadın, -Kathy ve Samantha- tam emin olamasam da çift olduklarını varsayıyordum. Onlara adımın Lina olduğunu söyledim ama doğayla iç içe bir grupmuş gibi görünüyorlardı ve muhtemelen platin saçlarımla bile beni tanıyacak tipler değillerdi. Korkutucu olan, bizim aksimize onlar bu yürüyüşü daha önce yapmış gibi görünüyorlardı. Sırt çantaları kiralık

değildi ve üzerine bin tane eşya klipslerle asılıydı. Su şişeleri ve yedek ayakkabıları vardı. Bu durum, Josh ve benim bu yolculuk için fazlasıyla hazırlıksız olduğumuzu düşündürdü.

Rehberimiz Kai, “Kim biraz çamura hazır?” diye sorduğunda, grubun geri kalanından tezahüratlar ve alkışlar duyulmaya başladı. Ben bağırmadım. Şehirliydim, orada çamuru pek kutlamazdık. “Hepiniz feragatname imzaladınız, yani bunu biliyorsunuz ama bir kez daha söyleyeceğim. Bu zor bir tırmanış. Hayatınızda yürüyeceğiniz en zor, en güzel manzaralı on sekiz kilometrelik gidiş ve dönüş yürüyüşü. Çoğu insan bu parkuru dört günde bitirir ama biz iki günde tamamlayacağız.”

Daha fazla tezahürat duyuldu. Nereye kaydolduğumuzu ve Beth'in ne düşündüğünü merak ederek Josh'a baktım. Josh, Six ve ben kondisyon olarak fena sayılmazdık ama kesinlikle deneyimli dağcılar değildik.

“Arkadaşım Chris, bizden hemen sonra başka rehberle daha kolay bir yürüyüşe liderlik edecek ve onunla öğle yemeğinde tanışacaksınız. Oradan sonra hepinizin dört gözle beklediğini bildiğim bölüme, yani *Solucan Çıkmaızı*'na bizimle gelecek.”

Solucan Çıkmaızı mı? Bu kelimelerden hiçbirini sevmedim. Birlikte olmalarını ise hiç sevmedim. Zemin zaten ıslak ve çamurluydu. İlerdeki dik tırmanışa bakıp bunun ne kadar daha kötü olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Josh, patikaya çıkmaya başlarken elini hafifçe omzuma koyarak, “İyi olacaksın,” dedi. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Kaplumbağa.”

“Yeni lakabım bu olmayacak.”

“Sert kabuğunun altında yumuşak bir kalp,” dedi. “Fazlasıyla yaratıcı olduğunu kabul etmelisin.”

İkimiz de öyleyiz, Josh. Dışarıdan sert ve soğuk görünüyordu. Gülümsemesi yağmur ormanlarındaki kuru topraklar kadar nadirdi. Ancak dış görünüşünün ardında tanıdığım herkesten daha fazla başkalarını önemsiyordu. Bu sert kabuğa, başka birini daha önemsemeye dayanamayacağı için mi ihtiyaç duyduğunu merak ettim. Aynı şeyleri hissediyorduk.

Kendimizi yoğun ve derin nemin olduğu, yeşilin iç içe geçtiği ormanda bulduğumuzda yürüyüşe daha yeni başlamıştık. Dik uçuruma çıkmak için basamak olarak kullanılan kayalar ve ağaç dalları çamurluydu. Bu yüzden dengemi sağlamak için sağdan ve soldan ağaç dalı kavramak zorunda kaldım. Ne kadar kaygan olduğunu artık bildiğim için bu tepeden geri döneceğimiz zamanı düşünmemeye çalışıyordum. Ne zaman büyük bir adım atıp dengemi kaybedecekmiş gibi olsam, Josh'ın elini hissediyordum. Çantama hafifçe koymuştu ve düşmemi engelliyordu.

İlk seyir noktasına yaklaşık otuz dakika sonra ulaştık. Ter içinde kalmıştım ama manzara her şeye değiyordu. Kuzeyde uçurumlar ve aşağıda onlara çarpan koyu mavi dalgalar vardı.

Birinin, “Balinaya bakın,” dediğini duydum ve ardından herkes etrafımızda toplanıp görmeye çalıştı. Josh, uçurumun kenarından düşmemem için şortumun beline parmağını sokmuştu. Oahu'daki ilk gün, kaybolmamam için birinin elimi tutmasını önerdiğinde ona çok kızmıştım. Şimdiyse bunun için ona bir nevi hayranlık duyuyordum.

Çantamdan su şişesini çıkardım. Josh'ın içine koyduğu buzlar sayesinde su yeterince soğuktu ve bu şimdiye kadar içtiğim en lezzetli şeydi.

Gözle görünür sevincimi izleyen Josh, “Ben bir dâhiyim, değil mi?” diye sordu, her zamanki gibi kibirliydi.

“Başlangıçta düşündüğümünden daha az sıkıcı olduğunu kabul edeceğim,” dedim.

Dudağının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “*Daha az sıkıcı,*” dedi. “Bunu Tinder profilime eklemem gerekecek.”

“Tinder profilin mi var?” diye sordum gereksiz kıskançlık hissederek. Kardeşiyle birlikte olmasaydım ve Somali’de yaşamıyor olsaydı bile herhangi iki insanın olabileceği kadar uyumsuzduk. Bu uyumsuzluğumuz özellikle eğitimimin onunkinin yarısında bitmesiyle başlıyordu.

Bakışları yüzümde gezindi. “Olmaması için bir sebep mi var?”

Omuz silktim. “Sanırım eşleriniz bozulduğunda yedek robot sağlayan hizmetinizin olduğunu düşünmüştüm. Kışında sopayla gezen, manikür manyağı bir robot.”

Kafamı çevirdim. Artık aptal manzarayla ilgilenmiyordum. Uçurumlar, su falan her neyse. Göreceğimi görmüştüm.

“Tinder kullanmıyorum,” dedi arkamdan sessizce. “Mümkün olsa bile Somali’de biriyle çıkmak için çok zaman bulamıyorum.”

Sanki bunun bir fark yaratması gerekiyormuş gibi omuzlarım rahatlayarak gevşedi, halbuki yaratmıyordu.

Yaratamazdı.

Hanakapiai Plajı’na ulaştığımızda, akıntıyı geçerken sürüklenmememiz için çantalarımızın kemerlerini açmamız gerektiği söylendi. *Akıntıya kapılmanın* yüksek bir olasılık olduğu bu yerde herhangi bir önlem almanın mantığını sorguluyordum ama bundan vazgeçmek için artık çok geçti.

Akıntıyı geçerken Josh arkamdaydı ve elini omzuma koymuştu.

Bu hem sinir bozucu hem de tatlı bir durumdu. Dere kıyısının diğer tarafına tırmanırken Josh bana gülümsedi. Yürüyüşün başlangıcından itibaren uzaklaştığımız her kilometrede sanki omuzlarındaki yük gittikçe hafifliyormuş gibi daha mutlu görünüyordu.

“Buna bayılıyorsun,” diye suçladım onu.

Gülümsedi. “Şu anda herhangi bir şeyi kafama takamayacak kadar yorgunum,” derken çantamın kemerini benim için bağladı.

Keşke onu her zaman bu kadar özgür, bu kadar mutlu ve kaygısız kılmak için ne yapmak gerektiğini bilseydim. Yemin ederim, elimden gelseydi onun için bunu yapardım.

Küçük vadide rehberimiz Kai’yi takip ettik ve ardından gerçek tırmanış başladı. Yukarı çıktık... ve tırmanmaya devam ettik. Sonra biraz daha tırmandık. Görülecek gerçek bir manzara yoktu, zaten olsaydı bile gözümünden akan ter yüzünden göremezdim.

Patikadaki en yüksek nokta olduğu söylenen yerde durduk. Deniz seviyesinden iki yüz yirmi metre yüksekteki Uzay Kaya-
lıkları. On sekiz kilometrelik yolun sadece altı kilometresini tamamlamıştık. Buzlu suyum kalmamıştı, sırtım ağrıyordu ve keşke daha kısa yürüyüşe kaydolsaymışız diye düşünüyordum.

İki kilometre daha yürüdükten sonra Beth ve Jim’in geceyi kamp yaparak geçirecekleri Hanakoa Vadisi’ne indik. Son akıntıyı da geçtik ve ardından sırt çantamı attım, çimenlere yığılıp kollarımı başımın üstüne koydum. “Bensiz devam edin. Yarın geri döndüğünüzde hâlâ burada olacağım.”

Josh yanıma uzanırken, “Yok, burada gayet iyiyim,” dedi. “Annemin aklından ne geçiyordu?” dediğinde ikimiz de güldük. Çünkü Beth ve Jim’in buraya kadar gelmeleri gerçekten de imkânsızdı.

"Anneni seviyorum," dedim ona.

Bir süre sonra, "Evet," dedi hüzünlü bir şekilde. "Ben de öyle. Ama onun kararlarını gerçekten sorgulamaya başlıyorum."

Öğle yemeği hazırlandı. Chris, bu gece burada kalacak kampçıları getirdiği sırada biz de kızartma ve sandviçlerimizi aldık.

"Bir ünlüye benziyorsun," dedi içlerinden biri. "Şu şarkıcı kadın." Kocasına döndü. "Adı neydi? Hani bilirsin... *Naked* şarkısı vardı?" Videodaki o absürt ve imalı hareketi yapıyordu. Artık benim adımla neredeyse özdeşleşmiş olan o gülünç hareketi.

Bazen hayatımdan nefret ediyordum.

"Drew Wilson," derken başını yüzümü incelercesine eğmişti. "Aman Tanrım, gerçekten benziyorsun. Yani, o her zaman fahişeymiş gibi makyaj yapıyor ama gözleriniz tamamen aynı."

Josh'ın burun delikleri sinirle genişlemişti. "Lina," dedi. "Gel, gölgede oturalım."

Onu takip ettim. Uzaklaşabildiğim için minnettardım. Çimenlerin üzerine oturduğumuzda çenesini sıkıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Şu ikisi," dedi derin nefes vererek. "Bu saçmalığa nasıl dayanıyorsun, bilmiyorum."

Hüzünle gülümsedim. "Ben yaşayan parodiyim," dedim. "Artık alıştım ve bu en kötüsü bile değil. O adam benim kim olduğumu bilmiyordu. Kim olduğumu bilerek yüzüme karşı tüm bunları söyleyenlerin sayısına inanamazsın."

"Anlamıyorum," diye yanıtladı. "Davis sana nefret ettiğin şarkıları söyletiyor. Artık kendi şarkılarını yazmıyorsun ve kendine ait hiçbir şeyin yok. Bunu yapmaya devam etmenin nasıl bir faydası olabilir?"

Yanımdaki birkaç çimeni sertçe kopardım. Koptular ama kökünden çıkmadılar. “Herkes babama benzediğimi söylüyor,” dedim omuz silkerek. “Ve babam başarısız oldu. Acınası bir şaka olarak öldü. Hikâyemin böyle bitmesini istemiyorum ve artık geriye dönemem. Ya başarılı olmaya devam edeceğim ya da acınası bir şaka olacağım.”

“Oralarda bir yerlerde üçüncü seçeneğin olduğunu hissediyorum,” dedi Josh.

“Acınası bir şakaymış gibi ölen herkes kendine bunu söyler.”

Kai, araziyi geçip önümüzde çömeldi. “Hâlâ on kilometre yolumuz var. Kardeşini beklemeye devam edemem,” dedikten sonra Josh’a ve ardından da bana baktı.

Çadırımızın Six’te kaldığını fark ettim ve bu da çadırı Josh ile paylaşacağım anlamına geliyordu. Çok önemli değildi ama yine de gerilmiştim.

“Sorun yok,” dedim onlara.

“Emin misin?” diye sordu Josh.

Ona baktım. “İkimiz de onun gelmeyeceğini biliyoruz.”

Şaşırmış görünüyordu. Sanki o biliyordu da benim bilmediğimi düşünmüş gibiydi. Gerçekten bunca zamandır Six tarafından kandırıldığımı mı sanıyordu? Onun kim olduğunu göremeyecek kadar aptal olduğumu mu? Gerçek şu ki, Six konusunda beklentim çok düşüktü ve daha da azıyla karşılaşmıştım.

Bir dakika sonra Kai, hepimizi topladı ve yeniden tırmanmaya başladık. Çok geçmeden patika daraldı. Geçen gece neden tonlarca sorumluluk feragatnamesi imzaladığımızı şimdi anlıyordum. Uçurumun kenarında ilerliyorduk ve kenara bir adım bile atsam ölüme sürüklenecektim.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye söylendi Josh.

Ona bakmak için döndüğümde bana homurdandı.

“İleri bak,” diye bağırırken, “Ve lütfen gözlerini lanet olası yoldan ayırma,” diye ekledi.

Geçtiğimiz iki saatin büyük bir kısmında hayatımızdan endişe ettik. Esen rüzgârla birlikte dağın yamacına tutunarak ilerlerken hangi akıllının ilk başta bunu denemeye karar verdiğini ve bizim gibi aptalların neden hâlâ *denemeye devam ettiğini* merak ediyordum.

Günbatımından hemen önce son rotamız Kalalau Plajı'na ulaştık. Ne kadar yorgun, ağırlı ve kirli olsam da hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Herkes coşkuluydu ve Josh da bana gülümseyerek bakıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu ve özgür görmemiştim.

Tezahüratlar ve zıplamalar vardı. Eşyalarımızı bırakıp botlarımızı çıkardıktan sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çadırlarımızı kurduk. Herkes suya koşmaya başladı. Josh'la birbirimize baktık ve ardından biz de koşmaya başladık. Bir taraftan kıyafetlerimizi çıkarıyor ve onları arkamızda kalan kuma bırakıyorduk.

Ocak ayındaki su, yaz ortasındaki Los Angeles sularından bile daha sıcaktı. İçine dalmak çok zevkliydi ve yüzeye çıktığımda Josh tam karşımda duruyordu. Su, onun muhteşem göğsünden ve kaslı kollarından damlacıklar halinde süzülüyordu. Bir anda bu sırt çantalı gezi, şimdiye kadar imzaladığım en aptalca şeyden en akıllıca olanına dönüşüyordu.

Bu anın artık tuhaf hissettiremeyeceği kadar yorgun ve coşkuluyduk. O üstsüzdü, ben de spor sutyenimle şortuma kadar soyunmuşum ve çocuklar gibi birbirimize su sıçratıyorduk. Batmakta

olan güneşi, serin esintiyi, hatta muhtemelen yakınlarda bir yerlerde alacakaranlıkta beslenen köpekbalıklarının görmezden gelen kötü çocuklar gibiydik.

Chris, akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurmak için bağırdığında hava çoktan serinlemişti. “Çadıra ilk kim giriyor?” diye sordum.

Josh’m gözleri parladı. “Yarışalım.”

“Bu hiç adil görünmüyor. Otuz santim daha uzunsun. Bir cencilmen...”

“Sana on saniyelik avantaj vereceğim. Son teklifim bu.”

Çıglık atarak koşmaya başladım. Önden başlasam bile onu yenme şansım yoktu ve bunu biliyordum, önemli değildi. Sadece o, bu kadar özgür ve mutluyken, onunla bu anları daha çok yaşamak istiyordum. Mümkün olduğunca uzun süre devam etmesini diliyordum.

Bana kolayca yetişti ama yanıma gelince yavaşladı ve ondan hemen önce çadırımızın önündeki kayaya dokunmama izin verdi.

Kazanmama izin verdiği gerçeğini kasıtlı olarak görmezden gelerek, “Kazandım,” diye bağıırken çimlerde zıplıyordum. “Ka-zan-dım! Ka-zan-dım!”

“Tam bir sersemsin,” dedi gülerek. Bunu neden yaptığıma dair bir fikrim yoktu ama birlikte ilk koştuğumuz sabah yaptığım gibi tekme atmak için bacağımı havaya kaldırdım.

O da aynı şekilde yakaladı ve beni yere yatırdı. Ancak bu sefer sırtım çimenlere değdiğinde üstümdeydi, eliyle düşüşümü destekliyordu. Üstü çıplaktı, şortlarımız üzerimize yapışmıştı ve ben onun her yerini hissedebiliyordum. Sıcak, sert ve aç. Başka insanlar olsaydık, başka bir yerde olsaydık bunun nasıl gelişebile-

ceğini hayal edebiliyordum. Elinin ensemden belime doğru nasıl kayabileceğini, şortumdan içeri nasıl girebileceğini, vücutlarımız bütünüyle birbirine değene kadar nasıl üzerimde alçalacağını.

Bakışlarım, dudaklarımın üzerinde hissetmek için her şeyi verebileceğim, onun güzel ve yumuşak dudaklarına kaydı.

Sadece bir saniyeydi ama sonsuzmuş gibi hissettirmişti. Ne olabileceğimizi tam olarak görmüştüm. Onun ne istediğini, benim ne istediğimi ve mümkün olsaydı bunun ne kadar korkutucu olacağını görmüştüm. Josh, benim için daha fazlası olurdu. O, bilinmeze doğru uzun bir yolculuktu. Ve eminim ki, onunla uzun yolculuğu denemeye ikna olurdum.

27

JOSH

O gece ateşin başında otururken Chris'in hazırladığı akşam yemeğini yedik. Kaygısızca gülümsüyorduk; rahat, umursamaz ve mutluyduk. Drew ve ben uyku matlarımız arasında saygılı bir mesafe ayarladık. Bu konuda söylenecek bir şey yoktu ama bu gece onunla aynı ortamda uyuyacak olmanın farkındalığı acı verecek kadar yoğundu.

Kardeşim tam bir geri zekâlıydı. Eğer Drew benim olsaydı, bu yolculuğa tek başına çıkmasına asla izin vermezdim. Başka bir adamla çadırı paylaşmasına asla göz yummazdım. Belki Joel, benim bu konuda güvenilir olduğumu düşünmüştü ama onun sandığı kadar güvenilir değildim.

Akşam yemeği bittiğinde hepimiz esniyorduk. Eşofmanlarına sarılmış bir haldeydi ama rüzgâr estikçe ateşe giderek daha da yaklaşıyordu. Chris ve Kai sırayla *ukulele* çalmaya devam ediyorlardı ama suyun üzerinden esen soğuk rüzgârı sonunda onlar da hissetmişlerdi. Birisi sessizce “Yağmur,” dediğinde hepimiz çadırlarımıza çekildik.

Gözlerine bakamadan, “Üzerini değiştirmek ister misin?” diye sordum. Çadırımızın içinde herhangi bir anda onun çıplak olacağını düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. “Dışarıda bekleyebilirim.”

Kafasını olumsuz anlamında salladı. “Hayır, çok üşüdüm. Böyle uyuyacağım. Sadece dişlerimi fırçalamam gerekiyor.”

İkimiz de çadıra girdik, ben diş fırçamı alırken o da sırt çantasını karıştırıyordu.

Onun sessizce “Siktir,” diye küfür ettiğini duydum. “Kahretsin.”

Ona doğru döndüm. Sırt çantasının içindekiler çadırın her tarafına dağılmıştı. Nedense iki uyku tulumu ve ona ait olması mümkün olmayan bir çift ayakkabı getirmişti. “İyi misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı. Başını ellerinin arasına gömmüş, sakinleşmek istercesine yavaş nefesler alıyordu. “Six, eşyalarımızın yerlerini değiştirmiş. Uyku tulumunu benim çantama koymuş ve makyaj çantamı almış. Astım spreyim onun içindeydi.”

Midemde bir ağırlık hissettim. Medeniyetten on sekiz kilometre uzaktaydık ve telefonlarımız çekmiyordu. Eminim bunları o da çoktan düşündüğü için şu an panik atak geçirmemeye çalışıyordu.

“Sorun yok,” dedim ona. Kardeşimi öldürmek, diriltmek ve tekrar öldürmek istiyordum ama sesimin sakın çıkması için kendimi zorladım. “İhtiyacın olmayabilir bile.”

“Peki ya ihtiyacım olursa?” diye sorarken bile sesi nefes nefese geliyordu.

Çoktan düşünmeye ve plan yapmaya başlamıştım. Bir parçam bu gece onu buradan götürmek istiyordu. Çantaları bırakırsak onu taşıyabilirdim ama uçurumun kenarındaki o patika güneşli bir günde bile tehlikeliydi. Tanrı bilir karanlıkta ve üstelik fırtına varken ne halde olurdu.

“Yardım çağırmak için telsizleri vardır,” dedim ona. Bu *muh-temelen* doğruydı.

Güldü ama sesi daha çok hıçkırıyormuş gibi çıkmıştı. “Bu ne işimize yarar ki? Oksijensiz ne kadar dayanabilirim?”

Gözlerimi sıkıca kapadım. Siktiğimin Joel’i. Bencil, işe yaramaz, düşüncesiz Joel. Bunu nasıl yapmıştı? Birine öfkemi kusmak istiyordum ama şu an önemli olan tek şey onun sakın kalmasıydı. Eğer onu iyi olacağına ikna edersem, belki gerçekten işe yarardı.

Nefesi düzelene kadar onu dik tutmak istiyordum. O yüzden arkasına geçip onu göğsüme çektim.

“Şimdi sana en kötü senaryomuzu anlatacağım,” dedim. Sesim ölçülü, kararlı ve neredeyse sıkıcı bir tondaydı. Sesimin aksine kalbim bir bomba gibi tık tık atıyordu. “Eğer astım krizi geçirirsen ve durduramazsak, yardım çağırırız. Yardımın gelmesi çok uzun sürerse, acil bir trakeostomi* yaparım. Bu ideal bir durum değil ama ihtiyacım olan her şeye sahibim. Sadece nefes boruna küçük bir delik açarım ve yardım gelene kadar el tipi ventilatörle** sana oksijen sağlarım.”

Gülmeye çalışırken hıçkırdı. “Sahilde bana doğaçlama bir ameliyat yapman oldukça kötü bir senaryo,” dedi.

“Hayır,” diye cevap verdim. “İnan bana daha kötülerıyla de başa çıktım.”

Gerçekten de başa çıkmıştım ama söz konusu o olduğunda bu senaryo beni de korkutuyordu. Bir şeyler ters giderse buna dayanamazdım.

“Helikoptere birlikte bineriz,” diye devam ettim. “Her ne ka-

* Trakeostomi boyundan nefes borusuna, hava ve oksijenin akciğerlere ulaşmasını sağlamak için bir delik açıldığı cerrahi bir işlemdir. (ç.n.)

** Hasta kendi kendine solunum yapmakta zorlandığında, solunum sürecini destekleyen veya devralan manuel tıbbi araçtır. (ç.n.)

dar Oahu'ya gitmek zorunda olsak da -bilmiyorum bunun farkında mısın ama- adada sağlık hizmetleri çok da iyi değilmiş.”

Güldü ve bu sefer hıçkırıklarını duymadım. Yeniden nefes alıyordu. Yataklarımızı birleştirip üzerlerine uyku tulumlarını açarak örtü gibi serdim.

“Gel buraya,” derken uzanıp onu göğsüme çektim. O da geldi. Küçük eliyle sanki rahatlamak ister gibi gömleğimi bilinçsizce kavradı. Vücudunu tam yanıma, başını da omzumun hemen altına koydu. Üzerimize iki uyku tulumundan birini çektim.

“Ve sonra Oahu'ya döndüğümüzde, sana bir fincan *kapuçino* ile ekşili şekerlemelerden aldıktan sonra neden kardeşimle birlikte olduğunu soracağım ve bana bunu açıklayacaksın. Sanırım ortada büyü filan yok çünkü bunun başka mantıklı bir açıklaması olamaz.”

Yağmur çadırımıza vururken bana daha da yaklaştı. “Mantığım la hareket ettiğimi varsayman senin ilk hatan,” dedi.

Onun astım ilacını yanma alıp almadığını kontrol etmemek benim ilk hatamdı. Onun kardeşimle ilgili hâlâ bir umudu olabiliirdi ama benim hiç yoktu. Böyle bir şey yapabileceğini tahmin etmeliydim. Elimi uzatıp lambayı kapattım.

“Teşekkür ederim,” dedi sessizce.

Elim kalçasına uzandı. “Seni taciz etmiyorum,” dedim. “Ama kolum yanımda düz dururken uyuyamıyorum.”

“Bu durum beni şaşırttı,” dedi. “Hiç hayal ettiğim gibi değil.”

“Beni uyurken hayal ettiğini bilmiyordum.”

“Sadece ürkmek istediğim zamanlarda yaptım. Çoğunlukla senin bir cesetmiş gibi uyuduğunu hayal ediyordum.”

Karanlıkta gülümsedim. “Bunu isterdin, değil mi?”

Kahkaha attı. “Kesinlikle.”

Sloane, onun hakkında yanılıyordu. Belki hislerim karmaşık olabilirdi ama *o* değildi. Küçük bir savaşçı, direnişçi ve olduğu haliyle mükemmeldi.

Nefesim saçlarına değiyordu ve yağmur çadırımıza vururken uykuya dalması uzun sürmedi. Ancak ben uzun süre uyanık kaldım.

Kardeşimi bu konuda asla affetmeyecektim. Drew’u eve götürene kadar sakın kalacaktım ve annem üzülmesin diye bir şey belli etmeyecektim. Ama bunun peşini asla bırakmayacaktım.

DREW

31 Ocak

Sıcak, sert bir vücut sırtıma yaslanmıştı ve arkamda Washington Anıtı büyüklüğünde bir ereksiyon hissediyordum.

Bu beklenmedik durum beni uyandırdı. Six'le uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Arkamdaki Six değildi. Aman Tanrım, arkamdaki Six değildi.

Artık aramızda güvenli mesafenin kalmadığı çok açıktı. Josh kolunu sıkıca etrafıma sarmış ve elini de karnıma bastırmıştı. Hâlâ uykuda olduğundan nefesi yavaş ve düzenliydi. Sarılmayı seven bir adam olduğunu asla düşünmezdim. Eğer bir şey düşünecek olsaydım bu aletin büyüklüğü olurdu çünkü o iri bir adamdı. Kimi kandırıyordum? Tabii ki düşünmüştüm.

Peki şimdi ne yapmalıyım? Onu uyandırmak istemiyordum çünkü o zaman ikimiz de bu garip durumla yüzleşmek zorunda kalırdık. Ereksiyonun yok olmasını nasıl sağlardın? Hislerimden bahsetmek dışında aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Uyandığını anlamıştım çünkü bir anlığına bana daha da sokulup, kulağıma yaklaşıp “Siktir,” dediğini duydum. Ardından hızla geri çekildi.

Sanırım uyuyormuş gibi yapabilirdim ama bu pek bana göre değildi. Onun yerine, “Bu sabah beni gördüğüne sevinmiş gibisin,” dedim.

“Kendini fazla önemseme,” dedi huysuzca. “Sadece işlemem gerekiyor.”

“Kendimi önemsediyim için değil. Robotik parçalarından birinin bozulduğunu sandım. Aslında arızalı seks robotu fikri tuhaf bir şekilde kulağa tahrik edici geldi.”

Dişlerini sıkarak, “Drew,” dedi acı çekermiş gibi. “Gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun.”

Josh’ın kontrol edemediği bir durumla baş etmeye çalışmasından fazla hoşlanmıştım ama dün gece bana nazik davrandığı için bu kez iyi bir insan olmaya karar verdim. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ölüm hakkında konuşmaktan hoşlanıyor gibisin,” dedi. “Bunu yapman işe yarayabilir.”

“Hımm,” dedim ölümle ilgili bir şey düşünmeye çalışarak. “Dürüst olmak gerekirse, sadece Slaoane’ın ölümü hakkında konuşmaktan hoşlanıyorum ama bir düşüneyim. Hah, buldum. İlk kez bir cenazeye ne zaman katıldın?”

“Büyükanneminkiydi,” dedi. “On yaşındaydım. Gerçekmiş gibi görünmüyordu. Ya sen?”

“*Babam*. On bir yaşındaydım.” Çadırın tepesine, yüzeyinde biriken su taneciklerine baktım. “Kapalı bir tabuttu. Sanırım kabullenmemi zorlaştıran şeylerden biri de buydu.”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Neden kapalı bir tabuttu?”

“Sen ve şu seksi soruların,” dedim onu dürterek. *Tam bir dok-tordur.* “İntihar etmişti, yani oldukça kötü haldeydi. Görünüşe göre beyni her yere dağılmıştı. Hâlâ tahrik olmuş durumda mısın? Çünkü bu haline şaşırmazdım.”

Kısa, sessiz bir kahkaha attı. “Hayır.”

“Her neyse, kendimi bir şekilde onun orada olmadığına inan-dırdım. O ilk yıl boyunca, sürekli benim için döneceğini düşün-düm. Sanki pencereden tırmandığını ya da apartmanımızın önü-ne *Jeep*’iyle gelip kornaya bastığını hayal ediyordum. Sonra ölüm yıldönümünde uyandım ve sonunda hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladım.”

Şok olmuşum ama aynı zamanda bu kadar şaşırmış olmamın ne kadar aptalca olduğunu da bilecek kadar büyümüştüm. Annem, daha ben ne olduğunu bile söylemeden sinirlenmiş ses tonuyla, “*Neyin var?*” diye sorduğunda ona cevap vermemiştim.

Josh, bu keyifli anı yolculuğum boyunca bana dönmüştü. “Tanrım, Drew,” dedi. “Çok üzgünüm.”

“On beş yıl önceydi. Bunu atlattım. Aletin ne durumda?”

“Harika,” dedi ufak bir gülümsemeyle. “Sorduğun için teşekkürler.”

Üzgün değildim ama gözlerindeki şefkat, içimdeki eski üzün-tüyü tekrar canlandırınca onu küçük kutusuna geri koymaya zor-ladım. “Uyku tulumundan çıkmadan önce işlemeye gitsen iyi olur. Yeniden heyecanlanmanı istemiyorum.”

“Evet, üzerindeki üç kat eşofmanla oldukça çekicisindir. Bu arada, bir şeyin uzun süre önce yaşanmış olması, onun için hâlâ üzülmeye hakkın olmadığı anlamına gelmez.”

Zorla yutkundum. On beş yıl önceki bir şey için hâlâ üzölmek aptalca olurdu. Özellikle de şu anda üzülecek çok fazla şey varken.

Bir hamleyle kalkıp tuvalete gitmek için çadırdan çıktı. Ben de onu takip ettim ama kalkışım onunkinden daha az zarıftı, kasla-rım aşırı kullanım yüzünden isyan ediyordu.

Dışarı adım attığımız anda, “Siktir,” dedik aynı anda. Gök-yüzü endişe verecek kadar koyu griye bürünmüştü ve kayalıklar sisle kaplıydı. Her şey, tam anlamıyla her şey, sırlıslılandı. Chris ve Kai telsizle biriyle konuşuyorlardı. İlerleyen dakikalarda bize durumu açıkladıklarında sıkıntılı görünüyorlardı. Patika tehlikeli olacaktı, sadece bugün için yeterli yiyeceğimiz vardı ve yarın da yağmur devam ederse mahvolurduk.

Seçimi bize bıraktıklarında, grup olarak geri dönme kararı al-dık. Havanın düzelmemeye ihtimaline karşı kimse birkaç gün bo-yunca burada mahsur kalmak istemiyordu. Yolun kapanması ve yarı yoldan geri dönme ihtimalimizin oluşmaması için kahvaltıyı atlamaya karar verdik.

Yağmur sadece hafıfçe çiseliyordu ama her şeyi toplayıp çadı-rı kaldırdığımızda, ceketim yağmurdan sırlıslıkam olmuştu. Josh bu konuda o kadar stresliydi ki, beni de strese sokuyordu.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi. “Çantanı burada bırakalım. Ben de uyku tulumumu ve çadırımı buraya bırakayım. Sen de gö-türmek istediklerini benim çantama koyarsın.”

Bir an şok içinde ona bakakaldığımda göğsüm yavaş yavaş ısınmaya başladı. Ne yürüyüş ne de kendisi için endişeleniyordu. Tek endişesi bendim. “İyi olacağım,” dedim ona. “Ayrıca, eğer orada mahsur kalırsak çadıra ve uyku tulumlarına *ihtiyacımız* ola-bilir.”

Başka bir yol bulmaya çalıştığını görebiliyordum ama haklı olduğumu o da biliyordu. Çenesini sıkılmıştı, “Bana dikkatli olacağına dair söz vermeni istiyorum,” dedi. “Küçük adımlarla ilerleyeceğiz ve tam arkanda olacağım, sadece...” Nefes verirken ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Sadece bana söz ver.”

Hayatımda hiç kimsenin iyiliğimi bu kadar önemseydiğini hatırlamıyordum. Önemsenmen gereken yaştayken bile bu duyguyu hissetmemiştim. Zorla yutkunurken başımı salladım. “Söz veriyorum.”

Yola çıktık. Yamaç çamurlu ve kaygandı. İlerlememiz acı verecek kadar yavaştı ve yukarı çıktıkça dar patikanın neredeyse tamamen yıpranmış olduğunu gördük.

“İsa Aşkına,” diye homurdandı Josh arkamdan. “Yavaşla biraz.”

En hafif eleştiriye bile sinirlenmek doğamda vardı ama onun beni eleştirmediğini biliyordum. Sadece endişeleniyordu. Yavaşladım.

Kahvaltıyı atlamamıza ve oyalanmamamıza rağmen çok az ilerleme kaydedebilmiştik. Solucan Çıkmazı'na ulaşmamız çok uzun sürmüştü. Sarmaşıklar, ağaçlar ve tutunabildiğim her şeyi kullanarak kenara tutunuyordum. Adrenalin yüzünden ellerim titriyordu ve arkamdan endişe veren bir ses duyunca, düşüyor olduğunu zannedip panikle ona döndüm. “İleri bak,” diye bağırdı sertçe. “Benim için endişelenme.”

Uçurumun kenarındaki dar patikadan ilerlememiz saatler sürdü. Zemin kaygandı, rüzgâr zaman zaman sert csiyordu ve göğsümü korkuyla dolduracak kadar ara ara yağmur yağıyordu. Kaymaya başlarsam, Josh'ın beni kurtarmaya çalışacağını biliyordum. Bu durum, her şeyden daha da kötü olurdu çünkü büyük ihtimalle onu da aşağı çekerdim.

Hanakoa Vadisi'ne inmeye başladığımızda öğleden sonraydı. Burası dün öğle yemeği için mola verdiğimiz yerdı. Patika kaygan ve çamurluydu ama en azından arkama döndüğümde onun uçuruma yuvarlandığını görmek zorunda kalmayacağım için endişelenmiyordum.

Sanki uzun zamandır savaşta olan askerlermişiz gibi, “Otele vardığında ilk iş olarak ne yapacaksın?” diye sordum.

“Yemek,” dedi. “Ne kadar pis olursam olayım, hayatında gördüğün en büyük bifteği istiyorum. Ve patates. Belki bir biftek daha.”

Kahkaha attım. “Ben sadece duş almak istiyorum. Tanrım, sıcak bir duşu o kadar çok istiyorum ki.”

“Peki ya sonra?”

“Bir kez daha duş.”

Kaygan inişimizin otuzuncu dakikasında hepimiz gürleyen su sesini duyduk. Kai'nin omuzları düşerken, “Dünkü dereyi hatırlıyor musunuz?” dedi. “O artık gürleyen bir nehir olmuş.”

Vadiye ulaştığımızda, dün gece burada kalan kampçıların gitmiş olduğunu gördük. Kai, onlara dün akşam yemeği için yardımcı olan rehberin, kötü hava bastırmadan önce kampçıları nehrin karşısına geçirecek kadar öngörülü olduğunu söyledi. Ancak bizim böyle bir şansımız yoktu ve çadırlarımızı nehir kenarındaki üstü kapalı barınağın içine kurmak zorunda kaldık. O kadar dar bir alandı ki, neredeyse üst üsteydik. Çadırımızın dışına uzanıp başkasının çadırına girebilirdik. Bu yağmurun altına çadır kurmaktan çok daha iyiydi ve kuru olduğumuz sürece nerede uyuduğumuzu umursamadık.

Josh, önce benim üstümü değiştirmeme izin verdi. Kat kat ıslak giysilerimi çıkarırken yüksek sesle inledim.

Josh, çadırın dışından, "İyi misin?" diye sordu.

Spor sutyenimi ve çoraplarımı nihayet çıkarırken, "Çok iyiyim," diye inleyerek cevap verdim. Hava çok soğuktu ve çınlıçılaktım ama yine de ıslak kıyafetlerin içinde olmaktan çok daha iyiydi. "Harikayım. Daha da önemlisi neredeyse kurudum."

Homurdandı. "Kuru kıyafetlerin bu kadar seksi bir şekilde anlatıldığını daha önce hiç duymamıştım."

Yedek tişörtle vücudumu kuruladım. "İnan bana seksten bile daha iyi."

İnanamayarak bir kahkaha atarken, "O zaman yanlış insanlarla birlikte olmuşsun," dediğinde kurulanmanın tam ortasında donup kaldım. Karnım istekle kasılmaya başladı. Onunla burada, birlikte olduğumuzu düşündüm. Beni yere bastırdığını, geniş bedeniyle etrafımı sardığını ve o mükemmel kollarını iki yanıma dayadığını hayal ettim. Bu yalnız geçirmek üzere olduğumuz bir gecenin öncesinde düşünmem gereken son şeydi muhtemelen.

İkimiz de giyindikten sonra ıslak eşyalarımızı barakanın diğer ucuna, diğerlerinin koyduğu yere astık. Öğle yemeğimiz olması gereken yiyeceklerimizi yedik ve hava henüz tam kararmamasına rağmen dinlenmeye çekildik. Yapacak çok bir şey kalmamıştı ve geceyi uzun tutacakmışız gibi de görünmüyordu. Herkes benim gibi günün yorgunluğuyla hem bedenen hem de ruhen tükenmişti.

Anna, herkesin çadırını dolaşarak çikolata parçaları dağıttı. Ben de çantanın yan ceplerini karıştırırken, Six'in grupla paylaşabileceğim kadar mini şişe alkol koyduğunu keşfettim. Eğer biri benim kim olduğumu bilseydi bu durum kesinlikle itibarımı zedelerdi.

Chris, *ukulele* ile birkaç parça çaldıktan sonra çadırın perde-

sinden yanındaki çifte uzattı. “Bunu, çalabilen birine denk gelene kadar elden ele geçirin.”

Dietrich, *ukulele*’yi aldı ama çalamayınca pes edip bize uzattı. Ben de tam Kathy ve Samantha’ya doğru uzatmaya hazırlanıyordum ki, Josh beni durdurdu.

“Bir şey çal,” dedi.

“*Ukulele* çalabileceğimi de nereden çıkardın?”

“Piyano ve gitar çalabiliyorsan, bunu da çalabileceğine eminim.”

“Bu farklı,” dedim ona. “Farklı akort ediliyor.”

Ellerini arkasında birleştirip arkasına yaslandı. “Yerinde olsam bu gece seni sıcak tutacak adamı sinirlendirmek istemezdim.”

“Chris ve Kai’nin de beni sıcak tutmaktan rahatsız olacaklarını sanmıyorum,” dediğimde sessizce homurdandı. Gülerek *ukulele*’yi kucağıma yerleştirdim.

Enstrümana alışmak için birkaç akort denedim. Her teli, bir gitarınkinden yaklaşık çeyrek nota kadar yüksekti ama bunun dışında çok da farklı değillerdi. Yavaşça, babamın bana uzun süre önce öğrettiği, *Fleetwood Mac*’ten “*Landslide*” parçasını çalmaya başladım. Tanınmamak için sadece çalsam da Kath şarkıyı söylemeye başladığında diğerleri de ona eşlik etti.

Şarkı bittiğinde alkışladılar. “Lanet olsun, Lina,” dedi Kai. “Neden daha önce söylemedin? Tam bir pislik gibi hissediyorum.”

Wildest Dreams’ın Ryan Adams versiyonunu çalmaya başladım ve sonra üzerinde çalıştığım şarkıya dönüşmesine izin verdim.

“Bunu sevdim,” dedi Samantha. “Kim bu?”

Landslide şarkısı, grubun vokalisti ve söz yazarı *Stevie Nicks* tarafından yazılmıştır. Her şeyin bir anda çökeceğinden korkarken bir hayalin peşinden koşmanın zorluğunu ve bu süreçte durumun nasıl toparlanacağına dair belirsizliği anlatan şarkıdır. Hayatın getirdiği değişimlerin ve bu değişimlerle yüzleşmenin yarattığı duygusal karmaşayı samimiyetle ifade eder. (ç.n.)

”Çılgın rüyalar. (ç.n.)

“Hiç kimse,” diye cevapladım. “Sadece geldiğim yerden tanıdığım bir Rus kızı.”

Ukulele’yi uzatmaya çalıştım ama kimse almak istemedi. “Çalmaya devam et, Lina,” diye bağıyorlardı.

“Üzgünüm,” diye seslendim. “Çok üşüyorum.”

“Yalancı,” dedi Kathy. “Sadece ateşli erkek arkadaşına sımaşmak istiyorsun.”

Josh ve ben kahkaha attık.

“Gel buraya,” dedi Josh sessizce. “Gel de ateşli erkek arkadaşına sımaş.” Şaka yapıyordu ama bunun düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı. Sırtımı onun göğsüne yaslayarak uzandım ve o da benim uyku tulumumu ve fazladan olanı alıp üzerimize çekti.

Kasıkları bana değmeyecek şekilde kendini ayarladı ama göğsünün sıcaklığını fazlasıyla hissediyordum. Başka bir tereddütlü andan sonra geniş ve sahiplenici eli belime dokundu ve kalçama doğru kayd.

Çadırların girişleri kapandığında, barınak nihayet sessizleşmişti. Josh’ın nefesini saçlarımda hissediyordum.

“Bana bir şey söyle, Josh,” diye fısıldadım. “Bana daha önce kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

Yüzünü başımın üstüne yasladı ve sanki dua ediyormuş gibi bir süre orada kaldı.

“Kıskanmıştım,” dedi sessizce.

“Ne?” Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona döndüm.

Bakışları benimle bir saniye buluştuktan sonra gözlerini kapattı. “Tanıştığımız gece? Gümüşleri çalmakla ilgili söylediğim tüm o berbat şeyler? Sadece sinirliydim ve kıskanıyordum. Kardeşimin senin gibi biriyle olmaması gerektiğini düşünüyordum.

Ama tüm bunları söylemek yerine, gidip seninle sorunum varmış gibi konuştum. Bunu duyduğun için gerçekten çok üzgünüm.”

Tekrar döndüm ve sırtımı göğsüne yasladım. Şu an kalçamda duran elinin, kaburgalarım boyunca hafifçe yukarı kaymasını, beni bu sabah uyandıığımız gibi sıkıca kendisine çekmesini ve boynumu öpmesini, arkaya uzanıp aletini kavradığımda nefesinin ağırlaşmasını duymak istiyordum.

Beni sırtüstü yatırdığını, elleriyle vücudumu keşfettiğini ve şortumu çıkardığını hayal ettim. Yavaşça içime girdiğini.

Kıvrandım. Beynimin bu yola girmesine izin vermek çok ama çok kötü bir fikirdi. Sırtüstü yattığında ona dönüp kolunun altına yerleşerek yüzüne baktım.

Elim karnına düşerken başka bir şeye değdiğinde, ağzının içinden hafifçe inleyerek yüzüstü döndü.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Niyetim bu değildi...”

“Biliyorum,” diye homurdandı. Aramızda bir sessizlik oldu. Artık işemesi gerektiği bahanesini sunamazdı. “Seks yapmayalı gerçekten uzun zaman oldu,” dedi sonunda.

“Evet, benim de öyle,” diye karşılık verdim.

Homurdanarak güldüğünü duydum. “Benim için bir geceden daha fazla oldu.”

“Kardeşinle yatmıyorum,” diye yanıtladım neredeyse fısıldayarak. “Bu tatile gelmeden önce koyduğum şartlardan biriydi.”

Sanki nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı.

Yüzüstü yatmaya devam ederken başını bana doğru çevirdi. “Onunla bir ya da iki yıldır birlikte değil miydiniz? Neden birden onunla birlikte olmayı reddettin?” Sesi benimki kadar alçak ve dikkatli geliyordu.

“Daha önceleri arada sırada takılıyorduk ve geçen ağustos ayında ilişkimizi bitirdim,” dedim. “Ona bir şans vermemi istedi, ben de kabul ettim ama seksin işleri... karmaşıktırmasını istemedim.”

“Muhtemelen bunu bilmesem daha iyi olurdu,” diye homurdanırken yüzünü geçici yastığına gömdü.

Onu anlıyordum. Benim için de daha iyi olurdu.

Yorgundum ama bu konuşmamızın ardından uzun süre uyanık kaldım. Keşke sadece Ilina Andreyev olsaydım. Kirasını zar zor karşılayabildiğim berbat bir dairede yaşasaydım ve kardeşini daha önce tanımadığım, Josh adında bir doktorla battaniyenin altında kıvrılsaydım.

1 Şubat

Sabah sert bir ereksiyonla uyandım.

Önceki gecenin çoğunu bu şekilde geçirdiğim düşünülürse bu hiç şaşırtıcı değildi.

Şu anda Drew'un kışına -ısrarcı ve zonklayan bir şekilde- baskı uygulamamın da kesinlikle hiç faydası olmuyordu. Geri çekilip uzaklaşmaya çalışırken onu uyandırdım.

Esneyerek, “Bana mı öyle geliyor yoksa sıcaklık beş derece daha mı düştü?” diye sordu.

Sıcaklığın düştüğünden oldukça emindim. Gece boyunca uyanık kalmamın sebeplerinden biri de buydu. Soğuk hava ve ani sıcaklık değişimleri astım krizlerini tetikleyebilirdi. Gecemi, onun nefesini kontrol etmekle ve ereksiyonumu ondan uzak tutmaya çalışmakla geçirmiştım. Hâlâ bununla ilgili ona bir şey sormak istiyordum ama endişemi hissederse panik atak geçireceğinden korkuyordum. Joel'e karşı öfkem bu yolculuk boyunca daha da artmıştı.

Dönüp ısınmak için sırtıma sarıldı. Kıyafetinin üzerinden bile meme uçlarını hissedebiliyordum.

Hayatımı sikeyim.

“Uykunda konuşuyorsun,” dedim ona.

“Bunu uyduruyorsun,” dedi ama itiraz etmediğimde iç çekerrek kabullendi. “Peki ne dedim?”

“Ne kadar ateşli olduğumla ilgili konuşuyordun.” Sırtıma yaslandığında gülümsediğini hissettim. “Tamam, o kısmı yanlış yorumlamış olabilirim. Sadece bazı sayıları tekrarlayıp durdun.”

“Bu oldukça mantıklı,” dedi. “Matematikte son derece iyiyimdir. On birinci sınıfa kadar gelebildim.”

Kahkaha attım. “Hayır, bu matematikten ziyade sanki... Çin yemeği sipariş ediyormuşsun gibiydi. Aynı sayıları sürekli tekrarlayıp durdun. *Bir-doksan-dokuz ve sekiz-sekiş*. Bunun ne olduğunu hatırlıyor musun?

Kaskatı kesildi ve uzaklaştı. “Hayır,” dedi.

Çin yemekleri ile ilgili şakalar ya da rakamlarla ilgili cinsel pozisyon imaları yapmamıştı.

Bu yüzden yalan söylediğini anlamıştım.

Herkes uyandığında nehrin geçilebilir durumda olduğuna karar verilmişti. Eşyalarımızı topladık ve birbirimize bağlanarak suya daldık. Beklenmedik derecede soğuktu, bu yüzden elimi Drew'un omzuna koydum. Bunun bir nedeni akıntının bizi hızlıca sürükleyebileceği tehlikesiydi ve diğer nedeniye belli etmeden nefesini kontrol etmek istememdi. Neyse ki hâlâ iyi görünüyordu. Tanrıya şükür.

Diğer tarafa ulaştığımızda, herkes ıslak ve kirliydi ama bir yandan da neşeliydiler. Buraya kadar gelebilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorduk. Sevinç çılgınlıkları ve kahkahalar yükseliyordu, bu rahatlatıcıydı ama ben kutlama havasında hissetmiyordum. Yarın havaalanında Drew ile birbirimize veda ettiğimizde her şey tamamen bitecekti. Ayrıca, eğer gerçekten kardeşimle devam ederse, bu daha da kötü olacaktı.

Hanakapiai Plajı'na ve son nehir geçişimize doğru iniş yaparken takılmalar gittikçe edepsizleşiyordu.

Anna'nın kocası Dietrich, Kath ve Samantha'ya çadırlarından gelen seslerle ilgili yorum yaparken onları izlemek istediğini söylüyordu.

“Gece sizin çadırdan da ses duydum, Dietrich!” diye bağırdı Kathy. “Birini izlemen gerektiği belli oluyordu çünkü kesinlikle yanlış yapıyordun!”

Kahkahalar yükseldi ve ardından Kai, “Eğer birilerini izleyeceksek, benim oyum Josh ve Lina'ya olurdu. Yani nasıl yapabiliyorlar ki? O neredeyse Lina'nın iki katı boyunda,” dedi.

Kathy gırtlaktan bir kahkaha atarak, “Bahse girerim bunu başarıyorlardır.”

Bir an için gözlerimi kapattım. Tanrı yardımcım olsun ama bunu nasıl yapabileceğimizi düşünerek çok zaman harcamıştım. Drew da yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Aynı anda hem eğleniyor hem de utanıyordu. Aniden, “Aslında ikimiz de bakireyiz,” dedi.

Kai, bu ihtimalden kişisel olarak incinmiş gibi, “Josh, dostum, bana onun saçmaladığını söyle,” diye yalvardı.

“Saçmalıyor,” diye mırıldandım. Eğer o ve ben çift olsaydık, bunun doğru olma ihtimali yoktu.

Son nehri geçerek son tırmanışımızı tamamladık ve nihayet inişe geçtik. Yolun sonunda kadınlar kucaklaştıken Kathy, Drew'u kenara çekip imza istedi.

"Koyu renk saçlarla *o kadar* da farklı görünmüyorsun," derken bana da göz kırptı.

Otoparka yürüdük. Uzaktan bile Joel'in orada, *Jeep*'in kaputunun üzerinde oturduğunu görebiliyordum. Aşağıya atladı. Affedileceğinden eminmiş gibi sırtarak yaklaşırken bir elinde buket diğer elinde de bir şişe tekila tutuyordu.

Bu sırtışı beni daha da hızlı yürümeye itti. Drew, arkamdan kendisiyle rekabet etmeye çalışmakla suçluyordu ama mesele bu değildi.

Joel, gülümsemeye devam ederek daha da öne çıktı. Tekila şişesini bana uzattı. Sanırım bu bir, "*Kız arkadaşımınla ilgilendiğin için teşekkürler;*" hediyesiydi.

Daha ne yapacağıma karar veremedim yumruğumu savurduğumda eğildi. Nefes nefese doğrulduğunda tekrar yumruk attım.

"Ne oluyor, lan?" diye bağırdı ama daha bitirmemiştim. Onu *Jeep*'e doğru fırlatırken tüm gerginliğimi serbest bıraktım. İki gündür içimde tuttuğum tüm gerginlik ona karşı sabrımı sıfıra indirmişti.

"Siktiğimin astım ilacını kendi çantana koymuşsun," diye bağırdım. "Gelme zahmetine katlanmadığın için ölebilirdi."

"Bilmiyordum!" diye bağırdı Joel. Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu önemli değildi. Kontrol etmeliydi. Onu yalnız bırakmamak için kendini öldürmeyi göze almalıydı.

Yumuşak ve şok olmuş bir sesle, "Josh," dedi Drew arkamdan.

Joel'i bıraktım, doğruca Drew'un yanına gidip ona sarıldı. Drew, onun kollarında kaskatı kesildi.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Hiçbir fikrim yoktu. İyi misin?”

Ondan bir adım uzaklaşırken, “İyiyim,” dedi. “Yola koyulsak iyi olur. Havaalanına gitmeden önce duş almak istiyorum.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Joel tekrar. “Mola noktasında sizinle buluşmaya gerçekten niyetliydim ama röportaj uzadı.”

Dünyanın en ölümcül patikalarından birinde değil de şimdi, otoparktaki düz yolda yardıma ihtiyacı varmış gibi elini beline koydu. Ona yumruk attığımda elinden düşen çiçekleri alıp Drew'a uzattı. “Bunlar senin için.”

“Yüce Tanrım,” diye mırıldanarak, Drew'un sırt çantasını çıkarmak için uzandım.

Bakışlarımız buluştuğunda özür dilermiş gibi gülümsedi. Tanrım, umarım bu gülümseme, tüm bu olanları kabulleneceği anlamına gelmezdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OAHU

“Diğer adalar hakkında ne dersiniz deyin ama Oahu’nun,
tıbbi olanaklarının eşsiz olduğu tartışılmaz.”

Hayatınızın Macerası: Oahu

~

Patikadan ayrılıp uçağa bindiğimiz zamana kadar Six'in bana kaç kez sarılmaya çalıştığını sayamamıştım. Affedilmediğine ihtimal dahi vermiyordu. Astım ilacımın açıkça içinde olduğu görünen bakım çantamın, banyoda bırakıldığını görmesem tüm bunlara katlanabilirdim.

İşte, o zaman ağlamıştım. Gözyaşlarım onun için değildi. Six'in ne olup ne olmadığını her zaman biliyordum ve ilişki-mi-ze olan inancım günler önce bitmişti. Kendim için ağlamıştım. Çünkü hayatımdaki insanlardan beklentimi düşük tutacak kadar berbat durumdaydım. Ayrıca dünyanın bir yerinde, Josh bensiz var olmaya devam edecekti -iri yapılı, yakışıklı ve daima koruyucu Josh- ve ben asla onu hak etmeyecek önemsiz bir pisliktim.

Six, saçımın bir tutamını yüzümden çekerek, "Bu gece ne yapmak istersin?" diye sordu. Ondan uzaklaşmak istiyordum. Hostesten başka bir koltuk talep etmek istiyordum. Beth'in iyiliği için bunu yapmıyordum ama yolculuğun son gecesine kadar bu mas-karalığı nasıl sürdürebileceğimden emin değildim.

"Sanırım ailen akşam yemeği için rezervasyon yaptırdı," diye

cevapladım. “Ve oteldeki şu günbatımı etkinliğini yapmak istiyorlar.”

İç çekti. “Tanrım, yine mi?” Sanki Rushmore Dağı gibi, günbatımını sadece bir kez görmemiz yeterliymiş gibi düşünüyordu. “İkimiz ayrıca bir şeyler yapabiliriz?”

“Bu ailene karşı çok kaba bir davranış olurdu,” diye yanıtladım. “Son gecemizde herkesin bir arada olmasını istiyorlardır.”

Burun kıvrarak cevap verdi. “Aynen. Babam orada oturup sadece Josh ile muhabbet etsin diye mi herkesin bir arada olmasını istiyorlar? Teşekkürler ama almayayım.”

Omuzlarındaki yükü düşündüm. Söyledikleri gerçeği yansıtıyor muydu bilmiyordum. Bunun sadece başarısızlıklarını başkalarına yüklemenin kolay bir yolu olup olmadığını merak ediyordum. “Ailenle kalacağım,” dedim. “Sen istediğini yapabilirsin.”

Bakışlarım Six’ten uzaklaşıp arka sırada tek başına oturan Josh’a kaydı. Dizüstü bilgisayarını çıkarmış, hararetle bir şeyler yazıyordu.

O son derece... sevimli görünüyordu. Derin düşüncelere daldığında yanaklarının kızardığını, dilinin dudağında gezme şeklini daha önce nasıl fark edememiştim?

Ya da ellerini. *Tanrım*. Kim bilir ne yapmaktan nasır tutmuş o büyük eller ve yazarken hareket eden kollarındaki kaslar.

Ah! Ama fark etmiştin, diye düşündüm. Her zaman fark etmiştin ve bu yüzden asıl nefret ettiğin kendinken, ondan nefret ediyormuş gibi davranıyordun.

Oahu’ya vardığımızda, çantalarımızı aldık ve bizi otele götürmek için bekleyen araca bindik. Six, şoförle dostça sohbet ederken ön koltuğa doğru yöneldi.

“Bininci kez söylüyorum,” dedi, Josh dişlerini sıkarak. “Onu araba tutuyor.”

Sanırım birinin sizi gerçekten önemsemesi böyle hissettiriyor, diye düşündüm. Seni araba tuttuğunu hatırlarlar. Astım spreyin için endişelenirler.

Bakışlarımı yakaladığında bir an için gözlerimiz kilitlendi, sanki Kalalau Plajı’ndaki o an yeniden yaşanıyormuş gibiydi. Onun olabileceği her şeyi gördüğümde, aynı şekilde o da beni görmüştü.

Ve yarın, tüm bunlar sona erecekti.

Öncekiyle aynı odalara giriş yaptık. Six bir kez daha sarılmak için beni kendine çektiğinde onu ittim. “Lütfen, dur artık,” dedim. Sadece sinirlenip odadan çıktı.

Bavulumu açtım ama güzel kıyafetlerimin çoğu buruşmuş ve yıpranmış görünüyordu. Ani bir kararla otelin servisini arayıp Josh ile vitrinde gördüğümüz o beyaz elbiseyi getirmelerini istedim. Sadece bu gecelik, belki de hayatım farklı olsaydı dönüşeceğim o diğer kızmış gibi görünecektim.

Duş aldıktan sonra koltuk altımdan ayak bileklerime kadar hafif bolca inen, bele oturan, sırtı derin V kesimli beyaz pamuklu elbiseyi giydim. Biraz göğüs dekoltesi vardı ama seksi olmaktan çok kızsalsal bir detaydı. Aynaya baktığımda Josh’ın iş yemeğine götürebileceği, uzun bir günün ardından evine döndüğünde yanında görmek isteyeceği bir kadın görüyordum. Karmaşık hayatından mutsuz olan kızdan değil, basit hayatıyla mutlu olan o kızdan bahsediyorum.

Bir anlığına o kızın yerinde olmayı öyle çok istedim ki, adeta içimde hissettim.

Çantamı ve oda anahtarımı alıp kapıyı açtığımda, Josh ile aynı zamanda odalarımızdan çıktığımızı gördüm.

Olduğu yerde donakaldı. Bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdikten sonra nemli saçlarını alnından itip küçük bir nefes verdi.

“Bu vitrinde gördüğümüz elbise mi?” diye sordu kadifeymiş gibi yumuşak bir sesle.

“Evet,” dedim. Şimdi tam bir aptal gibi hissediyordum. Sanki olmadığım birine benzemek için çok ileri gitmişim gibiydi. Omzumu silktim. “Bütün kıyafetlerim kirliydi ve...”

“Hoşuma gitti,” dedikten sonra birden boğazını temizledi, utanmış görünüyordu. “Yani... güzel görünüyorsun.”

Yanaklarım ilk randevusuna giden bir kızmışım gibi kızardı.

Arkama baktıktan sonra kaşlarını çatarken, “Joel yok mu?” diye sordu.

Derin nefes verdim. “Bir süre önce hışımla odadan çıktı. Açıkçası nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Josh’ın burun delikleri genişledi ve ağzı bir şey söylemek için açıldı ama sonra -çenesi söylemek üzere olduğu şeyin zorluğuyla gıcırdarken- kendini durdurdu. Asansörü işaret ettiğinde yan yana yürüdük. Elbisemin yumuşak kumaşı şortuna sürtünüyordu. Asansörün kapısını benim için tuttuktan sonra düğmeye bastı.

“Peki Los Angeles’a döndüğünde ne olacak?” diye sordu.

Bakışlarım ona döndü. Genel bir soru muydu, yoksa kardeşiyle ilgili durumları mı soruyordu emin olamamıştım. “Hafta sonuna kadar orada olacağım. Ardından New York’a gidip toparlana-

çağım ve turu tamamlamadan önce özür toplantılarım için yola çıkacağım.”

“Tüm bunlara neden katlandığını bir türlü anlamıyorum,” dedi.

“İnsanların inanmak istediklerine inanmasını sorun etmiyorum,” diye cevapladım. “Gerçeği bilmedikleri sürece.”

Tüm dünyaya panik ataklar geçirdiğimi söylemek onları geçmişimi araştırmaya davet etmekti. Söylediğim tüm eksik doğruların ardına geçerek her şeyin nerede başladığını -annemin ihane-tini, babamın ölümünü- keşfedene kadar kazdıkça kazacaklardı. Tüm bunları bir kere yaşamak yeterince zordu. Hayatımın geri kalanında verdiğim her röportajda bunları yeniden yaşamama gerek yoktu.

Güneş ufukta batarken bara ulaştık. Kalabalık şimdiden dağılmaya başlamıştı.

Beth, Jim ve Six birlikte oturmuştu ve biraz mutsuz görünüyordlardı ancak Josh benim için bir sandalye çekerken Beth’in yüzü aydınlandı.

“Ne kadar da güzel görünüyorsun,” derken o kadar içten ve sevecendi ki, gözlerimin dolduğunu hissettim.

Boğazımdaki yumruyu saklayarak ona gülümsedim. Beth, benim için ailemin herhangi bir üyesinin bana karşı olduğundan çok daha iyiydi ve ben bunun sona ermek üzere olmasından dolayı son derece üzgündüm.

“Teşekkür ederim,” demeyi başarabildim. Bu çok güzel bir andı ama Six’in, sandalyesinin arkasına yaslanmış, sarhoşken ya da bir pislik gibi davranmak üzereyken yaptığı gibi sırtarak bunu mahvetmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

“Okul öncesi öğretmeniymiş gibi görünüyorsun,” dedi.

Josh’ın arkamda gerildiğini hissettim. “Siktiğimin laflarına dikkat et,” derken eliyle oturmam için hafifçe omuzlarımdan itti. Bakışlarını Six’ten bir an olsun ayırmıyordu.

“Ne var?” diye sırtarak sordu Six. “Bu hakaret değildi. Okul öncesi öğretmenleri iyidir.”

Josh sandalyemin arkasında durmaya devam ediyordu. “Ayağa kalk,” dedi Six’e.

“Josh,” dedi annesi nazıkçe. “Sadece otur, tatlım, çok fazla içti ve...”

Six, sandalyesini betona sürterek geriye itti. “Dışarı çıkıyorum,” dedi bana bakarak. “Geliyorsun, değil mi?” Bu bir sorudan ziyade bildirim gibiydi. Geleceğimi varsayıyordu ve durumu kimsenin memnun olmayacağı bir hale sokmuştu. Eğer onunla gidersem Beth üzülecekti. Kalırsam, kavga ettiğimiz için endişelenecekti. Bunu ikimize de yaptığma inanamıyordum.

Yerimden kımıldamadan, “Bu bizim buradaki son gecemiz,” diye cevap verdim. “Bence kalmalıyız.”

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdıktan sonra, “İyi. Size iyi eğlenceler,” dedi ve gitti. Beth üzüntüyle gözlerini kapatmış ve omuzlarını düşürmüştü.

Josh derin bir nefes verdi. “Üzgünüm, anne.”

Beth, sorun değil dercesine elini salladı. “Sadece ikinizin iyi geçinmesini dilerdim. Bir gün gelecek sadece birbirinize sahip olacaksınız.”

Son cümleyi söylerken boğazı düğümlenince Jim, karısının elini tuttu. “Stresli birkaç gün geçirdik,” dedi. “Dinlenmek için odaya gitsek iyi olur.”

Yutkunarak, “Hayır,” diye itiraz etti Beth. “Drew haklıydı, bu son gecemiz.”

Çok üzgün ve yorgun görünüyordu, kendini zorladığı çok belliydi. “Yarın birlikte uzun bir yolculuğumuz var,” dedim. “Benim yüzümden kalma lütfen, ben de o kadar uzun dayanabileceğimi sanmıyorum zaten.”

Beth ikna olup da yukarı çıkınca sadece ben ve Josh kaldık. Bir zamanlar onların bir arada kalmasını sağlayan yapıştırıcı olduğumu söylemişti ama hiç de öyle hissetmiyordum. Eğer Sloane gittiğinde ben de gitseydim, belki de dördü hâlâ bu masada oturuyor olacaktı. Josh karşımdaki sandalyeye oturup ayağıma tekme attı.

“Bunların hiçbirisi senin hatan değildi,” dedi sessizce.

“Öyleymiş gibi hissettiriyor.”

“Bence sen suçlanmaya çok alışmışsın,” dedi. “Acımasız ve şımarık bir herif olarak tüm bunları kardeşim çok önceden başlattı ve tek sorun öyle olmaya devam etmesi.”

“Ama annen...”

“Oğulları için dünyaları istiyor. Muhtemelen her anne öyledir. Onlara bunu verememesi senin hatan değil.” Bana ufak bir gülümseme gönderdi. “Teknik olarak bu seyahate ikimiz de yalnız başladık. Aynı şekilde bitirmemizde sakınca yok.”

İstemediğim gülümsedim. Havayı hafifletmek için can atarak, “Rahatsız edici bir şey duymak ister misin?” diye sordum. “Bu yolculukta seks yapabilenler sadece annenle baban.”

“Bı,” diye cevap verdi. “Kesinlikle gereksizdi.” Ardından kahkaha attı. Bu gece ne kadar kötü başlamış olursa olsun bu şekilde sonuçlandığı için memnundum.

Yiyecek ve içeceklerimizi sipariş ettik. Bu benim için hem

çok kolay hem de çok zordu. Onun yanındayken, başka bir hayatta doğsaydım ne kadar mutlu olabileceğimizi görmüş gibiydim. “Derin düşüncelere mi daldın?” diye sordu.

Gülümsedim. “Derin düşünceler için yeterince zeki değilim, sadece sığ düşünceler.”

Başını sallayarak şarap kadehimi tekrar doldurdu. “Bu doğru değil. Ve sanırım senin kadar saklanan birini daha önce hiç tanımamıştım.”

“Saklanmak?” diye sordum. Kadehimi alıp göğsüme yasladım. “Beni açık bir kitapmış gibi düşünebilirsin.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. “O zaman burnundaki yara izi nasıl oldu?”

Saçımı geriye atarak, “Bin Ladin’i yakalarken,” dedim. “Müzik sektörüne girmeden önce Deniz Kuvvetleri’nde ydım.”

Gülümsedi. “Bu gerçekten etkileyici. Özellikle de o zaman, herhalde on iki yaşında falan olduğun için.”

Omzumu silktim. “Şimdiye kadar anlamış olmalıydın. İnanılmaz derecede formdayımdır.”

Tanrıya şükür güldü ve konuyu kapattı. Belki de her cevabın sadece daha fazla soruya yol açacağını bildiğimden açık bir kitap değildim.

İzin isteyerek sahneye doğru yürüdü ve gitar çalan adamın yanına gitti. Bu Josh için inanılmaz derecede dışa dönük bir davranıştı. Ailesi dışında isteyerek biriyle konuştuğunu neredeyse hiç görmemiştim.

Döndüğünde kaşımı kaldırdım. “Bu da neydi şimdi?”

“Burnundaki yara izini nasıl aldığını bilmek istedi,” diye cevapladı. “Ben de ona bir dövüş kulübünde olduğunu ve bunu tartışamayacağını söyledim.”

Sırıttım. “Dövüş kulübünün ilk kuralı...” dedim.

“Dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır,” diye tamamladı.

Sahnedeki adam herkesin dikkatini çekmek için mikrofona vurdu. Ona döndüğümde doğrudan bana bakıyordu. “Anladığım kadarıyla aramızda bir gitarist var,” dedi mikrofona doğru. “Lina, gel buraya.”

Gözlerimi kırpıştırarak burada oturan az sayıda insana baktıktan sonra gözlerimi Josh’a diktim.

“Dostum, bu da ne?” diye fısıldadım.

“Dün gece daha önce hiç çalmadığın bir enstrümanı çalarak herkesi şaşırtmayı başardın. Ve daha önce binlerce insanın önünde şarkı söyledin. Bu çok da büyük bir olay değil.”

Yutkundum. “Bu çok farklı.”

Ayağa kalkıp, “Bunun hiçbir önemi yok,” diyerek elini uzattı. “Belki de artık kendin için bir şey yapmayı denemenin zamanı gelmiştir. Yeni şarkını çal. Yazdığın eski şarkıları çal. Sadece lütfen *Naked*’ı çalmayacağıma söz ver.”

Güldüm. “Tanrım, çok kötüsün.”

Sadece sıırttı. “O şarkı tam bir enkaz.”

Sahneye yürürken hâlâ gülüyordum ve hâlâ dehşet içindeydim. Aslında gerçek bir sahne bile değildi, sadece yerden biraz yüksek ve en fazla dört kişinin sığabileceği büyüklükte bir platformdu.

Elime gitar verildiğinde, kafamdaki gürültüyü bastırmak için gitarı akort etmekle uğraştım. Babamın bana öğrettiği eski, 70’lerden kalma bir şeyler çalmak geliyordu içimden. *Fleetwood Mac* ya da *The Eagles* olabilirdi. Kalabalığın yaş ortalaması büyüktü. Bunlar hoşlarına giderdi ve ben de güvenle bir köşeye çekilebilirdim.

Ancak Josh haklıydı. Bu sahne kendimin diğer versiyonu olma şansıydı. Yıllardır sakladığım gerçek ben olma şansı. Bu yüzden eskiden çaldığım şarkılardan biriyle başladım. Bu şarkı ilk albüm anlaşmamı kazanmamı sağlayan şarkıydı ancak albüme girememişti. “*Yeterince seksi değil,*” demişti Davis. O an, kariyerim için acı verici derecede farklı vizyonlarımız olduğunu anlamalıydim ama o zamanlar bunun önemi yoktu. O zamanlar aç ve çaresizdim. Bir albüm anlaşması için her şeyi söylerdim. Hasarlı olmaktan çok yorulmuştum ama en çok da yıllarca hayatımı boşa harcadığımı söyleyen annemin yüzüne vuracak bir şeylere de sahip olmak istiyordum.

Daha önce o kadar çok çalmıştım ki, notalar artık hiç düşünmeden parmaklarımdan akıyordu ama yine de kollarımdaki tüyler ürpermişti. Sözler size ait olduğunda, dünyanın önünde çırılçıplak duruyormuş gibi hissediyordunuz; sonunda alkışlayacaklar mı yoksa yuhalayacaklar mı hiçbir fikriniz olmuyordu.

Son notayı çaldığımda alkışlar hızlı, yüksek ve keskin duyulmaya başladı. Bu alkış, insanları iyi anlamda şaşırttığınızda gelen türdendi. Bu duyguyu ve ona sessizce eşlik eden umudu gençliğimden hatırlıyordum. Belki de inandırıldığım ya da inandığım kadar işe yaramaz değildim.

Alkışlar dinmeden önce dönüp gitarı müzisyene vermeye çalıştığımda, elini savurup beni durdururken, “Benden çok daha iyi çalışıyorsun,” dedi.

Tereddüt ettim ama sonra Josh’a baktığımda bana gülümsediğini gördüm. Ve bu devam etmem için ihtiyacım olan tek şeydi. Gitar kayışını omzuma atıp tekrar kalabalığa döndüm.

İki tane daha eski şarkılarımdan çaldıktan sonra derin nefes

aldım. Yeni şarkımın ilk birkaç akordunu çalmaya başlarken, müziğin içine girmeye çalışıyordum.

Tabii ki üzerinde çalışmıştım ancak daha önce hiç sahnede çalmamıştım ve bu ikisi birbirinden çok farklıydı. Pratik yaparken vokalleri her zaman sade ve az tutmuştum, neredeyse fısıldayarak söylüyordum çünkü otel odalarında duyulma korkusuyla çalışıyordum. “Şey, bu son zamanlarda üzerinde çalıştığım bir şarkı ve biraz ham,” diye uyardım kalabalığı. “Beni bu konuda mazur görün.”

Kalbim çok hızlı atıyordu. Sadece tamamen bana ait olduğu için değil, şimdiye kadar söylediğim her şeyden daha içten ve samimi olduğu için. İçinde bulunduğunuz hayattan çıkabilseydiniz, tam olarak nasıl bir hayat seçeceğinizi bilmekle ilgiliydi ve kendimle ilgili paylaşmak istediğimden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Çekingen bir tavırla şarkıya başlarken bile vazgeçmeyi düşünüyordum. Ancak ilk dizenin sonuna yaklaştığımda, birdenbire doğru hissettirmeye başladı. Sanki tam olarak olmam gereken yerdeydim, tam olarak yapmam gerekeni yapıyordum ve bu yanlış gidemezdi çünkü... bu şarkıyı seviyordum. Daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyordum ve bir anlamda başkalarının da aynı şeyi hissedip hissetmediğinin önemi yoktu.

Kalabalık nefesini tutmuş beni dinliyordu. Havadaki heyecanı hissediyordum. Nakarata geçerken kollarımdaki tüyler diken dikenlendi. Josh’a baktığımda bir şeyi fark ettim. Bu şarkıyı onun için yazmıştım. Kariyerim hakkında ve farklı bir hayatı seçmek üzerine yazdığımı sanıyordum ama hayır, sadece onun hakkındaydı. Seçeceğim şeyin o olduğunu anladım.

Şarkım oldukça kısaydı çünkü sadece iki dördlüğü vardı. Çabucak bitti ve ardından insanlar ayakta alkışladılar. Bu kapalı gişe

bir arena konserimdeki herhangi bir alkıştan daha anlamlıydı çünkü *gerçek beni* alkışlıyorlardı. Beceriksiz bir adamın, sıradan ve yanlış adama âşık kızını, Iliana Adreyev'i alkışlıyorlardı.

Sahnedan inip Josh'ın yanma giderken bir kadın kollarımdan tutup, "Bu inanılmazdı," dedi. "Yeteneğinin boşa harcanmasına izin verme."

Ona gülümserken titriyordum. Yaşadığım deneyimin etkisiyle kafam neredeyse güzeldi, bir ayağımı diğerinin önüne zar zor atabiliyordum. Öne doğru sendeleyerek ilerledim, sırt sıvazlamalarını, omzuma yapılan dokunuşları geçtim ve Josh'a doğru savrul-
dum; sanki o benim evimmiş gibi, sanki yanımda olduğu sürece kimse bana zarar veremezmiş gibi.

Kolları beni sarmalarken, "Mükemmeldin, Iliana Andreyev," dedi sessizce.

Daha iyi olabileceğimi savunabilirdim, ilk dizeye geç girdiğimi söyleyebilirdim ama bunu yapmadım. Kusurlu bir hayatta -bu şarkı ve şu an- şimdiye kadar mükemmelliğe en yakın hissettiğim deneyimdi.

Yavaşça odalarımızın bulunduğu tarafa yürüdük. Esinti palmye-
lerin arasından geçiyor, cırcır böcekleri ötüyordu. Keşke yarın sabah da koşuyor olabilseydik ancak uçağımız çok erken saatte kalkıyordu.

Asansöre doğru ilerlerken, "Peki ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Onun içinde olmadığı bir cevap düşünemiyordum. *Nasıl hissettiğimi söyleyecek miydim? Buradan ayrıldıktan sonra onu düşünecek miydim?* "Yapmak der-
ken?" diye sorusunu tekrarladım.

"Şarkıyla alakalı," dediğinde içimde bir şeyler söndü. Cidden ama ne bekliyordum ki? "Yeni albüme eklemeyi düşünüyor musun?"

Üzgün bir şekilde gülümsedim. Bunun gerçekleşmesi için bir savaş vermem gerekirdi ve sonra aşırı prodüksiyonlu bir çöpe dönüşürdü. En sonunda da plak şirketinin *yardım* için getireceği dört işe yaramaz adamla şarkı yazma hakkını paylaşmak zorunda kalırdım. Bu benim şarkımdı. Üstelik asla *single* olamazdı. Herkesin bir sonraki *Naked*'a geçmek için dinlemeden atladığı şarkı olurdu. “Hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Seni anlamıyorum,” dedi. “İşlerin gidişatından memnun değilsin. Menajerin bir pislik. Nefret ettiğin şarkıları söylemeye zorlanıyorsun ve daha da fazlası için imza atmaya devam ediyorsun. Neden otobüsten inip olmak istediğin yere giden yeni bir otobüse binmiyorsun?”

Gözlerimi kırptım. Aşk hakkındaki teorimi benimsemişti ve sanırım bu konuda da işe yarayan bir teoriydi. “Çünkü bu otobüsün nereye gittiğini biliyorum. Öteki beni şehrin çok kötü bir yerine götürüp orada bırakabilir.”

Kapıma ulaştığımızda, bunun baş başa son anımız olabileceğini fark ettim ve önemli bir şeyler söylemek istedim ancak kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmadı. Onun yerine, “Bu gece sahneye çıkmamı sağladığın için teşekkür ederim,” dedim. “Bunu yaptığım için memnunum.”

Gözlerimin içine baktı ve dudağını ısırırken, “Drew,” dedi. Elini saçlarının arasından geçirdi. “Ben...”

Tam o anda odanın kapısı açıldı ve Six orada dikilmiş ikimize bakarken, “Neler oluyor?” diye sordu. Sorusu, içinde ufak bir şüphe kırıntısı barındıracak kadar sakindi. Sanki bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissetmeme neden olan da suçluluk duygusuydu.

“Hiçbir şey.” Bakışlarım Josh’a döndü ve Six’in yanından geçip odaya girerken “İyi geceler,” diye fısıldadım. Adımlarım

ağırlaşmıştı. Şu anda Josh'ın yanında olmak yerine burada olmam çok yanlış hissettiriyordu.

Six kapıyı kapattıktan sonra bana sarılmaya çalıştığında, "Yapma," diye tersledim. "Bana çok kötü davrandın ve anneni ağlattın. Sarılarak annenin gönlünü alabilirsin ama bu bende işe yaramaz."

Yatmaya hazırlanmak için hızla uzaklaştım ama yatağa girdiğimde tekrar yanıma gelip bir kolunu belime doladı. Tek düşünebildiğim Josh'ın kolu, sırtıma yasladığı geniş göğsüydü. Burumdan küçük nefesler alırken, bu geceyi atlatıp eve dönmeyi çaresizce istiyordum.

"Drew," diye fısıldadı Six. "Üzgünüm, tamam mı? Her şeyi berbat ettim. Çok fena çuvalladığımı biliyorum. Tam bir pislik gibi davrandım. Ama istediğim şey sensin. Her zaman istediğim kişiydin ve sadece... hazır değildim ama şimdi hazırım. Bundan sonra her şey daha farklı olacak."

"Geç oldu," diye cevap verdim. Sarhoştı ve bunun bir kavgağa dönüşmesini istemiyordum. Ayrıca kesinlikle resepsiyona gidip kendime yeni bir oda istemek zorunda kalmak da istemiyordum. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Beni daha da yakınına çektiğinde yerimde kalmak için kendimi zorlamam gerekti. "Evet, bebeğim," dedi. "Nasıl istersen. Şu andan itibaren sen ne dersen o olacak."

O uyuduktan sonra yastığımı alıp kanepeye geçtim. Six her şeyi yerle bir ediyordu, ben de onun gibiydim. Bu yolculukta kim daha fazla karmaşaya sebep olmuştu? Sloane'un gitmesinin sebebi kimdi? Beth'in çocuklarını bir araya getirememesinin sebebi hangimizdik?

Belki de birbirimiz için mükemmeldik. Dokunduğumuz her şeyi berbat ediyorduk.

2 Şubat

Havaalanına gitmek üzere otelin önünde toplandığımızda güneş yeni doğmuştu. Six, bana karşı çok nazik, tatlı ve dikkatli davranıyordu.

Aracın ön kapısını açtıktan sonra dudaklarını alnıma bastırarak, “Onu araba tutuyor,” dedi şoföre. “Burada senin yanında yolculuk etmesi gerekiyor.”

Ön koltuğa tırmandım. Her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyordum. İçimde gerilmiş bir tel vardı ve kopmasını engellemek için gösterdiğim çaba boğazımı acıtıyordu. Pence-re-den dışarı bakıp adaya veda ederken, son günlerde yaşadığım binlerce anıyı tekrar yaşayabilmeyi diledim. Josh ile olan bütün anılarımı geri istiyordum.

Şu anda arkadaydı. Babası gelecek haftanın programıyla ilgili onu sorguya çekiyordu. Josh ve benim aynı şehirde olup da birbirimizi görmememiz fikri bana imkânsız geliyordu ama ne diyebilirdim ki? *Hey, kardeşinle aramızdakileri tamamen bitiriyorum. Bir yıllığına buradan gitmeden önce bir şeyler içelim mi?*

Doğru kelimeleri bulabilseydim bile, -eski sevgilinin abisine açılmanın gerçekten düzgün ve kabul edilebilir bir yolunun olduğundan emin değildim- yine de boşuna bir çaba olurdu. O gidiyordu ve ailesine bizi asla açıklayamazdı. Ayrıca Six'i bırakıp abisiyle birlikte olursam insanlar arasında, hakkımda ne kadar suçlamanın döneceğini hayal bile edemiyordum. Erkekleri küçük yaramaz çocuklarmış gibi görüyorduk ama kadınları, tıpkı kendimize bakıyormuşuz gibi olabildiğince sert yargılıyorduk. Yapmadığım şeyler yüzünden maruz kaldığım suçlamalarla başa çıkmak zaten yeterince zordu.

Havaalanına ulaştık. Bagajlarımızı teslim ettikten sonra birinci sınıf bekleme salonuna gittik. Six içki içmek için bara gitti ve ben de Beth'in yanına oturdum. Ellerini saçlarımda gezdirerek, "Yorgun görünüyorsun, tatlım," dedi. "Dün gece bebek gibi uyuyacağını düşünmüştüm."

Gözyaşlarımı tuttum. Beth gibi biri tarafından, sizi kollayan, sizin için endişelenen biri tarafından büyütölmek nasıl olurdu? Kötü bir gün geçirdiğinizde ya da huzursuz bir gece uykusu çektiğinizde birinin sizi "somurtmakla" ya da "abartılı davranmakla" suçlaması yerine endişelenmesi nasıl olurdu?

"İyiyim," dedim ona. "Harika bir yolculuk geçirdim. Beni de dahil ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az." *Beni burada istediğinizi gösterdiğiniz, kendimi yükümü gibi hissettirmediğiniz ve bu duygunun nasıl bir şey olduğunu görmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim.*

Kolunu omzuma dolarken başını benimkine yasladı. "Oğullarımla Hawaii'ye gitmek her zaman hayalimdi," dedi. "Ama sen bunu daha da iyi hale getirdin."

Six elinde ikimiz için olan cin toniklerle döndü. Beth beni bıraktı ve onun kolunun yerini, Six'inki aldı. Dudaklarını başımın

yan tarafına bastırıldığında, Josh'm bakışları keskinleşip üzerimizde kaldı. Six bu hafta Los Angeles'ta neler yapacağımızı anlatırken, koltuğa gömülmek istedim. Eve döndüğümüzde onunla görüşmeyeceğimizi biliyordum ve Beth'in hatırı için tüm bunlara katlanıyordum ama daha fazla dayanamayacaktım.

“Bir dakika içinde döneceğim,” dedikten sonra salondan çıkıp mağazalara doğru yürüdüm. Etrafıma bakarken ağlamamaya çalışıyordum. Hayatımdaki hiçbir şey on iki gün önce Hawaii'ye geldiğimden farklı değildi ama eskiden önemli olan her şey şimdi önemsiz geliyordu. Tali için bir şeyler aldım ve sonra insanların uçağa binerken kapıya toplanmalarını izlemek için durdum. Bir adam kolunu karısının beline dolarken arkadan yaklaşan insanlara uyarıcı bakışlar atıyordu. Sanki o hep orada olacakmış gibi kadın da ona yaslanıyordu. Bir gün, kadın yaslandığında adamın onun düşmesine izin vereceği günün geleceğini biliyordum ama yine de onları izlerken çok yalnız hissediyordum.

Yavaşça bekleme salonuna yürüdüm. Tam salon görüş alanıma girdiğinde bir figürün duvardan uzaklaşıp bana baktığını gördüm. Josh, o güzel kaşlarını çatmış beni izliyordu.

“Uçağım kalkmak üzere,” dedi. “Ama vedalaşmak istedim.”

“Anladım,” diye fısıldadım. Sesim yumruk yemişim gibi çıktı. Birlikte oturamasak bile en azından altı saat daha ona bakabileceğimi düşünmüştüm. “Los Angeles'a gelmiyor musun?”

Baş sallaması o kadar hafifti ki, neredeyse fark edilmedi. Gözlerime bakarken, üzgün olduğumu ve nedenini bildiğini hissettim. “Yarın Stanford'da bir konuşma yapmam gerekiyor. Direkt San Francisco'ya uçuyorum,” dedi.

“Ah.” Çarpan keder dalgasını uzaklaştırmaya çalışırken donmuş gibi hissettim.

Tepedeki hoparlörden son biniş çağrısı duyuldu.

Bir adım daha yaklaştı. Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakındı. “Bana gerçek bir şey söyle,” dedi.

Hüzünle gülümsedim. Keşke ona bütün dünyayı verebilseydim. Keşke parayla alabileceğim herhangi bir şey isteseydi. Ama onun tek istediği, belki de bunun benim için en zoru olduğunu bildiğinden bir parça gerçektir.

“On bir yaşımdayken, babam sarhoş oldu ve yüzüme şişe fırlattı,” dedim. O zamanlar beni seviyormuş gibi görünen tek kişi babamdı ama o bile beni yeterince sevmemişti. “Ziyaret hakkını kaybetti ve o gün, onu son görüşümdü. Yara izim bu şekilde oldu.”

Ona vermek için ne kadar üzücü ve garip bir hediye idi. Bu benim, *Josh, sana güveniyorum ama başka kimseye güvenmiyorum*, deme şeklimdi. Ağladığımı görmesin diye uzaklaşmak için döndüm, adımı söyleyip bana yaklaştığında sadece bir adım atabilmiştim.

Tüm gereken buydu. Arayı kapatıp beni kendine çekti. Elleri çenemi kavradı ve dudaklarını sanki hep orada olmak istemiş gibi dudaklarımla birleştirdi. Uzun ve nefessiz bir an boyunca sadece o ve beni öpmesinden başka hiçbir şey yoktu.

“Tüm bunların farklı olması için her şeyimi verirdim,” dedikten sonra uzaklaşarak uçağa binen insan kalabalığının içinde kayboldu.

Dudaklarıma dokunarak az önceki öpücüğün gerçekten yaşanıp yaşanmadığını anlamaya çalışırken, çılgınlar gibi peşinden koşmak istedim.

Ancak tüm bunların yerine içimde bir şey ölmüş gibi hissederek bekleme salonuna döndüm.

Beth, Jim ve Six orada durmuş telefonlarıyla ilgileniyorlardı. İki hafta boyunca seyahat etmiştik ama beni mutlu eden tek şey Josh'tı. O, bana evimdeymişim gibi hissettirmişti.

Uçağımız kalktığında Six, battaniyeyi alıp ikimizin üzerine serdi ve altından elime uzandı. Sanırım elimi aletine götürmeden önce yaklaşık otuz saniyem falan vardı. Bir anlığına bile olsa, bunu yapamazdım.

“Hey,” dedi. “Hâlâ konuşmak zorunda olduğumuzu biliyorum.”

Elimi ondan çekip kulaklığıma uzandım. “Hayır, değiliz,” dedim. “Aramızdaki şey her neyse, kesinlikle sona erdi.”

Dürüst olmam gerekirse, daha en başında onunla çıkmaya başladığıma inanamıyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EV

“Tek kitaba sığmayacak kadar kapsamlı bir konu.”

Yeterli Tıbbi Bakım ve Görülmesi Gereken Pek Çok Şey:

Amerika Anakara

~

DREW

Marmont Şatosu'nda kiraladığım bungalovun, yerden tavana kadar uzanan pencerelerinden süzülen güneşle uyandım. Davis'ten on beş cevapsız aramam vardı ama Josh'tan bir tane bile yoktu.

Sadece perdeleri kapatmak için yataktan kalktım ve sonra geri dönüp yüzüstü yatağa uzandım.

Hayatımın normal akışına nasıl döneceğimden ve daha önce ayaklarımı neyin hareket ettirdiğinden emin değildim. Bildiğimi *sanıyordum*. Haklı çıkmak, üvey babamdan daha fazla para kazanmak, tüm ailenin şöhreti ve nüfuzuna sahip olmak ve muhtemelen tüm bunları üvey babamın şirketini mahvetmek için kullanmak istediğimi *sanıyordum*. Ancak şimdi, sabahtan beri yataktan kalkacak bir sebep bulamadığım için daha önceleri sadece öfkeyle besleniyormuşum gibi hissediyordum.

Beth için *Hermès* marka eşarp sipariş etmek için kısa süre ayağa kalktım. Yolculuk için teşekkür ettiğimi ve onunla geçirdiğim vakitten ne kadar keyif aldığımı anlatan notla birlikte elden teslim ettirecektim. Ayrıca Six ile ilişkimiz yürümediği için üzgün olduğumu da belirtmiştim. Eve dönüş yolunda her şeyin bittiği açıkça

ortadaydı ama içimde küçük bir parça *onun* da bildiğinden emin olmamı istemişti. Hiçbir şey değiştirmeyecek olsa da Josh'ın bildiğinden emin olmak istiyordum. Nasıl değiştirebilirdi ki? Öylece bir kardeşten diğerine atlayamazdım. Josh, burada kalıyor olsaydı bile -ki kalmıyordu- ailenin ortasına böyle bir haberi bombaymış gibi atamayacak kadar annesini önemsiyordu.

Sonunda Davis'ten gelen aramalardan birini yanıtladım çünkü evime gelmesi an meselesiydi. Los Angeles'ta kalmayı tercih ettiğim tek yerin burası olduğunu biliyordu. Ertesi sabah kendimi, istemediğim bir strateji toplantısı için halkla ilişkiler uzmanımın konferans odasına girerken buldum.

Halkla ilişkiler uzmanımın, gri beton ve camdan oluşan büyük ve ruhsuz ofis yapısından nefret ediyordum. Birinci kattaki oda sanki bir bomba patlamasından sağ çıkabilecekmiş gibi görünse de bunu deneyimlemeyi asla istemezdim. Ayrıca masanın etrafında oturan ifadesiz insanlardan da hoşlanmıyordum.

“Saçına ne halt ettin öyle?” Davis, sanki odadaki takım elbiseli yabancıların tüm dikkatleri bizde değilmiş gibi sordu.

İki hafta önce olsa, izinsiz kestirdiğim saç sanki başkasının saçymış gibi özür dilemem gerektiğini hissederdim. Şimdiyse sadece sinirlenmiştim. “Buna saç kesimi deniliyor, Davis. Bu terime aşina değil misin? Takım elbiseli kölelerinden biri senin için araştırсын.”

Halkla ilişkilerden Stephanie, bana kaşlarını çatarak elini Davis'in omzuna koydu. Sık sık uzlaştırmacı rolüne bürünse de eninde sonunda ona boyun eğiyordu. “Sakin ol. Belki de bu iyidir. Onun yeni, daha ciddi tarafını gösteriyoruz. Yeni bir sayfa açmış gibi olabilir.”

Davis sandalyesine yerleşti. "Ancak kimse onun daha ciddi tarafını becermek istemeyecek."

Josh'ın bunu duyduğunu hayal ettim. Sanırım sandalyesinden kalkardı. O sörf eğitmenine ne demişti? "*Kıyıda bunu tekrar et de gör; göt herif.*" Bunu Davis'e söylediğini duymayı çok isterdim.

Masanın en ucundaki koltuğa otururken, "Benimle tanıştığında da bu şekilde görünüyordum," diye hatırlattım ona. İkisi de sanki bir sesim olduğunu unutmuşlar gibi şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "O zamanlar yeterince güzel olduğumu düşünüyordun."

"Ama o zamanlar ünlü müydün?" diye sordu. "Hayır, değildin."

"Hâlâ rehabilitasyonda olduğunu söylememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Stephanie ona. "Kimse işin içinde yasadışı maddeler olmadığına inanmayacaktır."

Davis başıyla onayladı. "Hawaii'de çekilen çok fazla fotoğrafı var. Bunun röportajlarda konuşulmamasını şart koşalım ve açıkça belirtmeden rehabilitasyonda olduğunu ima eden bir açıklama yayınlayalım. Sadece çok ihtiyaç duyduğu bir aradan bahsedelim. Herkes rehabilitasyonda olduğunu düşünecek, özür dileyecek ve insanlar hayatlarına devam edecek."

Arkama yaslanıp odada yokmuşum gibi benimle ilgili tartışmalarını dinledim. Sanki insan değilmışim de cansız bir varlık-mışım gibi hakkımda konuşuyorlardı. Bu durum ne zamandır bu şekilde devam ediyordu ve ben buna neden izin veriyordum? Sanırım ilk başlarda şanslı hissettiğim ve uğursuzluk getirmek istemediğim içindi. Bugün farklı olan şeyse artık şanslı hissetmiyor olmamdı. Uğursuzluk getirip getirmediği o kadar da umurumda değildi.

“Özür dilemeyeceğim,” dedim açıkça. “Ayrıca kimsenin uyuşturucu kullandığımı ima etmesine de izin vermeyeceğim.”

Bana şaşırmış ve sinirlenmiş bir şekilde tekrar baktılar. Yüzlerinde, “*Seks bebeği konuşuyor ve talepte bulunmaya hakkı olduğunu düşünüyor,*” dermiş gibi bir ifade vardı.

“Lütfen işimizi yapmamıza izin ver,” dedi Stephanie. “Seni yarattığın bu karmaşadan kurtarmaya çalışıyoruz.”

Ayağa kalktığımda ikisi de şaşırmış görünüyorlardı. *Yine.*

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Davis.

“Buna çekip gitmek deniyor,” diye cevap verdim. “Ve eğer bu basın toplantıları istediğim gibi gitmezse, bundan çok daha fazlasını görmek için hazırlıklı olun.”

Kapıya doğru yürürken oda tamamen sessizdi. Daha güçlü hissetmem gerekiyordu ama bunun yerine dünya çok büyük, çok dolu ama aynı zamanda çok boş geliyordu. Köprüleri yakmakla ilgili sorun, eğer bunu yapıyorsanız gidecek başka bir yerinizin olması gerektiği idi.

Çaresizlik içinde Tali’yi aradım.

Los Angeles ile Laguna arasında olan Huntington Plajı’ndaki teraslı bir kafede buluştuk. Sadece onu görmek bile, bana geçici olarak tüm sıkıntıları unutturdu.

“Vay anasını,” dedim karnına bakarak. Onu en son gördüğümde bu kadar hamile görünmüyordu ama şimdi... “İki ayın daha kalmış olamaz.”

Gülerek hamile kadınların yaptığı gibi sanki bebeğin de onunla oturacağından emin olmak istercesine eliyle karnını tutarak karşımdaki sandalyeye oturdu. “Biliyorum, tuhaf değil mi?”

“Peki ya çocuk Hayes boyutunda olursa?” diye sordum. “Vajinan kalıcı olarak mahvolur.”

Kaşını kaldırdı. "Sanki hamile bir kadına söylenebilecek en kötü şeylerin listesini yapmış ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hepsini söylemeye karar vermiş gibisin."

"Özür dilerim," dedim mahcup olarak. "Ağzımın ayarı yok."

Kahkaha attı. "Sen ve Hayes aynısınız. Doktoruma, her şeyin uygun boyutta kalmasını sağlamak için doğumu sezaryen olarak planlayıp planlayamayacağımızı sordu. Benden ve vajinamdan bu kadar bahsettiğimiz yeter... Bugün hangi Bailey kardeşiyle birliktesin?"

Gözlerimi devirdim. Ona Kalalau yürüyüşü hakkında mesaj atmıştım ama sonrasında olanları bilmiyordu, bir yere varmayacağından ona söyleme gereği duymamıştım. "İkisiyle de değilim."

"Şey," dedi iç çekerek. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Josh beni öptü," diye aniden ağzımdan kaçırđım. *Kendime saklayamayacağım kadar büyük bir olaydı.* "Havaalanında."

Gözleri sevinçle açıldı. "Bu çok..."

"Sakın söyleme."

Her halükârda söyledi. "Romantik."

Sandalyemde arkama yaslanırken dağınık topuzumu açtım. "Sen her şeyi romantik bulursun."

"İnan bana Six hakkında anlattığın şeylerin hiçbirini romantik bulmadım. Ayrıca demek istediğim..." sözünü bitirmeden telefonunu çıkardı. Josh'ın fotoğraflarının hemen hazırda nasıl bulunduğunu anlamadım ama vardı. "Şuna bir bak."

Fotoğrafta gülümsemedi. Poz bile vermiyordu. Orada, yeşil önlüğüyle birileriyle konuşurken dikkati dağılmış ve huysuz görünüyordu ama yine de mükemmeldi ve... onu özlüyordum.

Bu kadar basitti. Onu o kadar çok özlüyordum ki, bu duygu

hayatımdaki geri kalan her şeyi soluklaştırıyordu. Tam da bu nedenle Josh'ı internette araştırmaktan kaçınıyordum. Onu görürsem canımın yanacağını, göğsümde bir özlem girdabı oluşacağını hissediyordum ve bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Erkek kardeşiyle birlikte olmadığını biliyor mu?” diye sordu. “Bu bilgi belki yardımcı olabilir.”

Başımla onayladım. “Beth’e söyledim. Eminim o da Josh’a söylemiştir,” dedim. “En güvendiği kişi o diye düşünüyorum.”

Tali'nin ondan neden haber alamadığıma dair bir bahane sunmasını istiyordum ama yoktu. Sanki biz çoktan sona ermiş bir hikâyeymişiz gibi şu anda gözlerinde gördüğüm tek şey sempatiydi.

Otelime döner dönmez yatağa girdim ve orada kaldım. Koşuya çıkmıyordum. Ne yediğimi umursamıyordum. Hijyenim en iyi ihtimalle şüpheli durumdaydı ama bunun son özgürlük anı olduğunu biliyordum. Tur başladığında yedi gün yirmi dört saat bakım yapmak ve aç kalmak zorunda olacaktım. Her zaman böyle olurdu.

Pazar günü yola çıkmadan bir gün önce telefonum çaldığında hâlâ yataktaydım. Beth'in adını gördüğüm anda üzerimdeki tüm sis kayboldu. Göz maskemi başımın üzerine çekerek doğruldum. Göğsümdeki küçük heyecana engel olamıyordum. Gerçi muhtemelen eşarp için ya da ayrılık hakkında konuşmak için arıyordu.

“Drew,” diye bağırdı. “Seni yakaladığım için çok mutluyum. Uyumuyordun, değil mi?”

Kendimi gülmeye zorladım. “Tabii ki hayır,” diye cevap verdim saate bakarak. “Saat daha bir.”

“Şato’da öğlen yemeği yiyoruz ve birinin burada, bu evlerde kaldığını söylediğini duydum. Burada mısın? Selam vermek için uğrayabilir misin?”

Kimin orada olacağını sormak istiyordum ama kendimi tuttum.

Bunun yerine hemen duşa koştum, soğuk suya karşı bağırarak sabunlanmaya başladım ve duşun duvarlarına bakarak, “Josh burada olmayacak,” diye kendimi azarladım. “Ve olmayan bir şey için umudunu yükselterek aptallık ediyorsun.”

Orada olsa bile ne söyleyecektim ki? Havaalanındaki o andan beri, hatta daha öncesinde ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını ailesinin önünde söyleyemezdim. Muhtemelen konuşmayacaktım bile. Eğer onun için kardeşiyle birlikte olmamam önemli olsaydı şimdiye kadar bir şey söylerdi zaten.

Islak saçlarımı geriye doğru tarayıp topuz yaptım. Biraz dudak parlaticısı ve maskara sürdüm. Dolabımdan ipek bluz ve etek çıkardım. Bu halkla ilişkiler uzmanının giyeceği türden bir kıyafetti, *Drew Wilson*’ın değil.

Aynada gördüğüm kızı onayladım. Egzotik ve Fransız görünüyordu. Daha açık renk saçlı ve daha güzel bronzlaşmış bir *Audrey Hepburn*’ gibi. Josh’ın orada olmasını o kadar çok istiyordum ki, bunun için çıldırıyordum. Eğer olmazsa hayal kırıklığını nasıl kaldıracağımı hiç bilmiyordum.

Odamdan restoranın terasına yürüdüm. Palmiyelerin zarif dallarının altında yer alan ve tepedeki güneşi kısmen engelleyen restoranın verandasına geçtim. Saksılar alanı bölüyordu ama ben

* Audrey Hepburn, Hollanda asıllı İngiliz Hollywood yıldızı, hayırsever ve moda ikonudur. (ç.n.)

yaklaştıkça başların döndüğünü hissediyordum. Yeni saçlarım tam bir mucizeydi... İnsanlar biri olduğumdan şüpheleniyorlardı ama kim olduğumu anlayana kadar anonim olmaya devam ediyordum. Ve şu anda anonimliği her şeyden çok istiyordum çünkü birazdan ya heyecanlı ya da yıkılmış görünecektim ve bunun ortası yoktu.

Karşılama hostesine yaklaşmak üzereyken onu gördüm.

Josh.

Bej keten pantolon ve gömlek giymişti. Gömleğin kollarını katlamıştı, inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Honolulu'ya geldiğinde tam da bu kıyafeti giydiği için dalga geçtiğimi hatırladım. Şimdiyse hayatımda gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünüyordum. Sanki aniden tüm zevklerimin prototipi haline gelmişti -kısa badiler ve tanga mayolar giymeye karar verse bile ki, mümkün değildi- bu da en sevdiğim kıyafet olurdu.

Bakışlarımız buluştuğunda karnımda keskin bir arzuyla sızı hissettim.

“Onları gördüm,” dedim karşılama hostesine. Sesim takdire değer biçimde sakın ve olgun geliyordu.

Sahnede yürürken bile hissetmediğim kadar coşku ve korkunun garip bir karışımını midemde hissederek masaya doğru yürüdüm. Tüm duygularımın yüzümden okunuyor olmasından endişeleniyordum.

Ben onlara yaklaşıırken Baileyler ayağa kalktı. Beth'e, hatta Jim'e bile sarıldıktan sonra Josh ile yüzleşmek için döndüm. Bu kadar uzun olduğunu nasıl unutmuştum? Topuklu ayakkabılarımla bile yanımda devmiş gibi duruyordu.

Öne bir adım attı. Beni gördüğüne sevindiğini söyleyemez-

dim, sadece istemeyerek de olsa bakmak zorunda olduğu biriymiş gibi görünüyordum. Bana nazıkçe sarıldı.

İlgisiz ve soğuk bir tonla, “Nasılsın?” diye sordu.

Yumruk yemiş gibi hissederken en başta ondan bir şey beklediğim için kendime kızdım.

“İyiyim,” diye yalan söyledim. Ağzımın içi sanki çakıl taşlarıyla doluymuş gibi sesim pürüzlü çıkmıştı. “Gerçekten iyiyim. Yarın New York’a gidiyorum.”

Başını salladı ve benim için yanına bir sandalye çekti. Öğle yemeklerinden geriye sadece kalıntılar kalmıştı. Keşke duşu atlaydım da onunla daha fazla vakit geçirseydim diye düşündüm. Ya da keşke hiç gelmeseydim.

Beth, bana bu hafta içinde Josh’ın kongrede konuşma yapacağını anlatmaya başladı. “Fırsat bulursan onu C-SPAN*’de izlemelisin,” diye ısrar etti. Gözleri gururla parlıyordu.

Josh elini yüzünde gezdirerek sessizce inledi. “Anne, insanlara C-SPAN izlemelerini söylemeyi bırakmalısın, özellikle de aynı gün *Primetime*’a çıkacak olanlara.”

Programımı biliyordu. Bu ilgisinin bir anlamı olmasını istiyordum. *Tanrım*, bunun bir anlamı olmasını istiyordum ama o yüzüme bile bakmıyordu.

Garsonun tabakları toplaması için arkasına yaslanırken, “Seninle gurur duyuyorum, tatlım,” dedi Beth. “Ayrıca, Drew aileden sayılır.” Elimı sıktı. “Eşarp ve not için çok teşekkür ederim. Joel ile işler yolunda gitmediği için de üzgünüm ama ikiniz de hâlâ gençsiniz. Her şey olabilir.”

Josh’ın bakışları hızla benimkilere döndü. Gözlerindeki o

* Amerikan kablolu ve uydu televizyon ağı. (ç.n.)

temkinli bakış yerini şoka ve adlandıramadığım başka bir duygu-ya bırakmıştı.

Ayrıldığımızı bilmiyordu. Bunun bir şeyi değiştirip değiştirmediği hakkında fikrim yoktu ama şu anda bana bakışına bakılırsa değiştirebilirdi.

Jim hesabı öderken Beth planlarımı sordu ve aniden ayaklandığımızı fark ettim. Josh ile aramızdaki durum hakkında bir şey yapma şansım neredeyse kalmamış gibiydi.

“Josh, tatlım, hediye dükkânına gitmek istiyorum,” dedi Beth. “Arabayı getirebilir misin? Seninle ön tarafta buluşuruz.”

Gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı.

Ailesine sarılıp vedalaştım. Ardından sadece ikimiz kaldık.

“Şey,” dedim gergin bir sesle. Yoğunluk çok fazlaydı. Gömleğine baktım, dokusunu inceledim. Dokunun, parmaklarımın altında ince bir zımparaymış gibi hissedileceğini hayal ettim; altında sert göğsü vardı.

“Hadi yürüyelim,” dedi, dizlerimi zayıflatan bir kararlılıkla. Restoranın dışına çıkarken beni yönlendirmesine izin verdim. “Odan nerede?” diye sordu.

Zayıf bir şekilde küçük evleri işaret ettiğimde oraya yürümeye başladık. Elini sanki çiftmişiz gibi belime koymuştu. Anahtarla bir süre uğraştım. Şato’daki evler tuhaf bir şekilde eski modaydı ve hâlâ 1950’lerin yıldızlarından birinin, saten bornozunun içinde ölene kadar içebileceği bir yere benziyordu. Keşke şu an daha modern, daha iyi düzenlenmiş bir yerde kalıyor olsaydım diye düşündüm.

Kapıyı açabildiğimde içeri girdik, odanın hiçbir yerine bakmıyordu. Sadece bana odaklanmıştı. Cildini, güzel dudaklarını,

derin bakışlarını aklımda tutmak istiyordum. Neden burada olduğunu merak ederek yüzüne baktım, sormak zorunda kalmamak için cevabı orada arıyordum.

Bir adım yaklaştığında ben de ona bir adım attım. Sanki mık-natısmışız gibi hissediyordum, sanki birbirimize tamamen değene kadar duramayacak gibiydik.

“Joel ile ayrıldığınızı neden söylemedin?”

“Bir önemi var mıydı?”

Elleri saçlarımın arasındayken yüzümü kavrayarak beni öyle bir tuttu ki, şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Bu soruyu cevaplama-yacağım bile.”

Ardından beni öptü. Bu havaalanındakine benzer bir öpücük değildi. Bu sefer sanki savaşlar, çöller ve on yıllar boyunca ayrı kalmışız da bir şekilde birbirimizi bulmamız için sürekli dua etmiş gibi öpüşüyordu.

Beni arkamdaki küçük masanın üzerine kaldırdı. Elleri çıplak kalçalarımıdayken çılgınca öpüşmeye devam ettik. İnlediğimde geri çekildi.

“Drew,” diye fısıldadı gözleri kapalıyken. Vedalaşmak üzereydi ve bunu kabul edemezdim.

“Gitme.”

Dudakları benimkilerin üzerinde biraz daha oyalandı. Elleri sanki dokunabildiği kadar çok yerime dokunmaya çalışıyormuş gibi; bacaklarımda, kalçalarımda ve daha da yukarılarda gezini-yordu. “Ailemi eve götürmem gerekiyor. Babam şehir içinde araç kullanamıyor.”

Ve tabii ki, onlara neden kalması gerektiğini açıklayamıyordu.

Ellerim gömleğinin yakasına doğru kayıp yumruk oldu. “Geri gelebilir misin?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet,” dedi. “Kesinlikle geri döneceğim.”

İki saat sonra kapıyı tıklattığını duydum.

O gittikten sonra odayı toplayıp yatağımı düzelttim. Depresif ruh halimin tüm kanıtlarını yok ettim. Tekrar duş aldım, her santimimi tıraş ettim, nemlendirdim, daha iyi iç çamaşırları seçtim ve bunu yaptığımı anlamasın diye tekrar aynı kıyafetleri giydim.

Mantıklı bir sebebi olmamasına rağmen gergindim ve oldukça ayıktım. Keşke bir içki içseydim, hatta keşke *on içki* içseydim diye düşünüyordum.

Şort ve tişört giymişti. Anında yeni favori kıyafetim bunlar oldu. Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını ısıırıyordu. Gözleri gülümsemesiyle hafifçe kısıılırken yanağındaki gamze belirginleşmişti. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyordum ve aynı zamanda da bunun için asla yeterince cesur olamayacakmışım gibi hissediyordum.

“Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordum. “Benim bir içkiye ihtiyacım var.”

Buzlu şampanya şişesine uzandım. Tanrı bilir, onu oraya kim ve neden bırakmıştı... Josh, uzanıp elimden aldı.

“İçkiye ihtiyacım yok,” derken mantarı nasıl kolay ve pratik bir şekilde patlattığına şaşırdım. Onun şampanya konusunda pek tecrübeli olacağını tahmin etmezdim. “Odaya girdiğim anda bir içkiye ihtiyacının olması beni endişelendirmeli mi?”

Tezgâha atladım ve sanki çok umursamayan rahat bir kızmışım gibi bir şampanya kadehi uzattım. Ama sonra bakışları beni yakalayarak içimdekileri dürüstçe söylemeye zorladı. “*Gerginim. Beni geriyorsun.*”

Kadehimi doldururken üstdudağı bir saniyeliğine yukarı kıvrıldı, memnun görünüyordu. “Birkaç gününü benimle çamurda yürüyerek hayatını ve uzuvlarını riske atarak geçirdin. Benimle bir çadırı paylaştın. Şu an seni nasıl geriyor olabilirim ki?”

“O zamanların hiçbirinde seninle seks yapmak üzere değildim.”

Gözlerindeki karanlık ifade içimi ürpertti. Vahşi, tehlikeli ve kararlı görünüyordu. “Ve şimdi yapmak üzere misin?”

“İstersen *Monopoly* oynayabiliriz?”

Bacaklarımın arasına girerken, “*Monopoly* aptal bir oyun,” dedi. Bir şeylere karar vermiş gibi bakışları iyice karardığında yine ürperdim.

“Birileri *Monopoly*’de iyi değilmiş gibi görünüyor.”

Şampanya kadehini elimden çekip aldı. “*Monopoly*’de kışına tekme basabilirim. St. James’i* alırsan oyunu kazanırsın.”

Kalçalarımı kendine çekip dudaklarıma yaklaştırmak, bakışlarını yüzümde gezdirdi. Fısıldamalarla dolu hafif bir öpücük. Bir dokunuş, hafif bir sürtünme. Sadece nefesini hissetmek bile neredeyse dudakları kadar baskı yapıyordu.

“Bunu daha önce hiç yapmamıştım,” diye fısıldadım. “Yani yaparken anın içinde hiç kalmadım. Ya sarhoştum ya kafam güzeldi ya yarı uykudaydım ya da sadece... dalıp gidiyordum.”

Kısa süreliğine duraksayıp yüzümü inceledi. “Neden?”

Omzumu silktim. Bunun kulağa anlamsız geldiğini biliyordum. Şarkılarımın yarısı seks hakkındaydı ama gerçek şu ki, bunu korkutucu buluyordum. “Çok... samimi hissettiriyor. Her zaman bu duyguyu görmezden gelmeye çalışıyordum ama seninle böyle olmasını istemiyorum.”

* Monopoly oyununda, oldukça kârlı ve yüksek kira gelirli bir mülktür. (ç.n.)

Yüzüme düşen saçlarımı geriye attı. “İyisiyle kötüsüyle gerçek seni istiyorum, Drew. Eğer bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissedersen öyleymiş gibi davranma, tamam mı?”

Başımınla onaylarken onu kendime çektim. Beni tekrar öptüğünde tüm gerginliğim yok oldu çünkü bu işte lanet derecede iyiydi. Yolculuk başlamadan önce can sıkıcı bir molaymış gibi davranan erkekler tarafından binlerce kez öpülmüştüm. Ancak Josh, sanki yolculuk tam buradaymış, sanki bu bile tek başına yeterliymiş gibi öpüşüyordu.

Sıcak havadan ibaretmişim ve ağırlığım yokmuş gibi hissediyordum. Sanki ellerinin ağırlığı olmasa tamamen uçup gidecekmişim ya da ayaklarının dibinde bir su birikintisi olana kadar eriyecekmişim gibi hissediyordum.

Elleri ipek bluzuma kaydı ve altından geçerek tenimin üzerinde gezinirken nasırlı başparmakları göğüs kafesimi ve göğüslerimin altını sıyırdı. Sadece başparmağının ufak bir dokunuşuydu ama tüm vücudumda hissetmiştim.

Daha önce hiçbir erkek sadece göğüslerime dokunarak beni nefessiz bırakmamıştı. Gerçi daha önce bu kadar baştan çıkarıldığımdan bile emin değildim. Sanki tadına varılması gereken değerli ve kırılgan bir şeymişim gibi hissettiriyordu.

“İyi misin?” diye sordu. Çelikmiş gibi sert aletini aramıza sıkıştırmış, bana doğru bastırıyordu.

“İyi anlamda soluk soluğayım,” diye cevap verdim nefesim kesilirken.

Parmakları sırtıma kayarak askısız sutyenimi çözdükten sonra kıyafetimin altından kolayca çıkardı.

Aşağıya bakacak kadar geriye çekildi. Meme uçlarım artık

ipeği zorlayacak şekilde gerilmişti, aldığım her nefeste pürüzsüz kumaşa sürtüyordu.

Başını iki yana salladı. “O lanet seyahat boyunca bana işkence ettin.” İpeğin üzerinden avucunu meme ucumun üzerinde gezdirdi. Başparmağıyla okşadıktan sonra işaretparmağıyla fiske attı. Dokunuşuyla aynı yöne eğilirken kalçalarımı ona daha da yaklaştırdım. Onu her yerimde hissediyordum. “Bakmamak için çok uğraştım,” dedi inleyerek. Eğilip meme uçlarımdan birini bluzumla birlikte ısırdı. Beni tamamen soymayı ertelemesinde, ıslanan ipeğin hassas tenime dokunuşunda garip bir erotizm vardı.

Bacaklarımı beline doladım, onu daha da yakınımaya çekmeye çalışarak sürtünmek için çaresizce kalçalarımı kaldırdım. İçime girmesi on saniye süreceyse, bu çok uzun bir on saniye olacaktı. Şortunun düğmesine uzandım.

Ağzı hâlâ memelerimdeydi. Kaşlarını kaldırıp elimi durdurdu. “Acelen mi var?”

Normalde kullanacağım kaba kelimeler yerine, “Hazırım,” dedim. Neden birdenbire bu kadar çekingen olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de bugün Drew Wilson olmak istemediğim içindi. Utanmadan seks hakkında şarkı söyleyen küstah bir pop yıldızı olmak istemiyordum. Josh’la sadece kendim olmak istiyordum, gerçek ben. Ve o kişi, biraz çekingen, hatta tüm bu olanlardan dolayı birazcık korkmuş durumdaydı.

Elini dizimden yukarı doğru kaydırdı ve bacaklarımdan arasına bastırdı. Tangamın sıırsıklam olduğunu fark ettiği anı gözlerinde gördüm. Elektrik yüklenmiş gibiydi.

Elini çekerken, “Demek öylesin,” dedi. Beni kucağına çekti ve yatak odasına geçtik. “Ama bunu çok uzun zamandır düşünüyordum ve tadını çıkarmak istiyorum.”

Homurdanarak bacaklarımı beline doladım. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyordu. “Bir hafta öncesine kadar benden hoşlanmıyordun bile.”

“Yanılıyorsun,” dedi beni yatağa yatırırken. “Senden hoşlanmaysaydım bile bunun için sahip olduğum her şeyden vazgeçerdim.”

“Eğer herhangi bir şeye sahip olsaydın, bu oldukça güzel bir iltifat olurdu.”

Gülerek bluzumu çıkarmak için bacaklarımın arasına diz çöktüğünde gözleri açıkta kalan tenimde gezindi. Hiç kimsenin beni bu kadar ilgiyle izlediğini görmemiştim. Bana sanki kimsenin gerçek olduğunu düşünmediği kayıp sanat eseriymişim gibi bakıyordu.

“Burada biraz çıplak hissediyorum,” dedim. “Ve eğer bunu o lanet şarkı hakkında bir şakaya dönüştürürsen, seni öldürürüm. Muhtemelen seni öldürür ve sonra cesedinle seks yaparım, eğer anatomik olarak bu mümkünse tabii. Ama öldüğün kısım tamamen kesin.”

Kısık sesle kahkaha atarken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Çıkardıktan sonra da geriye fırlattı. “Daha iyi mi?”

Tek yapabildiğim onaylarcasına başımı sallamaktı. Gözlerim onun güzel vücuduna yapışmıştı. Onu birçok kez üstsüz görmüştüm ama hiç böyle değildi. Hiç bu kadar üstümde, bu kadar büyük, bu kadar... benim değildi. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değildi. Ona asla yeterince sahip olamayacaktım. “Buraya gel,” dedim ona uzanarak. Çıplak göğsünü memelerime bastırdı. Ten tene olmak baş döndürücü ve sarhoş ediciydi. Keşke onu sonsuza kadar böyle tutabilseydim diye düşündüm ama muhtemelen bunu yapamayacağım için böyle hissediyordum. Bunu yapamayacağım için güvenliydi.

Eli sonunda tangamın içine kayarken dudakları boynumdaydı. Ağzımdan kaçan iniltiyi durduramadım.

“Tanrım,” diye fısıldadı. Güçlü parmakları içimdeyken üzerime uzanması mantıklı düşünmemi zorlaştırıyordu. Tangamı kalçalarımın altına aşağıya çektiğime yardım ederken bir yandan ona uzandım. Şortunun düğmesi kolayca açıldı ve iç çamaşırını bir zamanlar gördüğüm dövmeyi görecektik kadar aşağı kaydırarak; tuhaf bir yıldızın içinde direğe tırmanan yılan.

“Burada ne olduğunu merak ediyordum,” dedim sesim arzuyla boğuklaşırken.

Başını eğip baktığında parmaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. Burun delikleri sanki bu kadar temas bile çok fazlaymış gibi açılmıştı. “Bu yaşam yıldızı,” dedi. “Acil tıbbın sembolü. Bir iddiayı kaybettim ve arkadaşlarım da bunu seçti.”

İyi bir seçim yapmışlardı. “Keşfetmeye devam edersem başka neler bulacağım?” diye sorarken onu kavrayana kadar elim çamaşırının içinde gezindi. Elimde hissettiğimde sıcak ve sertti.

Bir an duraksadığında, göz kapakları titreyerek kapandı. Elim aletini sararken, “Siktir,” diye inledi. “Drew... gerçekten çok uzun zaman oldu,” derken sesi boğuluyormuş gibi geliyordu.

“Güzel,” diye fısıldadım. “O zaman birden fazla kez yapabileceksin.”

Avucumun içinde kayarken acı dolu bir kahkaha attı. Kalın, uzun ve pürüzsüz aletini dibinden ucuna kadar okşadığımda beni durdurmak için elini bileğime doladı. “Bunun endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Geri çekilip yatağa tırmandığında tutuşumu gevşettim. Şortunu ve çamaşırını tekmeleyerek çıkarıp cüzdanından prezervatif

çıkardı. Takmak için bacaklarımın arasında diz çöktüğünde yatak altımda çöktü. Onu bacaklarımın arasında görünce ateşim yükseldi ve biraz da sersemledim. Her *şeyiyle* o kadar mükemmeldi ki.

Ve şu anda bacaklarım açıkken ne kadar savunmasız olsam da şehvetli ve aç bakışları savunmasız değil, seksi ve güçlü hissettiriyordu.

Eğilip karnıma, sonra göğüslerimin arasına bir öpücük konurdu. Üzerime yerleşip kendini bacaklarımın arasına bastırırken sanki bu önemli bir anmış gibi ciddiyetle yüzümü izledi. Neredeyse çok samimi hissettiriyordu. İçime girmeye başladığında gözlerimi kapattım.

“Yapma,” dedi. “Tam olarak kiminle birlikte olduğunu görmeni istiyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadığımda içime girdi. *Yavaşça*. Tamamen içime girene kadar devam ederken her santimini hissettim. O kadar kalın ve o kadar mükemmeldi ki, zevk beni boğuyordu. Gözlerim kapanmak istiyordu ama kapanmadığı için memnundum çünkü bu, onun tepkisini de görebildiğim anlamına geliyordu. İçime girmeye devam ederken uzun kirpiklerinin bir anlığına titrediğini fark edebilmişim, hafifçe mırıldandığı “*Tanrım*,” kelimesini dudaklarından okuyabilmişim.

Geri çekilirken dişlerinin arasından havayı çekişini ve nihayet tekrar içime girdiğinde gözlerinin kapanışını izledim. Dudaklarını boynuma bastırdı. Nefes nefese kalmış bir halde, “Şimdi bana bakmayan sensin,” dedim, o geri çekilirken.

“Kiminle birlikte olduğumdan bir an bile şüphe etmem,” diye yanıtladı.

Ah. Buna bayıldım. Bunun doğru olduğunu bilmeyi, kulağa

en başta itiraf etmek istemediği bir şeymiş gibi gelmesini sevdim. Beni etkilemek için değil de sadece yalan söylemek istemediği için gerçeği söylemesini sevdim.

Aletin etrafında genişliyordum. Eğer bu kadar ıslanmış olmasaydım benim için zorlayıcı olurdu ama bunun yerine lezzetli bir sürtünme hissediyordum. Kadınlığımda enfes bir sızı vardı ve giderek çoğalıyordu. Bütün gece bunu yapmak, her şeyin kırılma anına olabildiğince yavaş ilerlemek istiyordum ama şimdiden çok ileri gitmiştim.

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime daha fazla çektim. Kadınlığımdaki o sızı kendi başına bir hayat kazanmış gibiydi. "Daha hızlı," diye yalvardım.

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, o kadar sert geleceğim ki."

Sözümü dinledi. Geri çekilip hızla tekrar içime girdiğinde yıldızları gördüm. Tekrar, tekrar her vuruşunda içime daha hızlı ve daha derin giriyordu. Ona yapışmış halde umutsuzca tutunuyordum. Daha fazla gözlerimi açık tutamadığımda göz kapaklarımın arkasında ışıkların patladığını gördüm. Başım geriye düşerken adını haykırarak zirveye ulaştım. Onun da son bir kez kendini sertçe ittiğini ve saniyeler sonra üstümde titreyerek orada durduğunu belli belirsiz fark edebildim.

Yanıma uzandı, prezervatifi çıkarıp bağlarken yüzünü buruşturdu. Sonra beni kendine çekip sarıldı.

"Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, bana bir saat önce sorsan beklentilerimi karşılamanın mümkün olmadığını söylerdim," dedi. "Ancak çok daha iyiydi."

Ona baktım. "O kadar da uzun süre istemediğini varsayıyorum," diye cevapladım. "Sen hâlâ birkaç hafta önce nereye kusaçağım konusunda endişelenen adamsın."

Güldü. “Seni gördüğüm ilk geceden beri istiyorum,” dedi. “Geçen yaz, partide.”

“O partide benden nefret ediyormuş gibi davranıyordun.”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Aynı anda hem pişman hem de özür dileyerek gülümsüyordu. Çarşafı ikimizin de üzerine çekerek, “Bazen,” dedi. “Bir şeyden nefret etmek, ona asla sahip olamayacağım için kızgın olduğunu itiraf etmekten daha kolaydır.”

Ve bunu söylediğinde, ikimiz de neden asla sahip olamayacağını düşündüğünü hatırladık. Suçlu hissediyor muydu? Çünkü Six her şeyi yanlış yapmasına rağmen ben biraz hissediyordum.

“Ailen şu anda nerede olduğunu düşünüyor?” diye sordum.

Elini saçlarında gezdirdi. “Arkadaşlarımla dışarıda olacağımı söyledim,” dedi. “Sır saklamaktan nefret ederim ama annem bunu asla öğrenmemeli. Hâlâ Joel ile bir gün aramızın iyileşeceğini düşünüyor. Sanırım en çok onların artık olmadığı gün geldiğinde, Joel’in sırtını yaslayabileceği birisi olsun istiyor. Öğrenirse bu onu mahveder.”

Gülümsemeye çalıştım. Söylediklerinin canımı yakması için hiçbir sebep yoktu. Sanırım bir parçam bunu sır olarak saklamak istemesinin sebebinin tamamen Beth’in iyiliği için olup olmadığını merak ediyordu. Tıp fakültesindeki arkadaşlarının peşinden koşacağı türden bir kız sayılmazdım sonuçta.

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim. “Zaten bir kardeşten diğerine atlamak kamuoyundaki imajımı kötü etkileyecektir.”

Aramızdakinin bir yere varmayacağı belliydi ama odamdan ayrıldıktan sonra muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğimi şimdi düşünüyordum. Savaşın zarar görmüş, kötü durumdaki bir ülkede yaşıyordu, oradan ayrılmak gibi bir planı yoktu ve ayrıl-

mayı planlasa bile aramızda bir şey olması için tanıdığı herkese yalan söylemesi gerekecekti.

Dirseğine dayanarak uzandı ve saçlarını yüzünden çekti. “Senden gerçekten hoşlanıyorum, Drew. Eğer gitmeseydim... Sanırım senden uzak kalamazdım.”

Eğer gitmiyor olsaydı, bunun olmasına en başından izin vereceğimden emin değildim. Ama bunları söylemek, şu an için fazla gerçek bir itiraf olurdu ve az zamanımız kalmıştı.

Bunun yerine onu kendime çektim ve bunun bitmesi gerektiği gerçeğini unutmaya çalıştım.

33

JOSH

Birkaç hafta önce Washington DC'deki bu toplantıyı dört gözle beklediğime inanmak zordu. Evet, o zaman bile sıkıcı olacağını biliyordum. Somalili mülteci kamplarının durumunu gerçekten önemsiyorlarmış gibi görünmeye çalışan ama beni dinlemeye zar zor sabredecek politikacılarla olacağını tahmin etmiştim. Ama sunduğu imkânlar beni heyecanlandırmıştı. Daha fazla fonla, hiç değilse iyi bir sağlık ekibi kuracak kadar güvenliği arttırabilirdik.

Ancak şu anda, bu imkânlar bile Drew'un pazartesi sabahı ince bir çarşafın altında çıırılçıplak uzandığı anın yanında sönük kalıyordu.

Acaba gitmeden önce onu tekrar görmek istediğimi söylesem ne derdi? Muhtemelen paniklerdi.

Dört gün önce, odasından ayrıldığımdan beri birkaç kez mesajlaşmıştık. Sıradan komik mesajlardı ama ona sürekli yazmak istiyordum. Pazar gecesini aklımdan çıkaramadığımı, o geceden önce bile ona takıntılı olduğumu ancak şimdi onu görmeyi başaramazsam bir daha asla tam bir nefes alamayacakmışım gibi hissettiğimi söylemek istiyordum.

Sabah oturumu sona erdi ve ardından Senato yemek odasında standart saçmalıklarla dolu öğle yemeği başladı. Burada telefon kullanmak yasaktı ve 1940'lardan kalmaymış gibi görünen menüde her yemek et ve sos içeriyordu.

Yanımdaki senatör, "Bir söylenti duydum," dedi. "Kardeşiniz *Breaking Milk* grubunda gitaristmiş."

Kafalar birden kalktı ve masadaki en ilgi çekici objeye dönüştüm.

İç çektim. Aptal kardeşimin büyüleyici olduğunu düşünen ama açlıktan ölen çocukların ve uygun tıbbi ekipmandan yoksun ampute insanların durumuyla ilgilenmeyen toplumumuzun nesi vardı böyle? "Evet," diye cevap verdim rostomu keserken. "Öyle."

"Aman Tanrım!" dedi masadaki görevli gözleri kocaman ve ağzı açık bir şekilde. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve şu ana kadar makul bir insanmış gibi görünüyordu. "Kısa süre önce Hawaii'deydi. Onunla mıydınız?"

Gülümsemeye çalıştım ama daha çok irkilmişim gibi göründüğünü düşünüyordum. "Evet, aile gezisi."

"Yani Drew Wilson'ı da tanıyorsunuz," diye sorduğunda tüm masa dikkat kesildi. Dişlerimi sıktım. Drew'un adının kardeşimin adıyla anılmasına öfkelenmiştim. Bir anlığına bile olmamalıydı.

"Tanıştık," dedim temkinli bir şekilde.

"Nişanlandılar mı?" diye sordu. "Hawaii'de nişanlandıklarını duydum."

Öfkemi gizlemeye çalışarak kahkaha attım. "Hayır," diye cevapladım sadece. *Onu terk ettiğini ve bir daha asla ama asla ona elini süremeyeceğini söylemeden kendimi durdurdum.*

Ama... bu doğru muydu? Aynı çevrelerdi. Bir partide kar-

şılaşırılar mıydı? Artık onunla ilgilenmemesinin tüm nedenlerini unutacak mıydı? Bir zamanlar ikisinin birlikte olması fikrinden rahatsız olurdum. Şimdiyse duvarları yumruklamak istiyordum.

Ayağa kalktım, peçetemi sandalyenin üzerine koydum ve müsaade istedim. Koridora çıktığım anda telefonumu çıkardım. Ne söyleyebileceğimi ya da ne başarmayı umduğumu bilmiyordum. *Bana Joel ile asla tekrar bir araya gelmeyeceğine yemin et*, demek kulağa tamamen kıskanç ve psikopatça gelirdi ki, ben de tam olarak böyle hissediyordum. Mesajlarımı açtığımda, en son gelen mesajın ondan olduğunu gördüm.

Drew: Seni az önce TV’de gördüm.

Tüm o aptallığım ve kıskançlığım arasında gülümsedim ve onu ne kadar çok özlediğimi, onunla Los Angeles’ta geçirdiğim gecenin yetmediğini fark ettim.

Ben: Seni C-SPAN izleyicisi olarak düşünmemiştim.

Drew: Bağımlısıyım. Tabii çıplaklığı ne kadar sevdiğimi söylemediğim zamanlarda. Takım elbise giyiyorsun!

Ben: Bu yüzden benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm.

Drew: Ben de öyle ama takım elbise içinde harika görünüyordun. Bu benim yeni favori kıyafetim. Gerçi dürüst olmam gerekirse, izlerken çoğunlukla onu çıkardığını hayal ettim.

Drew’u otel yatağında hayal ettim. Kravatımı çekiştirirken beni izliyordu, bacakları genişçe açılırken eteğini yukarı ve daha da yukarı kaydırıyordu. *Siktir.*

Ben: Pekâlâ, şimdi bana da hayal ettirdin.

Drew: Kendini soyunurken hayal etmek mi? Bir noktadan sonra kendini çıplak görmenin senin için çok da büyük bir yenilik olacağını düşünmezdim.

Güldüm.

Ben: Sen de oradasın.

Drew: New York'a gel, böylece ben de olabilirim.

Birden nefesim kesildi, kalbim hızla atmaya başladı, testosteron hormonum yeniden ergenliğe girmişim gibi tuhaf bir şekilde yükseldi. Bir kadın için mevcut sorumluluklarımı ertelememin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Bu inanılmaz derecede sorumsuzca olurdu ama eğer bu konuda ciddiye her hâlükârda gideceğimi biliyordum.

Gelebilirim, yazdıktan sonra cevabının ne olacağını görmek için dönüp duran noktaları nefesimi tutarak izledim.

Drew: Peninsula Oteli. Seksi Viking adına bir anahtar bırakacağım. Ben gelene kadar o takımı SAKIN çıkarma.

DREW

Talk Şovlar normalde, tüm o mayınlarla ve çamurla dolu parkurlarıyla, bütün varlığımın belasıydı. Aşk hayatım, çocukluğum ve binlerce yetenekli kadın bunu yapamazken benim nasıl başardığım ile ilgili imalı soruların etrafından dolaşmamı gerektiriyorlardı. Kimse hakkında kötü konuşamazdım, en nefret ettiğim kişi ve kurumlara karşı bile son derece minnettar davranmak zorundaydım; menajerim, ailem, plak şirketim. En ufak bir yanlış adımım saatler içerisinde sosyal medyada ve haberlerde dolaşmaya başlardı.

Bu gece farklıydı. Çünkü işleri berbat etmek olabilecek en kötü şey değildi. Bunun yerine herhangi bir şeyin Josh'ı geciktirmesinden ya da Josh'ın yanına gitmeme engel olacak bir gecikme yaşamamdan endişeleniyordum. Program esnasında nükleer saldırı altında olsaydık, öncelikli endişem bunun tren tarifeleri üzerindeki etkisi olurdu.

Çok umutlanma, dedim kendime. Muhtemelen akli başına çoktan gelmiştir.

Ama umudum tabii ki çok yüksekti. Röportajı aceleyle geçiştirdim, ev sahibinin parti sonrası davetini dalgınlıkla reddettim ve beni bekleyen araca neredeyse koşarak bindim.

Daha yerime tam oturamadan numarasını çevirdim. “Otelde misin?” diye beklentiyle sordum.

“Hayır,” derken sesi üzgün geliyordu. “Philly yakınlarında raylarda bir sorun oldu, geciktik. Şimdi istasyona girmek üzereyiz.”

“Otele dönüş yolunda, arabadayım. Penn İstasyonu’nda mısın? Seni alırız.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. Arka plandaki ses, kaotik ve yankılı geliyordu. İstasyonda olmalıydı. “Taksiye binebilirim.”

Hissettiğim bu garip endişeyi tarif edemiyordum. Gerekenedikçe ondan bir dakika bile ayrı kalmak istemiyordum. Gecenin bu saatinde Penn İstasyonu’nun etrafında dolaşması fikri yüzünden paniklediğimi, oysa Penn İstasyonu’nun etrafında defalarca bulunmama rağmen kendim için hiç endişelenmediğimi açıklayamıyordum. Beni Waikiki’de karanlıkta koşmaya giderken gördüğünde, o da böyle mi hissetmişti? *Sanmıyorum.*

Dikiz aynasından şoförle göz teması kurarken, “İki dakika içinde orada olacağız,” dedim. O da başını sallayarak onayladı. “Konumunu gönder ve lütfen soyguna uğrama.”

Kahkaha attı. “Aynı anda on adamla dövüşebilirim. En az on. Aynı anda hepsiyle. *Tarantino* filmleri dövüş yeteneklerimin yanında soluk kalır.”

Gereksiz yere sinirlenerek, “Bu söylediğin kulağa kesinlikle gülünç geliyor,” diye yanıtladım.

Sekizinci ve Otuz Birinci Cadde’deki girişe vardığımızda, ora-

daki kalabalığın içinde dolaşan silüetlerden birinin aniden Josh’a dönüşmesini diliyordum.

Birdenbire, takım elbise ve paltosunun içinde, omzunda çantasıyla biri belirdiğinde, içimde aniden konfeti ve şampanya patlamaları hissettim. Hepsi aynı anda kabarıyor ve köpürüyordu.

Arka camı indirdim. “Hey, koca oğlan. Eğlenceli bir şeyler mi arıyorsun?”

Yüzü çarpık bir gülümsemeyle aydınlanırken arabaya yaklaştı. Kapıyı açarak kışın soğuk havası ve sıcak teniyle yanıma oturdu.

Şoför düşünceli bir davranışla gizlilik sağlayan aradaki camı kapattı. Josh bana dönerek, “Selam,” derken buz gibi parmaklarını benim sıcak parmaklarımla birleştirdi. Dudaklarını sanki kendini daha fazla tutamıyormuş gibi sert ve hızlıca benimkilere bastırdı.

Geri çekildiğinde avucumu çenesine koydum çünkü yüzüne bakmaya devam etmek istiyordum. O da benden başka bir tarafa bakmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Beni gördüğün için gerçekten de mutlusun,” diye fısıldadım.

Kaşını kaldırdı. “Seninle sadece bir gece geçirebilmek için tam üç buçuk saatlik tren yolculuğu yaptım. Buna gerçekten şaşırdın mı?”

Cevap hem evet hem de hayırdı. Birlikte koştuğum adamı, Kalalau Yolu’ndaki çamurlu ve zorlu tırmanış sırasında beni bir şahinmiş gibi izleyen ve havaalanında sanki yapmazsa ölecekmiş gibi beni öpen adamı düşündüğümde, cevabım hayırdı.

Ancak soğuk, zeki ve korkutucu, senatörlerin önünde zar zor gizlediği küçümsemeyle gerçekleri anlatan, cömert, özverili ve benim için fazlasıyla iyi olan Doktor Joshua Bailey’i düşündüğümde, o zaman cevabım evetti.

“Sanırım hayır,” diye cevapladım. “Gerçekten oral sekste çok iyiyimdir.” Gülümsedim ama o yanıt olarak sadece sessizce bekledi.

Gözlerime bakarak, “Burada olmamın sebebi bu değil,” dedi. İfadesinde ve ses tonunda beni uyaran bir şey vardı: *Bizi basitleştirme. Bunu diğer herkesle yaşadığım aynı saçmalıklardan biri haline getirme.*

Yutkundum. “Evet, biliyorum. Özür dilerim.”

İşaretparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Dudakları benimkilerle hafifçe dokunduktan sonra tekrar bastırdı ve orada nefesimi içine çekerken bir süre kaldı. “Özür dileme. Önümüzdeki yedi saat içerisinde bir yerlerde oral seks olmasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.”

Şoförle bizi ayıran cama baktım. “Ondan bloğun etrafında ekstra birkaç tur atmasını isteyebilirim.”

Gözlerini kapatırken, “Siktir. Şimdiden sertleştim. Tek yapman gereken önermekti ve geldiğim şu hale bak.” Ellerimi onun kilerden ayırıp bacaklarından kasıklarına doğru ilerlettim. Yalan söylemiyordu. Dokunuşumun altında çok güzel, uzun ve sertti. Elimi uzaklaştırmadan önce bir kez sıkmayı başardım.

“Burada olmaz,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

“İstemiyor musun?” diye sordum.

“Aklımda senin bunu da yaptığını içeren oldukça detaylı bir fantezi var ve muhtemelen gerçekleşirken üzerinde kıyafet olmasını istemezsin.”

Joshua Bailey'nin benim hakkımda son derece özel ve edepsiz fantezileri vardı. İçimdeki kaslar o kadar şiddetli kasılıyordu ki, bu canımı acıtıyordu.

Otel odasındaydık. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kendine çekti ve paltolarımızı çıkarmaya başladık. Topuklu ayak-kabılarımdan kurtulmaya çalışırken elleri kalçama indi. Kemerini çekiştirmeye başladığımda kendimi durdurdum. “Bekle,” diye emrettikten sonra yatağa gidip yastıklara yaslandım. “Şimdi soyun.”

Sırttı. Gözleri üzerimdeyken yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde ceketini çıkarttı. Gömleği tüm vücudunu pürüzsüz bir şekilde sararak kaslarının şekline uyum sağlamıştı. Kaşını kaldırdı. “Yeterli mi?”

Kahkaha attım. “Kesinlikle hayır. Şimdi sıra gömlekte.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Gömleğinin düğmelerini hızla açarken, “Kendimi nesneleştirilmiş hissediyorum,” dedi.

Gömleği tamamen açıldığında hızla kemerini çekiştirdi, talimat vermeden tokasını çözdü ve düzgünce ütülenmiş pantolonunun fermuarını indirdi. Tüm bu süre boyunca yüzünde tembel bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Gömlek yere süzülerek düştü, hemen ardından pantolon da onu takip etti. *Boxer*’ının içindeki devasa şişkinlik başımı döndürdü.

“Şimdi de...” diye başladığımda başını salladı.

“Şimdi benim sıram, Drew,” dedi yatağa yaklaşırken. “Elbiseni yukarı kaldır.” Bu kısa bir elbiseydi. Sadece birazcık çekmem yeterliydi. Sormasına gerek kalmadan iç çamaşırımı da çıkarıp bacaklarımı açtım. Göz kapakları bir anlığına kapandıktan sonra yatağın kenarına diz çöktü. Dudaklarıyla sol bacağımın içini öperek yukarı doğru hareket etmeye başladı.

“Ben...” diye başladım.

“Şşt,” dedi dili klitorisimin üzerinde gezinirken. “Senin yetkili olduğun süre şimdilik sona erdi,” dedikten sonra dudaklarını kadınlığıma bastırdı. Ellerim yatak çarşafalarını kavradığında tek yapabildiğim hayatta kalmak için tutunmak oldu.

Gece yarısıydı ve başım göğsünde, eli de kalçamda uzanıyordum. Tıpkı kamp yaptığımız zamanmış gibi, sadece... bilirsiniz, bu sefer çıplaktık. İkimizin de kesinlikle biraz uyuması gerekiyordu ama bu son saatlerimizdi. Onu son kez görüyordum. “Haftanın geri kalanı için programın nasıl?” diye sordu.

Ona hepsini sıraladım; bu şehirde daha fazla röportaj, Londra’da iki günlük basın turu ve oraya vardığım anda katılacağım yardım etkinliği, bir sahne performansı, Paris’te röportajlar, başka bir yardım etkinliği daha, daha fazla röportaj, bir gece boşluk ve sonra turneye kaldığı yerden devam edecektim.

Elini sırtımda gezdirdi. “Bu çok yoğun bir program.” Kaşlarını endişelendiği zamanlardaki gibi çatmıştı. Bu yüz ifadesi kalbimi ısıttı.

Gülümsedim. “Daha yeni Hawaii’de iki hafta tatil yaptım. Kendime yeterince vakit ayırmadığım konusunda *tartışamam*.”

“Bu tartışmaya açık bir konu mu? Eğer uçakta uyumadıysan bütün gün Londra’da nasıl çalışacaksın?”

Gerçekleri duymaktan hoşlanmayacağını artık bildiğim için ona sadece baktım. Gözlerimi açık tutamadığımda, Davis’in beni ayakta tutmak için kokain ya da başka bir şey bulacağı gerçeği yüzünden beni küçümseyeceğini biliyordum. Bu şekilde yoğun

olan çoğu günümü *Bernie'de Hafta Sonu* filmindeki ceset gibi geçiriyordum; süslenip etrafta dolaştırılırken bir başkası benim bedenimi hareket ettiriyordu. Gerçekler kötü olsa bile yalan söylemediğim tek kişinin o olmasını istiyordum ama şu anda buna hazır olmadığımı biliyordum. “İdare ederim,” diye cevapladım.

“Bunu neden yapmak zorunda olduğunu hâlâ anlamıyorum,” diye karşı çıktı. “Bu Davis denen adamı, yanında olmasını isteyeceğin biriymiş gibi gösteren tek kelime bile etmedin.”

Omuz silktim. “Beni ben yapan kişi Davis’ti. Eğer o olmasaydı hâlâ bir yerlerdeki köhne bir barda gitar çalıyor, arkadaşlarımla evindeki yer yatağında uyuyor olurum.”

“Görünüşe bakılırsa, öyle olsaydın daha mutlu olurdu.”

Buraya kadar gelmeseydim belki mutlu olurum ama şimdi geri dönmek büyük bir başarısızlık olurdu. “Araba kullanırken yanlış dönüş yapıldığında o yoldan çıkmanın mümkün olmamasına benziyor,” diye açıklamaya çalıştım. “Sürekli çıkış arıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Tıpkı mülteci kampında çalışan senmişim gibi. Buradan da insanlara aynı faydayı sağlayabileceğini biliyorsun. Dünkü konferans konuşmada çok ikna ediciydin. Zerre kadar fayda sağlayabileceğim bilgiye sahip olsaydım hemen yardım etmek için imza atardım.”

Loş ışıktaki bile görebildiğim gülümsemesiyle gamzesi belirginleşti. “Bence biraz taraflı davranıyorsun,” dedi. Pürüzlü sesinde o kadar tatlı bir ton vardı ki, haklı olduğundan şüphem yoktu. Sırf o ses için beni nereye çağırırsa giderdim. O gamze için iki kere giderdim.

“Peki o zaman, bunu denemeden asla bilemezsin,” dedim. “Şuna ne dersin? Sen hayat kurtardığın fazlasıyla önemli işini bı-

rak, ben de akustik gitarla hayranlarımın beğenmeme riskini göze alarak bir şarkı kaydedeyim.”

Güldü. “Evet. Bu kulağa son derece adil geliyor.”

Fikrini değiştiremeyeceğimi ve eğer değiştirebilseydim bile asla çift olamayacağımızı zaten biliyordum.

Hiçbir şey değişmeyecekti ve bu durum beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğratiyordu.

35

JOSH

Annemi onkolog randevusuna götüren bendim. Yıllarını Joel’le bana *onurlu ve erkek olmak* hakkında saçmalayarak geçiren babamsa, işiyle ve muayenehanesini yöneten kadını becermekle meşguldü.

Mümkün olduğu anda uzağa taşınmak ve babamın olduğu adamın tam tersi olmak, ona *siktir çekme* yöntemimdi. Ancak annem ölüyordu ve mahvolan bendim. Ondandır binlerce kilometre uzaktayken yardımcı olamayacak kişi bendim.

Kesinleştirmek için eve dönene kadar beklemiştim ama zaten biliyordum. Honolulu havaalanına adım attığım ve gözlerindeki o çaresiz bakışı gördüğüm anda anlamıştım. *Bu son tatili sizinle geçirmeme izin verin, diyordu. Rol yapmama izin verin.*

Ve biz de rol yapmıştık. Ancak şimdi gerçeklerle yüzleşmek için buradaydık.

Onkolog, karaciğerinin hastalıklı dokularını kesmeyi ve onu deneysel bir tedaviye sokmayı önerdiğinde, annem hepsini kabul etmişti. Öleceğini biliyordu ama gitmeden önce hepimizi düzene sokabilmek için biraz daha zaman istiyordu.

Bir kez daha, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeye inanasına izin verdim.

Eve dönerken, "Biraz daha izin almayı başarabildim," dedim. "Seni port* taktırmaya götürebilirim."

Elimi sıktı. "Keşke biraz daha eğlenceli şeyler yapıyor olsaydık ama teşekkür ederim."

Dişlerimi sıktım. Burada kalamayacak olmaktan nefret ediyordum.

"Drew'dan hiç haber aldın mı?" diye sordu aniden.

Dilimle yanağımı şişirdim. New York'tan beri Drew ile en az yüz kere mesajlaşmıştık. Sanki o an şişenin mantarını çıkardığımız andı ve nasıl geri dönebileceğimizi bilmiyordum. Onu düşünerek uyanıyordum, onu düşünerek koşuyordum, onu düşünerek yemek yiyordum, onu düşünerek mastürbasyon yapıyordum.

Daha önce böyle bir takıntı hiç yaşamamıştım. Tanrı biliyor ya bir röportajdan sonra görüntülü arayıp banyodan fısıldayarak konuştuğunda ve mümkün olan en ince atlet giydiğinde seksi düşünceler öne çıkıyordu tabii ama konu sadece seks değildi.

Gününün nasıl geçtiğini bilmek, sahneye çıkma düşüncesiyle neden bu kadar endişelendiğini anlamak istiyordum. Neden her birlikte uyuduğumuzda, uykusunda o sayıları tekrarladığını öğrenmek istiyordum. Kalbine ulaşana kadar onu katman katman soymak ve iyi durumda olduğundan emin olduğumda her şeyi tekrar bir araya getirmek istiyordum.

"Drew mu?" diye sordum, anneme ifadesizce bakmak için elimden geleni yaparak. "Neden ondan haber alayım ki?"

"Yolculuğun sonlarına doğru çok iyi anlaşıyor gibiydiniz ve

* **Port:** Damar içi ilaç uygulamaları veya kan alma işlemleri için deri altına yerleştirilen, uzun süreli tedavilerde kullanılan bir cihazdır. (e.n.)

ben de düşündüm ki...” Duraksayıp omuzlarını silktiğinde, bir an için rahatlama umudu taşıdığımı hissettim.

Sadece ikiniz arasında bir şeyler olabilir diye düşünmüştüm, diyebilirdi. Joel ile olmasaydı bilirsiniz işte siz ikiniz...

Ancak bunun yerine, “Senin güvenebileceğin biri olacağını umuyordum,” dedi. “Hâlâ Joel ile bir araya gelebileceklerini düşünüyorum. Senin hiç sahip olamadığın kız kardeşin olabilir.”

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. “Anne, seni temin ederim böyle bir şey olmayacak.”

Annem için neredeyse her şeyi yapardım ama bu olmazdı. Bunu yapmam mümkün değildi.

Londra'ya uykusuz bir halde indim. Evde saat gecenin bir yarısıydı ama burada kasvetli, gri bir iş sabahıydı ve önümdeki güne hazır hissetmiyordum. Sorun sadece uykusuzluk değildi. Dün Josh, Beth'in kanserinin tekrarladığını ve iyi görünmediğini söyledi ki, bu doktorların *kesinlikle ölümcül* demesiyle aynı anlama geliyordu. Beth'in çok da istemediği şeyleri yapma konusundaki kararlılığını, Six geldiğinde tutamadığı gözyaşlarını ve oğullarının evlendiğini görebilmek konusundaki takıntısını hatırladım. Kafamın içinde birlikte çıktığımız yolculuğu gözden geçirmeden duramıyordum. Şimdi her şey mantıklı geliyordu ama onun özverili davranışları acıyı daha da arttırıyordu. Bir başkası olsa sadece kendini düşünecekken, Beth oğullarını düşünüyordu, hatta bana bile sunacak kadar çok sevgisi vardı.

Çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp taktım ve şoför görmeden gözyaşlarımı gizlice silmek için elimden geleni yaptım.

Josh, annesinin Joel'le hâlâ birbirlerine yaslanabileceklerini bilerek içi rahat bir şekilde ölmesini istiyordu. Bu rahatlığı ben de ona vermek istiyordum ama garip olan şu ki, Josh hakkında

konusmak istediğim tek insan aynı zamanda Beth'ti. Beni televizyonda gördüğünü söylemek, şans dilemek ya da köpeklerinin fotoğraflarını göndermek için mesaj attığında, ona *Josh'a deli olduğumu, hence hayatım boyunca tanıdığım en iyi adam olduğumu ve onu yetiştirirken harika bir iş çıkardığını*, söylemeyi her şeyden çok istiyordum.

Başka bir hayatta bunun onu heyecanlandıracağına hiç şüphem yoktu.

Araba *Mandarin Oriental* Otel'i'ne ulaştığında gözlerimi kuruladım ve zırhımı kuşandım. İçeri girdiğimde Davis ve Ashleigh gördüğüm ilk insanlardı. Göreceğim son insanlar olmalarını dilerdim.

“Sana renk uzmanı bir kuaförle randevu ayarladım,” dedi Davis. “Şu an odanda.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Bir yanım her zaman yaptığı gibi kabullenmeye hazırlarken, bir yanım da *sen kendini ne halt sanıyorsun?* diye bağııyordu. Beth'le ilgili olan haber bakış açımı değiştirmişti. Bana Davis'in öfkesinden daha zor şeyler olduğunu hatırlatıyordu.

“Öyleyse, ona gitmesini söyleyebilirsin,” diye cevapladım.

Öfkeyle çenesi gerildi, beni tehdit etmek için can attığını biliyordum ama saç rengim sözleşmemizde yer almıyordu. Yine de bana bunu ödetmenin bir yolunu bulacağından hiç şüphem yoktu.

Davis kesinlikle beni şaşırtmamıştı. Saçımın doğal renginde olmasını istemek gibi büyük bir günah işlediğim için fazladan iş yüküyle beni cezalandırıyordu. Ekstra röportajlar, ekstra bu-

luşmalar ve selamlaşmalar eklediğinden başımı yastığa ancak gecenin ikisinde koyabiliyordum. Sabahın beşinde de beni daha fazlası için hazırlamak üzere saç ve kıyafet ekibiyle kapıma dayanıyordu.

Üçüncü gün Paris'e vardığımızda o kadar bitkindim ki, sarhoşmuş gibi görünüyor ve öyle de davranıyordum. Soruları cevaplarırken kafamı toplayamıyordum.

"Kendi albümünün bile adını hatırlayamazken kim senin uyuşturucu kullanmadığına inanır ki?" diye tersledi Davis. Ardından küçük gümüş bir şişe çıkarıp elime tutuşturdu. "Banyoda bundan biraz çek ve toparlan."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. O kadar hayal kırıklığı ve umutsuzluk içindeydim ki, her an gözyaşlarına boğulabilirdim. Tüm hayatım Davis'in yarattığı sorunlardan oluşan sonsuz bir döngüymüş gibi görünüyordu.

Ama yine de kafayı çektim çünkü o an acil bir çözüme ihtiyacım vardı. O gece sahneye çıkmadan önce de aynısını yaptım çünkü toparlanmış görünmem her şeyden daha önemliydi.

O kadar yorgundum ki, hangi şehirde olduğumu bile unuttum. "Teşekkürler..." diye sahnenin sonunda bağırdım. Neredeyse Berlin diyecektim ama bu bana yanlış geldiği için cümlemi tamamlamadım ve konuşmamı askıda bırakıp kendimi sahne arkasına attım.

Ekibin ve bekleyen hayranların yanından geçip Ashleigh'yi de peşime takarak soyunma odama girdim. Bugünlerde asistandan çok bakıcıymış gibi hissettiriyordu ama bana en sevdiğim mekândan *brioche çöreği** aldığı sürece -gün boyu ondan istediğim tek şey- sorun yoktu.

* Brioche çöreği, bir tür Fransız hamur işidir. Yüksek miktarda yumurta ve tereyağı içerir. (ç.n.)

Önceki akşam yemeğini kaçırdım, öğlen yemeğini de kaçırdım ve bu sabahın erken saatlerinden beri hiç ara vermeden koşturuyordum. Ancak bu ayakkabıları ayağımdan çıkarabilirsem ve ağzıma biraz çörek koyabilirsem bitiş çizgisine ulaşacaktım.

Sahne arkasındaki odaya girdim. En sondaki duvarın önünde duran siyah deri koltuğa kendimi bırakmaya hazırdım ama masanın üzerinde sadece bir şişe su görünce durdum.

“*Brioche* 'um nerede?” diye sordum topuklularımdan birinin tokasını çözerken.

Gözlerime bakamadan, “Ah,” dedi. “Davis sana getirmememi söyledi.”

Büyük bir olay değildi ama gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordum. “Nedenini söyledi mi?” diye dişlerimi sıkarak konuştum. Kendimi zor tutuyordum.

“Hawaii’de kilo aldığını düşünüyor,” dedi. “Bu durumu çözene kadar hamurışı ve şeker yemen yasak.” Sözleri tereddütlü olsa da burada kimin yetkili olduğunu vurguluyordu ve o ben değildim.

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimi sıktım. Gözyaşlarım dökülmek üzereydi ama gözlerimi sımsıkı kapatıp onları durdurdum. Artık şaşımamam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Gerçekten hayatımla ilgili herhangi bir konuda kendi kararımı verebilecek miydim?

Diğer topuklumu da çıkarıp kanepeye çöktüm, ellerimi yüzüme kapatıp kendimi tutmaya çalıştım. Yorgun olduğumu biliyordum, yorgunluk her şeyi olduğundan daha da kötü gösteriyordu. Ama bu gece toparlanacak gücüm yoktu.

Ashleigh, odanın etrafındaki eşyaları toplarken hâlâ oturuyor

olmama şaşırmış gibi bana baktı. "Parti için hazır mısınız?" diye sordu. "Araba dışarda bekliyor."

"Kimse bana parti ile ilgili bir şey söylemedi."

İç çekti. Muhtemelen daha önce onu dinlemeyecek kadar dikkatsiz olduğumu düşünüyordu ki, haklı da olabilirdi. "Süper Lig'den yüksek mevkideki biri düzenliyor," dedi. "Bu büyük bir olay."

Her partinin büyük olay olması dışında bir sorun yoktu. Benden gülümsemem, poz vermem ve her gece olduğu yetmezmiş gibi saatlerce uyanık kalmaya çalışmam beklenecekti. Benden bu kadardı. Şu an dünyada konuşmak isteyeceğim tek kişi vardı.

Telefonumu aldım.

Konuşabilir misin? Müsait misin? diye Josh'a mesaj attım.

Josh: **Senin için, her zaman.**

Ben: **On dakikaya arayacağım.**

Belki ona biraz fazla bel bağlamıştım ama bunun ne zaran olacaktı? Birkaç gün içerisinde Somali'ye gidiyordu. Birdenbire bundan daha fazlası olabileceğimize karar verecek değildim ya.

Ashleigh'ye döndüm. "Seninle bir dakika içinde ön tarafta buluşacağım."

"Gerçekten gitmemiz gerek..." diye başladı ama yüzümdeki ifadeyi gördüğünde omuz silkti. "Dışarıda bekleyeceğim."

Önce onun otuz saniye boyunca uzaklaşmasını bekledim. Ardından telefonumu ve çantamı alıp yürümeye sonra da diğer yöne koşmaya başladım.

Elimde topuklu ayakkabılarımla arka kapıdan çıktım, caddeyi koşarak geçtim ve bir taksiye atladım. On dakika sonra otel odama girip onun numarasını çevirdim.

Sesi, nefes alışverişi, içinde saatlerce ısınabileceğim ılık bir banyoymuş gibiydi. Hattın diğer ucundan gelen nefes sesinin bile çörekle ilgili saçma öfkemin azalmasını nasıl sağladığını açıklayamıyordum. Sonunda tuttuğum gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Sanki zaten iyi olmadığımı biliyormuş gibi, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladım ama sesim üzgün olduğum zamanlardaki o hırıltılı tondaydı.

Ayaklarım sanki denge sağlamaya ihtiyacı varmış gibi peluş halıya gömülmüştü. En sonunda buradaydım, yalnızdım ve onu neden aradığımı bilmiyordum. Belki de aramamam gerekirdi.

“Yorgunsun,” dedi. Ses tonu bunu inkâr seçeneğimin olmadığını anlatıyordu, zaten yapabileceğimi de sanmıyordum. Ona karşı rol yapamazdım. Her şey çok fazla geliyordu ama bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece bir hamurışı için bu kadar üzgün olamazdım. “Ağlıyor musun?”

Topuklu ayakkabılarımı yere bırakırken, “Hayır,” diye fısıldadım. “Ben ağlamam.”

Nazikçe gülerek, “Tabii ki ağlamazsın,” dedi. Ama bu yumuşak gülüşü nedense gözyaşlarımın daha da hızlı akmasına neden oldu. “Bana neden ağlamadığımı söyle.”

Yutkunarak odanın kapısını kilitledim. “Bilmiyorum, sadece yorgunum. Bugün durmaksızın çalıştım, sonra da sahneye çıkmam gerekti ve ben... yapmak istemedim.”

“Tamam,” dedi. “Ancak bu senin için normal bir gündü. Peki neden bu sefer ağlamadığımı söyler misin?”

Boğuk bir kahkaha attım. “Lanet *brioche* çöreği için ağlıyorum.

Burada *Brioche Dorée* diye bir yer var. Adeta pastanelerin 7-*Eleven*'ı." Çörek için ağlıyor olmam çok aptalcaydı. Başıma gelen onca şeyden sonra bunun hiçbir önemi olmamalıydı. Önemliymiş gibi hissettirmesi beni deli ediyordu. "Asistanıma benim için bir tane almasını söylemiştim ama Davis onu almaması için uyarmış çünkü Hawaii'de çok kilo almışım ve..."

"Öyle mi dedi?" diye sordu. Bıçakmış gibi keskin öfkesi telefondan bile anlaşıyordu. "Tanrı aşkına, bana kilonla ilgili bu yorumu gerçekten yapmadığını söyle. Lanet olsun!"

Onun öfkesi beni daha çok ağlatmıştı çünkü bu durumda olmamın ne kadar delice olduğunu görüyordum. Durumun bu şekilde gelişmesine izin verecek kadar berbat durumda mıydım? Josh olmadan o kadar yalnızdım ki. Hawaii'ye yaptığımız o yolculuktan önce ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim ve şimdi bu duygudan kurtulamıyordum.

"Hiç uyumadım," dedim. "Davis bugün beni uyanık tutmak için sürekli kokain verdi ve ben..."

"Uçağa bin," diye fısıldadı. "Geri dön."

Böylece seninle ilgilenebilirim. Sesli olarak söylememişti ama bunu yine de duymuştum.

"Nereye döneyim?" diye sordum. "Benim evim bile yok."

"Bana gel."

"Yapamam," diye fısıldadım. "Bunu yapabilmeyi ne kadar çok dilediğimi tahmin bile edemezsin ama yapamam. Yarın bir tane daha basın toplantısı ve gecesinde de bağış etkinliği var. Ardından da Berlin'e geçeceğim. Ayrıca sen de gidiyorsun zaten."

İç çekti. "Şu an neredesin?"

"Odamdayım," dedim ona. "Ayrıca şu anda bir partide olmam

gerekiyor ve Davis, yarın bu konuda tam bir pislik gibi davranıp hayatımı olduğundan daha da zorlaştırarak beni cezalandıracak.”

“Üstünü çıkar ve telefonu kapatma.”

Gözlerimde yaşlarla kahkaha attım. “Olay hiç de ummadığım bir yere doğru gidiyor.”

“Telefon seksi yapmak için yorgunluğundan faydalanmayacağım, söz veriyorum. Kıyafetlerini çıkar ve yatağa geç.” Hâlâ makyajlıyım ve saçlarım kafamda korkunç bir kaskmış gibi duruyordu ama çok yorgundum ve... siktir et. Her ne önerecekse ona uyacaktım, makyajın ve saçın canı cehennemeydi. Elbisenin fermuarını açıp çıkarınca rahat bir nefes aldım. Saatlerdir göğüs kafesime batan askısız sutyenim de sessizce onu takip etti.

“Beni hoparlöre al,” dedi. “Ve ışıkları kapat.”

Halı kaplı zeminde ilerledim ardından ışıkları söndürdüm ve sonunda yatağa tırmandım. Hayatımda hissettiğim en yumuşak çarşaflardı bunlar.

“Aman Tanrım, ne kadar da rahat bir yatak, Josh. Keşke burada olsaydın.”

“Keşke orada olsaydım,” dedi Josh.

Karanlıkta imalı bir ifadeyle gülümsedim. “Burada olsaydın ne yapardın?”

“Hâlâ ağladığını düşünürsek, özellikle heyecan verici hiçbir şey yapmazdım,” dedi sessiz bir kahkaha atarken. “Senin yanına uzamrdım, sırtını göğsüme çekerdim, kollarımı sana sarardım ve sen uyuyana kadar öyle kalırdım.”

Benim dışımda onun ne kadar tatlı olduğunu bilen biri var mıydı? O huysuz dış görünüşünün ardında ne kadar fazla iyilik yattığını? Telefonumu yastığımın üzerine koyup, yanımdaymış gibi ona döndüm.

“Kesinlikle ereksiyon olurdun,” diye cevapladım. “Çıplağım.”

“Gerekirse bunu önlemek için ampütasyon ameliyatlarını düşünürdüm.”

Sırıttım. “Her zaman, yanında çıplak olduğumda ampütasyon hakkında düşünecek bir adam istemişimdir.”

“O zaman görünüşe göre senin prensinim,” dedi küçük bir kahkaha atarak. “*Pekâlâ*. Yatakta mısın? Işıkları kapattın mı? Öyleyse, şimdi de gözlerini kapat.”

Sesinin tonu ve yumuşacık yatak beni uyutmak üzereydi ama henüz onu bırakmaya hazır değildim. Ona daha yeni kavuşmuşum gibi hissediyordum.

“Seninle konuşmayı bırakmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Tam burada olacağım, tıpkı yanındaymışım gibi.”

Kaliforniya’da saat öğleden sonraydı. Sanırım Somali’ye gitmek için toparlanıyordu ve oraya vardığında aramızdaki şey her neyse bitmiş olacaktı.

“Keşke Hawaii’de geçirdiğimiz o iki haftayı geri alabilseydik. Keşke daha farklı olabilseydi.”

“Ben de bunu diliyorum,” dedi. “Ama bence kendi tarzında oldukça mükemmeldi.”

Gülümsedim. “Kamp gezisi sırasında sırtımdaki Washington Anıtı’nın küçük replikasını mı diyorsun? Benden bir bakıma hoşlandığını fark ettiğim anı mı?”

“Ona küçük demiş olduğun gerçeğinden hoşlanmadım, bebeğim.”

Kahkaha attım ama kalbim bu sevgi sözcüğü karşısında ısındı. Josh’ın bu kelimeyi hafife aldığını sanmıyordum. Ardından sessizliğe gömüldüğümde istesem de istemesem de uyku beni ele geçirdi.

“Seni özledim,” dedim ona. “Keşke burada olsaydın.”

“Keşke,” derken iç çekti. “Tahmin bile edemezsin.”

Sabah uyandığımda otel telefonu çalıyordu ve kendi telefonumun şarjı bitmişti. Eğer telefonum kapanmasaydı acaba hâlâ hatta olur muydu?

Duş aldıktan sonra hızlıca saçım ve makyajımla ilgilendim. Telefonum şarj olduğunda Josh’a teşekkür mesajı gönderdim ama cevaplamadı. Muhtemelen Somali yolunda olduğu için bu durum normaldi ama beni savunmasız hissettiriyordu. Sanki dün gece bir şeyler vermişim, çok fazla şey istemişim, birine çok fazla yaslanmışım gibi hissediyordum.

Gün boyunca kendimi tekrar ve tekrar dalıp giderken buldum. Artık yetişkindim, şımartılmıştım ve aranan biriydim. Ama gözlerimi her kapattığımda on bir yaşıma dönüyordum, evden gidecek uzaklaşıyor ve nasıl geri döneceğimi bilmediğim bir otobüste yolculuk ediyordum.

Akşamki performansım nispeten daha kolaydı. Tanrıya şükür benden başka birkaç tane daha gösteri vardı. Bu yüzden beş şarkı söyledikten sonra bir odaya götürüldüm. Odada üzerimdeki kısa elbisemi çıkardım, başka bir elbise giydim ve saçlarımı şehrin üzerine yağan kar tanelerinden korumak için tuttukları şemsiyeyle limuzine bindirildim. Ardından lüks bir otelin balo salonundaki hayır etkinliğine getirildim.

Etkinlik, kokteyl kıyafetleri giymiş zengin yetişkinlerle doluydu. Buraya benimle tanışmak için gelmişlerdi ama daha yaşlılardı ve hayran olma ihtimalleri düşüktü. Ben onların kapıdan içeri gir-

mesini sağlayan cazibeydim; modern çağın sakallı kadını ya da otuz santimlik adamı sayılırdım. Hayretle bakmak ve daha sonra hakkımda tartışmak için iyi paralar ödeyecekleri bir nesneydim.

Kucaklandım, kavrandım, tutuldum, çekildim. Elbisem çok kısa ve topuklu ayakkabılarım çok yüksekti. Gülümsedim, gülümsedim, gülümsedim ve tüm bunlar olurken bunun olmasına nasıl izin verdiğimi düşündüm. Sadece bu geceyle ilgili değil, her şeye. İnsandan daha değersiz bir şeye dönüşmüştüm ve nedenini bilmiyordum bile. Annemin saygısını kazanmak için mi? Babamı haklı çıkarmak için mi? Eğer hedeflerim bunlarsa, işe yaramamıştı. Asla da işe yaramayacaklardı. Bunu şimdiye kadar nasıl görememiştim? Tüm bunlara katlanma nedenlerim şimdi çok çocukça ve anlamsız görünüyordu. Aniden göğsüme bir ağrı girdi, geçmesi için ovuşturdum.

Birbiri ardına fotoğraf imzaladım ve aşırı şık giyimli yabancıların kollarını bana dolamasına izin verdim ama içimin gittikçe soğuduğunu hissediyordum.

Josh'ı uçakta, keten bej pantolonuyla, dizüstü bilgisayarına odaklanmışken hayal ettim. Canım sıkıldı. Neden bu kadar sıkıcı bir düşünceyle duvardaki saate bakıp mesaj atmasını dilediğimi bilmiyordum.

Ama yapmayacaktı çünkü uçaktaydı ve aynı zamanda aramızdaki şey bitmişti. Bunu biliyordum ama yine de bir grup insandan diğerine yönlendirilirken cevap verip vermediğini görmek için yüzüncü kez telefonumu çıkardım.

Cevaplamıştı. Ve şöyle yazıyordu: **Dışarıdayım.**

Bunu gerçek anlamıyla algılamaktan korkuyordum ama kalbim neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Josh buradaydı. Hem de benim için.

Daha iki saniye önce boş ve umutsuzdum, şimdiyse sanki damarlarımda havai fişekler patlıyormuş gibiydi. Aynı anda hem sıcak hem soğuktum. O kadar heyecan vericiydi ki, neredeyse canım acıyordu.

“Bir dakika ara vermeye ihtiyacım var,” dedim yanımdaki asistan kıza. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı. Belli ki benim bir dakikaya ihtiyacımın olması onun programında yoktu. “Kapıda bir arkadaşım var, Josh. Lütfen kapıdaki görevliye onu içeri almasını söyle.”

“Hâlâ sizinle tanışmak isteyen bağışçılar var,” dedi.

Tüm bunları kalbimin iyiliği için yapıyordum ya da kalbim yerine her neye sahipsem ve iki saattir buradaydım. Tüm bu insanlara ne vaat edilmişti bilmiyordum ama bunun gerçekten bir sınırı yok muydu?

“Molaya ihtiyacım var,” diye tekrarladım, daha sert bir sesle. “Ve bu isteğimi elde edene, Josh’ı görene kadar başka kimseyle görüşmeyeceğim.”

“Yani insanlara beş dakika içinde geri döneceğinizi söyleyebilir miyim?” diye sordu.

“Onlara her ne istiyorsan söyleyebilirsin,” diye cevapladım. Bu cevabımdan memnun görünüyordu ama *asıl demek istediğimi, yani umursamadığımı anlamamış, şu anda dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şeyin Joshua Bailey’i görmek olduğunu fark etmemişti.*

Kulise döneli daha otuz saniye bile olmamıştı, kapı çalındı ve içeri girdi. Üzerinde ağır bir palto ve saçlarında hâlâ erimekte olan karlarla hayatımda gördüğüm en çekici şeymiş gibi görünüyordu. Şimdiden onun dokunuşuna duyduğum arzuyla titremeye

başlamıştım. Küçük beyaz bir torbayı bana uzatırken, “Bu civarlardaydım,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Ve *brioche* istediğini duydum.”

Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırarak bir süre ona baktım. Çılgınlık derecesinde hediyeler alırdım. Aralarında elmaslar ve tasarımcı elinden çıkmış elbiseler olurdu. Hatta bir keresinde araba bile verilmişti. Ancak hiçbirini beyaz kâğıt torbadaki bu çörek kadar çok sevmemiştim.

Onun kucağına resmen uçtum, zıpladım ve kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Beni yüzünde memnun bir gülümseme ve sessiz kahkahayla yakaladığında onu öpmeye başladım. Yüzünü, saçını, uzanabildiğim her yerini öptüm.

Gözlerimdeki yaşlardan birini silerken, “Umarım bunlar mutluluk gözyaşlarıdır,” dedi. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar duyguyla boğuşuyordum.

Çenemi kavramasıyla tekrar öpüşmeye başladık. Artık ikimiz de ne gülüyor ne de ağlıyorduk. Ayaklarımın üzerine indim, arkasına uzanıp kapıyı kilitledim. Ceketini açarken bir yandan dudaklarımla köprücük kemiğini öpüyordum. Kot pantolon ve kalın tabanlı bot giymişti. Bu kombinasyonun bu kadar şehvet uyandıracığını hayal bile edemezdim.

Ellerini sırtımın alt kısmına koyup beni daha yakınına çekerken bir kez daha dudaklarıma eğildi. Bu şekilde kendimi küçük ve güvende hissediyordum, onun kolları arasındayken kozada gibiydim. Paltosu ikimizi sararken, sertliği elbisemin ince kumaşından net bir şekilde hissediliyordu.

“Kapıya vurmaya başlamalarından önce sadece beş dakikam var,” diye uyardım onu.

Saçmalık derecesinde büyük elleriyle kalçalarımı avuçladı.

Onun avuçlarında kendimi küçücük hissediyordum. “Bu kesinlikle yeterli bir süre değil,” dedi.

Onu paltosunun yakalarından tutarak kendime çektim. “Buraya beni görmek için gelmiş olmana sevindim.”

“Bu konuda tercih hakkım olduğunu sanmıyorum,” diye cevapladı. Dudakları benimkine usulca dokunup çeneme doğru kaydı. “Senden uzak duramıyormuş gibiyim.”

“Beni bekleyebilir misin?” diye sordum. “En fazla bir saat içinde işim biter. Kaba davranırsam daha da az.”

“Elbette. Ama kabalığı tamamen desteklediğimi bilmeni istiyorum.”

Kot pantolonuna uzanıp kemerini çözdükten sonra hızla gömleğinin düğmelerini açtım. Onu bu şekilde görmeyi karşı koyulamaz buluyordum; yarı giyinik ve fermuarı parmaklarımın altında yavaşça açılırken. Sesinde bir uyarıyla, “Drew,” dedi. “Siktir. Yapma. Bir dakika içinde birisi buraya gelecekse olmaz. Zaten yanımda prezervatif de yok.”

Dizlerimin üzerine kayarken kot pantolonuyla birlikte *boxer* 'ını da aşağı çektim. Yukarı fırlayan iri ve güzel aleti, ağzım için yalvarıyormuş gibiydi.

Ona kesinlikle istediğini verecektim.

“Tanrım,” diye inledi. Sanki canı yanıyormuş gibi başının arkaya düşüşünü görmek için kafamı kaldırdım ama izlemek için gözlerini tekrar açtı. Arzuyla koyulaşmış gözleri yarı yarıya kaplanmıştı, dudakları hafif aralıktı ve aletini ağzıma alıp emmeden hemen önce, yukarıdan aşağıya doğru okşamamı izliyordu.

O kadar ıslanmıştım ki külotum tenime yapışmıştı. Önümüzdeki bir saati bu kadar ağrı içinde nasıl geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözleri kapanmaya başlarken başı kendinden geçmiş gibi geriye yaslandı. “Tanrım, Drew. Gelmek üzereyim.”

Parmaklarım onu yerinde tutmak için kalçalarına gömüldüğünde inleyerek boşalmaya başladı. Bacakları titrerken, bastıramadığı bir iniltiyle vücudu kapıya yaslandı. Yutkunarak ayağa kalktım ve tıpkı küçük klas bir hanımefendiymiş gibi elimle ağzımın kenarlarını sildim.

Titrek bir kahkaha atarak, “Bu anlaşımdan kârlı çıkan benmişim gibi hissediyorum,” dedi.

Bana ne yaptığını hissedebilsin diye elini tutup bacaklarımın arasına, ıslak külotuma doğru çekti. “Zaten bana *brioche* aldın ama bunu da telafi edeceğini garanti ederim.”

Gözlerinde yine o uyuşmuş ifade vardı. Külotumu yana sıyrıp uzun parmaklarını içime soktu, tam olarak doğru noktaya bastırdı.

“Ah,” diye sessizce inledim.

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırırken, “Sanırım bunu, hemen şimdi telafi edebilirim,” dedi. Bana yarı kapalı ve aç gözlerle bakması hayatımda yaşadığım en ateşli andı. Yüzünü ayrılmış bacaklarımın arasına gömdü ve dili klitorisime küçük, sert darbelerle vururken parmağı durmak bilmeden içime girip çıkmaya başladı.

Birinin kapıya vurduğunu duyduğumda, “Bir dakika,” diye bağırdım. Sesim istemeden de olsa boğuk çıkınca kalçama vurup güldü.

Normalde böyle bir durumda boşalamazdım. Odanın hemen dışında bekleyen insanlar varken, baskı ve kaosun içinde gelemezdim. Ama her şey etrafımda dönüyordu ve onun tenimde inleyişini görmek tek odak noktamdı. “Evet, evet, evet,” diye dua

edermiş gibi fısıldadığımda, bir şekilde bunun *daha fazla, daha hızlı, daha sert* anlamına geldiğini biliyordu. Saçlarını çekiştirerek zirveye ulaştım ve dizlerimin bağı çözülüp yere düştüğümde ikimiz de halıya uzanıp gülmeye başladık.

Tekrardan sertleşmişti bile. “Şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadı kulağıma.

“Prezervatif yok,” diye hatırlattım.

“Bir tane tasarlardım. Kahrolası *MacGyver*’a dönüşür, ayak-kabı bağcığı ve ehliyetimle bir tane yapardım.”

Kahkaha attım. “Kulağa oldukça hijyenik geliyor.”

Kapı kolu sertçe titredi, biri yumrukla vuruyordu. Gereksiz bir ses, “Drew, ben Davis,” diye konuştu. “Hemen dışarı çıkman gerekiyor, konuklar huzursuzlanıyor.”

Burun delikleri genişlerken, “Menajerinle hızlıca bir şey konuşmak istiyorum,” dedi Josh.

Gülümsedim. Bir yanım onun Davis’e haddini bildirmesini istese de bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. “Hayır, teşekkür ederim. Şu anda bir başka, *‘kıyıda bunu tekrar et de gör, göt herif,’* anına ihtiyacım yok.”

Yavaşça dudağı kıvrılırken, avuç içleri yüzümün iki yanında bana baktı. Bu önceki gülümsemesinden farklıydı. Sanki az önce yattığı kız değilmişim de taptığı biriymişim gibi bakıyordu. Sonuza kadar bu anda kalmak istiyordum.

Âşık olmak böyle hissettiriyor olmalı, diye düşündüm. *Ah.*

Ayağa kalktığımızda, Josh elbisemin askılarını düzeltti ve saçlarımı kulaklarımın arkasında topladı.

“Senin görevin, eğer bunu kabul ediyorsan tabii, prezervatif almak,” diye fısıldadım kapıya doğru ilerlerken. “Ayrıca, Josh? Çok fazla alsan iyi olur.”

Minik ve yumuşak vücuduyla bana sarıldığında, “Hey,” dedim.

“Hey,” diye cevapladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama gülümsüyordu. Ardından kahkaha atmaya başladı.

Nedenini sormama bile gerek yoktu. Dün gece kaldığı otelde buluştuktan sonra hemen gitarını ve bavulunu alıp gideceğimizi söylemişti. Aksi takdirde Davis’in içeri dalma ihtimali vardı ve bu durum beni hâlâ sinirlendiriyordu.

Caddenin karşısındaki otele farklı bir isimle giriş yaptıktan sonra Davis’e mesaj atmış, bugünkü tüm görüşmelerini iptal etmişti ve o zamandan beri buna gülüyordu.

“Davis, tam şu anda sinirden patlıyor olmalı,” dedi. “Yani *gerçek* anlamda beyni patlıyor bile olabilir.”

Saçlarını yüzünden geriye ittim. “Bu olurken izlemek istediğine dair içimde rahatsız edici bir şüphe var.”

Omzunu silkti. “Şaşırmış gibi davranma. Nasıl biri olduğumu biliyorsun.”

“Evet,” dedim onu kucağıma yuvarlayarak. “Yine de hatırlatıcıya ihtiyacım olabilir.”

Öğle güneşi gökyüzünde yükselirken, pencereden Paris'in karla kaplı çatılarına bakıyorduk. "Burada yaşayabilirim," dedi oda servisi tepsisini yana doğru iterken.

"Bu otelde mi?" diye sordum. "Belirtmek isterim ki bu *doğa ile iç içe yaşamak*, sayılmaz."

Kahkaha attı. "Defol git. Paris'i kastetmiştim. Barista falan olurum belki. Sanırım bunu yapabilirim. Büyüdüğüm yerde kaba tavırlarım yüzünden işten atılabilirim ama buraya uyum sağlayabilirmişim gibi geliyor."

Başının üstünü öptüm. "Peki ya ben? Ben ne yapardım?"

Altdudağına parmağını dokundurarak düşündü. "Sen... hm... Mezar kazıcı olabilirsin."

"*Mezar kazıcı mı?* Bulabildiğin en iyi şey bu mu?"

"Dokuzdan beşe kadar düzenli bir iş ve seni formda tutar. Kahve dükkânından eve döndüğümde çok fazla ilgiye ihtiyacım olacaktır, ayak masajı falan."

"Gitmeden önce birilerinin çalışan arayıp aramadığma bir bakayım," dedim. Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Ayrılmaktan bahsetmişim ve gülümsemesi devam etse de biraz solduğunu görebiliyordum. Bu gece uçuşum vardı. Yapabileceğimin en iyisi buydu ama ikimiz için de yeterli değildi.

"Aslında istersen odadan dışarı da çıkabiliriz, biliyorsun değil mi?" dedi. "Eğer kendimi giysilerle sararsam ve makyaj yapmazsam kimse bizi rahatsız etmez. Sadece lütfen *Louvre Müzesi*'ne gitmek istediğini söyleme. Zeki insan saçmalıkları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Bir parmağını göğüs kafesinde gezdirirken güldüm. “Evet, hatırlıyorum. İstediginde ceza kanunlarını okuyabilen bir kıza göre birinin zeki olduğunu düşünmesine garip bir şekilde karşı-sın. Ama endişelenme. Aklımda başka fikirler var.”

Eğilip kaburgalarının arasındaki boşluğa küçük bir öpücük kondurdum.

Mırıldayarak bana doğru eğildi. “Sanırım fikirlerinin ne olduğunu biliyorum. Eğer kalmak istiyorsan benim için sorun yok.”

Onun üzerine çıkarken, “Merak etme. Seksten bahsetmiyorum. Aslında... Belli ki öyle yapıyorum,” dedim prezervatife uzanırken. “Ama sadece bu değil.”

Öğleden sonra aniden kar yağışı durdu. Paltomu benim için tutarken, “İşte, planım,” dedi. “Yürüyüşe çıkacağız.”

Kaşımı kaldırdım. “Sadece yürüyüş mü?

Dudakları seğirdi. “Sadece yürüyüş.”

Dışarıdaki dünya garip bir şekilde sessiz ve huzurluydu, yollar çoğunlukla boştu. Bir büfeden ucuz eldivenler ve şapkalar satın aldıktan sonra parmaklarını benimkilerin arasına geçirip bana yaklaştı. Öpüştüğümüzde nefeslerimiz bir bulutmuş gibi aramızda dolaşıyordu.

Notre Dame’ın hemen yanından, Seine Nehri’nin tam ortasında yer alan Île Saint-Louis adasına ilerledik. Beni bir kafeye götürdüğünde *chocolat chaud* sipariş ettik. Bu bir tür sıcak çikolataydı ama geldiğim yerde içtiklerime hiç benzemiyordu. Daha yoğun, kadifemsi ve acı-tatlıydı. Sadece ufak ufak yudumlayarak içebileceğiniz bir şeydi. Belki alışılması gereken bir tattı ama bu sıra dışı günde doğru hissettirmişti.

İçeceklerimizle bizim için temizlediği bir banka oturduk. Gü-

neşin azalmakta olan ışıkları Seine Nehri'nin üzerine vuruyordu; onu turuncu, kızıl ve altın rengine boyuyordu. Yakında uçağı kalkacak olmasaydı şu an o kadar hafif olurdum ki, yerçekimi beni bu bankta tutamazdı “Her zaman bu kadar özgür hissetmek için her şeyi yapardım,” dedim.

Başımın üstünü öptü. “Bu kadar özgür hissetmek için bir şey yapmana gerek yok, biliyorsun.”

Haklıydı. Bu gezi için neredeyse cebimizden bir kuruş bile çıkmamıştı -barista/mezar kazıcı fantezimde bunu kolayca karşılayabilirdik- ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kesinlikle daha *fazlasına* ihtiyacım yoktu ama o yanımda olmasaydı tüm bunların anlamı kalmazdı.

“Annemin hiç bu kadar huzurlu bir an yaşayıp yaşamadığından emin değilim,” dedi elini omzuma dolayarak. Annesinin muhtemelen iki, belki de üç yılının kaldığını söylemişti. Zamanın akması ona ağır geliyordu. Annesinin sahip olmadığı her şeyi onun için sağlamak istiyordu ama bazı şeyler için ne yazık ki çok geçti. “Yaşadıysa bile, babamın yaptığı pislikler şimdiye kadar onu lekelemiştir.”

“Neden onunla kalmaya devam ediyor?”

“Bizim yüzümüzden,” dedi. “Ben durumu ergenlik çağındayken öğrendim ve o zaman bile bu annem için eski bir haberdim. Bizim iyiliğimiz için her şey yolundaymış gibi davranmayı istiyordu, böylece büyük ve mutlu bir aileymiş gibi hissedebilecektik.”

Ama annesi, bu durumun en büyük oğlu üzerinde nasıl bir yük oluşturacağını fark etmemişti. Ya da şimdi, her şeyi kapsayan sevgisiyle ve onun bu sevgiyle yaşayabilmek için verdiği mücadeleyle, oğlunun ne kadar zorlandığını düşünmemişti. Belki de yaptığı tek yanlış, tek aldatıcı şey, benimle olan ilişkisiydi.

Alacakaranlık çöktüğünde tekrar el ele tutuşup otele doğru yola çıktık. “Ne kadar vaktin kaldı?” diye sordum. Sesim cılız ve çocuksu çıkmıştı. Keşke kalabilseydi. Onunla sadece bir gün daha geçirmek istiyordum. Bu çok küçük bir istekmiş gibi görünüyordu ama ikimiz için de imkânsız olduğunu biliyordum.

Ellerimi daha sıkı tuttu. “Birkaç saat.”

Otele dönerken bir bara uğradık. Bizim için biraz midye ve kızarmış patatesin yanında iki kadeh de şarap sipariş etti.

“Tüm gün Fransızca konuşmanı dinleyebilirim,” dedim.

Sırttı. “Doha’da çalışıyor olsaydın, muhtemelen dinleyebilirdin. O zaman bu kadar heyecan verici görünmezdi, emin olabilirsin.

“Hemşirenmişim gibi davran,” dedim başımı yukarı kaldırıp gözlerimi kapatarak. “Bana bir şeyler söyle.”

“*Je pense qu’il y a une hémorragie interne.*” Sesi kadifeymiş gibi yumuşacıktı. Dört kat kıyafetin altından meme uçlarımın sertleştiğini hissettim.

“Kulağa seksi geliyor,” dedim ona. “Ne dedin?”

“*Sanırım iç kanama var,*” diye cevap verdiğinde kahkaha attım.

Yiyeceklerimiz geldiğinde sanki birdenbire acıktığımızı hissetmişiz gibi hızlıca yemeye başladık. Bar kalabalıklaşmaya başladığında henüz yarısını bitirebilmiştik. Ortam kutlama havasındaydı, sonuçta şehir her gün hava durumundan dolayı sürpriz bir şekilde kapatılmıyordu. Her tarafımızı insan sarmıştı ve sağdan soldan itiliyorduk. Josh beni döndürdü. Benim oturduğum onun da ayakta durduğu bir pozisyona geçtik. Böylece o inanılmaz derecedeki geniş omuzlarıyla kalabalığı engelleyebiliyordu.

Şarabımdan bir yudum alıp tıpkı sıcak çikolata içermiş gibi tadını çıkardım. Dudaklarıma baktığında kanımın kaynadığını hissettim.

“Aklından ne geçiyor?” diye sordum.

Bakışları tekrar dudaklarıma döndü. “Seni şarap içerken izlemek hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şey,” dedi. Burun delikleri sanki beni içine çekmek istiyormuş gibi açılmıştı.

Yutkundum. Şu anda soyunup üstüme çıkmasını istiyordum. O iri ellerinin kalçalarımı kavramasına, yatağın üzerinden kaldırıp kendininkiyle buluşturmasına ihtiyacım vardı. Nefes nefese, “Odaya dönmeliyiz,” dedim.

Başını sallayıp hızlıca hesabı ödedi. Bardan çıkarken zarıfçe yürüyemeyecek kadar birbirimize yakın olduğumuz için denge-sizce hareket ediyorduk. Sokağa çıktığımızda beni yıkık dökük bir binanın duvarına yaslayıp öpmeye başladı. Hava acıtacak kadar soğuktu ama dudakları sıcak ve muhtaçtı. Öpüşürken ellerim paltosunun altına kayd.

“Orada olduğumu asla unutmaman için o kadar derinine işlemek istiyorum ki,” diye fısıldadı kulağıma.

Çoktan içime işledin, diye düşünürken onu caddeden aşağı doğru çektim.

Odaya ulaştığımızda kıyafetlerimizi sanki bizi boğuyormuş gibi hızla çıkarıp yatağa geçtik. Nefis bir şekilde cırılçıplaktık ve o üzerimde ağır vücuduyla beni sıkıştırırken durmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi içimde hareket ediyordu.

Bana ilk orgazmımı yaşatmasının ardından hemen ikincisini talep etti. O bunu yaparken karnımın altında sıkı bir ısı topu oluştuğunu hissedebiliyordum. Ama onu eşiğe gelmiş bir halde zirvede titrerken ve buna rağmen kendini tutarken görmek, beni zirveye taşıdı.

Ve sonra o da kendini çaresiz ve boğuk bir inlemeyle bıraktı, vücudu benimkinin üzerinde hâlâ titriyordu.

“Asla unutmuyacağım,” diye tenine fısıldadım. “Söz veriyorum.”

Çok fazla zamanı kalmamıştı. Eşyalarını toplarken bana yatakta kalmamı söyledi, ben de odanın diğer ucuna gidişini, iç çamaşırını giyişini, ardından da tişörtünü kafasından geçirişini izledim.

Giyinip eşyalarını topladıktan sonra yatağın kenarına gelip almımı öptü. Uzun bir süre böyle kaldı ve ikimiz de tek kelime bile etmedik.

Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim. Bu düşünce bana sert ve hızlıca çarparken bu ana tutunmak için umutsuzca bir ihtiyaç hissettim.

Ancak kapı kapandığında kaybımın tüm ağırlığını hissetmek için kendime izin verdim. Göğsüm ağrıyordu. Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım orada sıkışıp kalmış gibiydi, sanki onları serbest bırakmak bile acı veriyordu.

Ertesi gün uyandığımda gözlerimi açmak için hiçbir sebebim yoktu.

Çok yakında, daha doğrusu birkaç saat içinde isyankârlığımın bedelini ödemem ve Davis ile yüzleşmem gerekecekti. İtiraf etmek istemesem bile, Josh yanımdayken ona yaslandığım için kendimi o kadar cesur ve o kadar mutlu hissediyordum ki, şimdi düşüş anım gelmişti. Röportajları iptal ettiğim için üstüme yapışacak etiketlerin zamanıydı. Davis kontratı ihlal ettiğimi söyleyip tavizler koparacaktı; fazla şovlar, fazla katılımlar. Beni öyle bir noktaya kadar zorlayacaktı ki, hangi şehirde olduğumu bile anımsayamayacak ve sahnede bayılacaktım. Çünkü makineyi çalışır halde tutmaktan daha önemli şeyler olduğunu unutmuş olacaktım.

O öğleden sonra havaalanına gittim. Turdayken özel uçakla seyahat ediyorduk. Teoride bu bir lükstü ama gerçekte Davis'in bütün uçuşu bana söylenerek geçireceği anlamına geliyordu. Gözlerimi kapattığımda ilk kez kendimi bir otobüste yalnız ve korkmuş halde otururken görmedim. Kendimi Île Saint-Louis'te, Josh ile oturmuş günbatımını izlerken ve tamamen özgür hissederken gördüm.

Josh'ın haklı olduğunu bilmeseydim bu duygu için iliklerime kadar çalışmam gerektiğini düşünürdüm. Ama haklıydı. Bu duygu için çalışmak zorunda değildim. Doğuştan buna hakkım vardı. Herkesin mutlu olmaya, huzurlu hissetmeye hakkı vardı. Ayrıca üçüncü albüm, tarihinin en başarılı üçüncü albümü, bana dün sahip olduğumdan daha fazlasını vermeyecekti.

Belki de sonunda bu özel yolculuğu bırakmayı gerçekten düşünmemin zamanı gelmişti.

Odamdayken telefonu aldım ve Tali'nin bahsettiği Avukat Ben Tate'e mesaj attım. Gelecek ay New York'a gittiğimde benimle buluşmayı kabul etti. Bilgileri oteldeki not defterine yazarken garip bir şekilde dehşete düştüğümü hissettim. Sanki bir tarikattan kaçmaya çalışıyormuş gibiydim.

Ve tüm iş ilişkilerimin ne kadar karmaşık olduğu düşünülürse, bir tarikattan kaçmak daha kolay olabilirdi.

Karla kaplı Paris günbatımı ve Drew'un nefesinin benimkine karışmasından, gümrük kuyruğunda bana silah doğrultan korumalara doğru sert bir geçiş yapmıştım. Üstelik burası Mogadişu'nun güvenli kısmıydı, eğer güvenli sayılırsa tabii.

Eskiden buraya döndüğüm her seferde çok da fazla şeyden vazgeçmediğimi düşünürdüm. İşim ilginçti ve iş arkadaşlarımı seviyordum. Ancak bugün, kampın sınırları içinde yaşamamanın getirdiği küçük zevkler umurumda değildi. Aileleri tanımak, personelin geri kalanıyla dostluk kurmak ya da tatlı hemşirelerle takılmak ilgimi çekmiyordu. Babam gibi olmamanın verdiği güvence de artık yeterli gelmiyordu.

Hafta sonlarımı geri istiyordum. Bir nebze olsun güvende olmak istiyordum. Evimde beni bekleyen kıza kahvaltı götürmek için pastaneye gidebilmek istiyordum. Aynı kızın mezar kazıcı olmamı önererek yanıma uzanacağı kocaman, yumuşak bir yatak istiyordum.

Gömleğim sırtıma yapışırken şehrin dışındaki kuru ovalardan savrulan tozun ilk kokusunu aldım. Doha'ya giden yol, buradan

ayrılmanın ve dönmenin en tehlikeli kısmıydı. Normalde aşırı dikkatliydim ve etrafımdaki sorun belirtilerini arardım ama bugün sadece pastanenin önündeki Drew'un fotoğrafına bakıyordum. Yanındaki fincandan buhar yükseliyordu ve yüzünde tatlı, şaşkın bir gülümseme vardı.

Boktan ve içinden çıkılamaz bir durumdaydık. Yakında onunla gerçekten görüşebilecek birini bulacaktı. Onunla birlikte olduğunu kabul edebilecek birini. Bunu şimdi sonlandırmak, bir hafta ya da bir ay sonra benim yerime koyduğu adam hakkında bir şeyler okumaktan daha kolay olurdu. Ama yine de mesaj attığında heyecanlanmadan duramadım.

Bu mesaj, onun dünyasında bir yerlerde hâlâ var olduğum anlamına geliyordu.

Ayrıca Davis'ten kurtulmak için bir avukatla görüşeceğini söylediği için de çok heyecanlıydim. Çadırıma varır varmaz, kendini geri çekmesine fırsat vermeden onu görüntülü aradım. Otel odasındaydı ve kocaman gülümsüyordu. Daha önce kardeşime bu şekilde güldüğünü görmemiştim. "Bana çadırını gezdir," dedi.

Kahkaha attım. "Bu gerçekten de kısa bir tur olur."

Büyük yatağa uzandığında saçları yumuşacık yastığın üzerine yayıldı. "Yolculuğun nasıldı?"

Yolda geçerken gördüğümüz ve daha önce kalmış olduğum bombalanmış otelden ya da karşılaştığımız yasadışı kontrol noktasından bahsetmemeye karar verdim. "Olaysızdı," diye cevapladım. "Ama günbatımı keyfini kaçırdım."

"Orada sensiz işler yolunda gitmiş mi?" diye sordu.

Masamın yanındaki sandalyeye kendimi bıraktım. "Pek sayılmaz. Bazı malzemeler çalınmış ve bu büyük bir sorun." Bomba

tehdidi olduğundan bahsedemezdim. Ayrıca erzak dolabındaki neredeyse tüm ağı kesicilerin çalındığını, bunu yapanların elinde muhtemelen hâlâ anahtar olması gerektiğini ve yeni kilidin gelmesinin bir hafta süreceğini de söyleyemezdim.

“Orası gerçekten güvenli görünmüyor,” derken dişleri endişeyle altdudağını çiğniyordu.

Olayların yarısını bile bilmiyordu. Son bir yılda işler tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmıştı. Ama buradan ayrılmayı istememin sebebi tehlike, zorluklar ya da annemin hastalığı değildi. Sadece oydu. Yanında olsam bile ona hiçbir şey sunamayacak olduğum gerçeğiyle, onun bensiz yola devam edebileceğini düşünmemin üzüntüsüydü.

Birlikte olduğumuzu bile itiraf edemediğim bir kadın için bana ihtiyacı olan insanları terk etmeyi düşündüğüme inanamıyordum.

Bu tam olarak babamın yapacağı bir şeye benziyordu.

Bir şekilde Avrupa'daki iki haftamı tamamlamayı başardım. Josh'la konuşmak günlerimin en güzel ve en önemli anlarıydı. Ne olduğundan tam emin olamasam da tüm bunların bir amacı varmış gibi hissettiriyordu. Biriyle bu şekilde yakınlaşmak yapılacaklar listemde değildi. Özellikle de sonsuza kadar sır olarak saklamak zorunda kalacağım biriyle bu tarz bir yakınlaşma yaşayacağımı sanmıyordum.

İkimizin de konuşabileceği tek zaman bu olduğundan, programım biter bitmez geç saatte onu aradım. Cevap verdiğinde o güzel yorgun yüzünü ne kadar özlediğimi kalbimin en derinlerinde hissettim. Karyolaya benzeyen bir şeyin üzerinde yattığını görünce, oradaki koşulların ne kadar kötü olduğuyla ilgili abartmadığını anladım. Sanki odada birlikteymişiz gibi hissetmek için yatağa uzandım ve ışıkları söndürdüm.

“Şu an neredesin?” diye sordu.

Konumumu tam hatırlamak için bir an pencereden bakarak düşünmem gerekti. “Roma. Daha önce gelmiş miydin?”

Gözleri kapalıydı ve aşırı yorgun görünüyordu. “Uzun zaman önce. Mezun olduktan sonraki yaz.”

“Burada olmalısın,” dedim. “Alışveriş yapmak ve *limonçello* içmek için *Sorrento*’ya giderdik.”

Gözlerini tekrar kapattı ama gülümsüyordu. “Drew, eğer Roma’ya gelseydim otel odasından çıkmazdık.”

Onunla bütün hafta sonunu yataktan bir an bile ayrılmadan geçirme düşüncesiyle kanım ısındı. Bundan daha iyisini hayal edemiyordum. Başkaları bu kadar çok şey yaşarken bizim bu kadar az şeye sahip olmamız beni neredeyse çıldırtıyordu. Yerime geçecek birini bulmadan önce daha ne kadar uzun mesafe arkadaşım olmaya razı olacaktı? Tabii henüz bulmadıysa.

“Uçağa bin,” dedim ona. Şakayla karışık konuşmuştum ama onu ikna edebileceğimi bilseydim, yalvarırdım.

Bakışları yüzümde gezinirken, “Seni özledim,” dedi. “Buraya dönmek daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı.”

Bizim hakkımızda daha önce olmadığı kadar açık sözlüydü ve karşılık vermediğim için telefonu kapattığımda suçlu hissettim. Sanki bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibiydi. Neden duygularını ortaya koyan tek kişi oydu ki? Tanıştığımızdan beri benim için yaptığı yüzlerce şeyi sayabilirdim ama aynısını kendim için söyleyebilir miydim? Bir noktadan sonra bu yaptığım tedbirli olmaktan çok bencilliğe benziyordu.

Derin nefes aldım. Otobüs yolculuğuyla ilgili tüm o rüyalar, duvarlarımı indirdiğimden beri tekrarlamaya başlamıştı. Belki de beni bu an için hazırlıyorlardı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Bilinmeyene *evet* diyecektim.

Somali'ye gidecektim.

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi Jonathan.

Tali'nin en iyi arkadaşı, Hayes'in asistanı ve oraya nasıl vize alabileceğimi çözecek tek kişiydi. Bunu benim için kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. Onu çok seviyordum ama Tali'nin bekârlığa veda partisini ayarlarken çok tartışmıştık. Hâlâ Dubai'deki özel bir adanın, Vegas'tan çok daha eğlenceli olacağını düşünüyordum.

Otel odamın penceresine gidip perdeyi açtım, diğer elimde de telefonu tutuyordum. Uzakta Zürih'in karla kaplı dağları parıltıyor ve parlak güneş ışığını yansıtıyordu. Pencerenin hemen ardında bir nehir usulca akıyordu. Jonathan, bir de manzaramı görebilseydi gitmeye neden bu kadar hevesli olduğumu anlamakta daha da zorlanırdı ve muhtemelen orası yerine Vegas'a gitmemi önerirdi.

“Somali ölümcül bir yer,” dedi. “İnsanlar Somali'ye *gidemiyor*.”

“Tabii ki gidiyorlar,” diye karşı çıktım. Josh, hiçbir sorun yaşamadan gitmiş ve dönmüştü. Ayrıca tehlikeli diye adlandırılan çok güzel ve sorunsuz yerde bulunmuştum. Bu yüzden uyarıları fazla ciddiye almıyordum. “Orada elçilikler ve sürekli gelip giden tonla yardım kuruluşu var. Onlar yapabiliyorsa, dünyanın en iyi ulaşımını sağlayacak parası olan kadın da yapabilir.”

İç çekerek, “Drew,” dedi. “Somali hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Şehirde herhangi bir yere gitmek için birden fazla silahlı koruma tutman gerekir ve o zaman bile yeterince güvende olmazsın. Eğer kendine iyi bir halka ilişkiler projesi arıyorsan, gidebileceğin daha kolay yerler var.”

Oraya bir erkek için gittiğimi itiraf etmekten utanıyordum ama anlatmazsam Jonathan'ın bana yardım edeceğini sanmıyordum. “Orada bir arkadaşım var,” dedim ona. “Görüşüğüm biri.”

Kahkaha attı. “Bu gerçekten çok tatlı, Drew. Âşık olduğunda nasıl olacağını çok merak ediyordum ve şimdi biliyorum.”

“Ona âşık olduğumu falan söylemedim.”

“Drew, tatlım,” dedi. “Onu görmek için Somali'ye gitmeyi planlıyorsun. Bunun aşk olduğundan oldukça eminim. Aksi halde sadece delisin derdim.”

Deli olduğum fikri beni daha rahat hissettiriyordu.

Mart ayının başlarında, çok da sevmediğim mini komedi dizisinde ufak bir rol almak için New York'a döndüm. Davis ve Stephanie bunun kariyerimi yükselteceğini iddia ediyorlardı ama onların daha çok kendilerininkini yükseltmekle ilgilendiklerinden neredeyse emindim.

Çekimlerin ilk günü sona erdiğinde Davis, insanları yemeğe gitmeye ikna ederken setten gizlice ayrıldım. Oradan taksiye binip *Ritz Carlton* Oteli'ne gittim. Ben, Tate firmasından başka bir çalışanla özel odada beni bekliyordu.

Geçen yaz Tali'yi, Ben ile asla bir araya gelmeyeceğimizle ilgili ikna etmek için bir süre uğraşmak zorunda kalmıştım. Çünkü uzun boylu, takım elbiseli, seksi adamlar bana göre değildi. Daha fazla yanılamazdım sanırım.

Ve hiç şüphesiz Ben, seksiydi. Ancak şu anda sadece hiçbir şekilde uygun olmayan doktorlarla ilgileniyordum.

Elimi sıkarak beni iş arkadaşı Amelia ile tanıştırdı. Hayes, Tali

ve bebek hakkında biraz konuştuktan sonra ellerini not defterinin üzerinde birleştirdi.

“Yani,” dedi. “Anladığım kadarıyla bazı insanlarla bağıını ko-
parmak istiyorsun.”

Başım la onaylarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir elimi göğsüme bastırarak nefesimi düzenlemeye çalışırken, “Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

Telefonum masanın üzerinde titredi. Davis arıyordu. “Bunu açmak zorunda mısın?” diye sordu Ben.

Başımı iki yana salladım. “Durumun ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısınız?” diye sessizce sordum. “Nerede olduğumu takip edip etmediğinden emin değilim. Hayatımla ilgili bilmediği, dahil olmadığı hiçbir şey yok. Bu telefonun satın alınmasını bile o ayarladı. Halkla ilişkilerimi, muhasebecimi ve asistanımı bile o işe aldı ve hepsi ona hesap veriyor. O kapının açılacağını ve içeri gireceğini düşünmeden duramıyorum.”

Ben, ceketini çıkardıktan sonra sandalyesine yaslandı. “O zaman başlamadan önce,” dedi. “Belki de telefonunu her ihtimale karşı kapatmalısın.”

Bunun kulağa paranoyakça geldiğinden endişelenmiştim ama şimdi de yeterince paranoyak olup olmadığını merak ediyordum.

Ben ve Amelia bir sürü soru sorup bolca not aldılar. O kadar kendilerinden emin ve titiz görünüyorlardı ki, gerçekten de beni bu karmaşadan çıkarabileceklerine dair umutlarım yükselmeye başladı. Ama Ben, sözleşmelerimi görmesi gerektiğini söylediğinde tüm umutlarım yavaşça söndü.

Tüm kontratlarım ya Davis'in ya da onun tuttuğu kişilerin elindeydi. Hepsini uyandırmadan, Ben'e bunları ulaştırmanın bir yolunu bulabilir miydim bilmiyordum.

Aptal gibi hissederek onlara bu durumu anlattım. “Anlaşmayı imzaladığımda yirmi yaşındaydım,” diye açıkladım. “Ayrıca beş parasızdım. Birinin bütün sorumluluğu üstlenip tüm detayları halletmeye istekli olması beni çok heyecanlandırmıştı. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, Davis bunu sağlamak için gönüllü oluyordu.”

“Evet,” dedi Ben. “Eminim olmuştur.” Söylerken iç çekmesiyle, kendisine sakladığı kelimeleri duymuştum. *Elbette her şeyinle ilgilenmek istemiştir, kimsenin onu kontrol etmediğinden emin olmak istiyordu.* Kimseye sırtını dayamayacağı konusunda ısrar eden birisi olarak, Davis söz konusu olduğunda kendimi yalanladığımı fark ettim.

“Sözleşmelerini almaya gelince,” diye devam etti. “Bir ev satın alıyormuşsun gibi davranmak konusuna ne dersin?”

Kahkaha attım. “Ne?”

“Bir ev almaya karar vereceksin. Los Angeles’ta, oldukça pahalı bir ev.” Amelia’ya döndü ve o da başını sallayıp telefonunu çıkararak araştırmaya başladı. “Ve muhasebecinle diğerlerine bu sözleşmelerin kopyaları için başvuracağım. Görünüşe göre herhangi bir banka sana kredi vermeden önce tüm bu evrakları görmek isteyecek.”

Amelia telefonunu kaldırdı. Ekranından şehrin ışıklarına bakan ve birden fazla havuzu olan yirmi iki milyon dolarlık bir malikâneyi gösterirken, “Burası oldukça iyi,” dedi.

Güldüm. “Tek yatak odalı bir evde yaşıyorum. Bu oldukça büyük bir gelişme olur.”

Ben’in gülümsemesi kısa sürdü. “Ama işlerini kötü niyetle yönetmiş olma ihtimali oldukça yüksek.”

Mideme huzursuzluk çöktü. “Kötü niyetle derken?”

Kaşlarını çattı. “Drew, iyi insanlar bile güçle ve başkasının parasıyla baştan çıkar. En iyi insanlar bile en tepedekinin kaymağını yemeyi mantıklı bulur. Ve Davis, hiç de düzgün bir insanmış gibi görünmüyor.”

“Yani paramı zimmetine geçirdiğini mi düşünüyorsun?” diye fısıldadım. Şu anda ona inanılmaz derecede saf görüldüğümünden emindim çünkü Davis’i açıkça bir pislik olarak tanımlamıştım. Ama bir pislik ile hırsız olmak arasında oldukça büyük fark vardı.

“Senin paranı zimmetine geçirdiğine dair hayatım üzerine bahse girerim,” dedi. “Mesele sadece ne kadar para aldığı ve onunla birlikte kaç kişinin daha kendisine yardım ettiği. Seni tüm bu iş döngüsünün dışında tutmak için büyük çaba sarf etmiş ve muhtemelen bunun önemli bir nedeni var.”

Bitkin hissederek, “Gerçekten tüm bunları çözebilecek misin?” diye sordum. Elbette param vardı. Hem de çok param vardı. Ama son turneden ve en son albümden elde ettiğim gelirin çoğu hâlâ “dışarıda” bir yerlerde, yani teorik olarak mekânlar, ekip ve diğer binlerce kuruluş paylarını alana kadar bekletiliyordu. Gerçeği bahanelerden ayırmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Biraz yardımla evet,” dedi. Kendinden bu kadar emin olması hoşuma gitmişti çünkü birimizin böyle olması gerekiyordu. “Ama eğer şüphelerim doğruysa, kontrolü elinde tutmak için seninle diş diş mücadele edecek ve bu durumda çok güçlü durman gerekiyor. Evle ilgili her şeyi kendisinin halletmesine izin vermen için seni ikna etmeye çalışacak ve geri adım atman için elinden geleni ardına koymayacaktır.”

Ben’in bu konuda yanılıyor olmasını çok istiyordum ama anlattıkları Davis’in başından beri yaptıklarına çok benziyordu.

Ertesi gün sete gittiğimde, “Ne sikime yirmi iki milyon dolarlık ev satın alıyorsun?” diye sordu.

Bu tepkiye şaşırmamam gerekiyordu ama her nedense yine de şaşırmıştım. Ben, muhasebecimle temasa geçmişti ve o da hemen Davis’e koşmuştu. Bu durum, bana göre her ikisi için de sonun başlangıcı oldu.

“Neden almayayım ki?” diye sordum. “Bunu karşılayabilirim, değil mi?”

Hayal kırıklığı içinde nasıl dönüp durduğunu görebiliyordum. Burun delikleri genişlemiş, dudakları gerilmişti. Bir saniye durak-sadıktan sonra, “Sen ünlü birisin,” dedi. “Sıradan Bob ve Betty Sue’ olarak yeni bir daire için uygunluk beklemen ve bankadan kredi almaya çalışman gerekmiyor. Tüm bunları senin için ayar-layacak çalışanlarımız var.”

“Yine de benim yerime halledilmesini istemiyorum,” dedim. “Yirmi altı yaşındayım ve ilk evimi satın alacağım. Yetişkin bir insandan bekleneceği üzere bunu kendim yapmak istiyorum.”

“*Normal* yetişkinler bir şeyleri kendileri yaparlar. Ünlü olmanın faydası, bunu yapmak zorunda olmaman. İşine odaklanmanı istiyorum, hani şu son zamanlarda çok da başarılı olmadığın işine.”

Bu konuşma uzadıkça göğsüm daha da daralıyordu. Tam olarak neler saklıyordu?

“Çoktan hallettim bile,” diye cevap verdim. “Tartışarak zamanımı boşa harcayan sensin. Ayrıca muhasebecim seni neden arıyor ki?”

* Bob ve Betty Sue, genellikle Amerikan kültüründe, sıradan, tipik ve bazen de orta sınıf çiftin ya da karakterin ismi olarak kullanılır. Bu isimler, belirli bir stereotipi veya halk arasında yaygın olarak kabul edilen ortalama bir erkek ve kadını temsil edebilir. (ç.n.)

İşte şimdi telaşlı görünmeye başlamıştı. Eminim daha önce olduğu gibi bunda da kolayca teslim olacağımı sanıyordu. “Sadece endişelenmişti. Tüm bunlar için neden bir yabancıyla iş yaptığını anlamamış.”

“İş yaptığım *herkes* yabancı,” diye cevapladım.

Çocukluk ediyormuşum gibi derin bir iç çekti. “*Bana* göre yabancı. Sadece benim onayladığım kişilerle iş yapmalısın. Sana başka birini bulacağım.”

“Hayır,” diye cevapladım. “Sadece şirkete söyle, Ben’in neye ihtiyacı varsa versin.”

“Dışarıdan birileriyle çalışmaktan son derece rahatsızım,” dedi.

Evet, diye düşündüm. Öyle olduğuna bahse girerim.

Ben’le görüşmemin ertesi günü Beth’le telefonla görüştük. Kanser hastalığından bahsetmedim çünkü bildiğimi belli etmem gerekiyordu. Nasıl olduğunu sorduğumda soruyu geçiştirmiş, onun yerine benim nasıl olduğumu öğrenmek istemişti. Turne hakkında, çekmekte olduğum mini komedi dizisiyle ilgili konuşurken kekelemiştim. Hayatımdaki en heyecan verici şey, daha doğrusu tek heyecan verici şey, oğluyla yaşadığım ilişki olduğu için konuşmak biraz zordu.

Los Angeles’a döndüğümde buluşmak için plan yaparken gitmeden önce annemi görüp görmeyeceğimi sordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Beth ve ben daha önce ailem hakkında hiç konuşmamıştık. Otel odasının penceresinden Central Park’a bakarak, “Böyle bir planım yoktu,” dedim. Mart

ayındaydık ama burada hâlâ tam anlamıyla kış yaşıanıyordu. New York’la ilgili özlemediğim birçok şeyden biri, listenin en başında olmasa da havasıydı. “Biz çok iyi anlaşılamıyoruz.”

“Annen seninle nasıl anlaşamaz?” diye sordu. “Tam bir meleksin.”

Boğazıma yumru oturdu. Eminim aynı şeyi Six için de söylerdi. Bu yüzden söylediği şeye kuşkuyla yaklaşmam gerekiyordu. Ama oğlundan ayrıldıktan sonra bile benden hâlâ hoşlanıyor olması, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir hediyeymiş gibi geliyordu. “Gerçekten de bir melek sayılmam,” dedim sessizce. “Sık sık tam bir pislikmiş gibi davranıyorum.”

Cık cıkladı. “Bunu hiç sanmıyorum. Ama haklı olsan bile bahse girerim senin de kendine göre sebeplerin vardır. Eminim annenin de kendine göre sebepleri vardır ve muhtemelen bunların seninle çok da ilgisi yoktur. Ona bir şans ver, tatlım.”

Gülümserken gözlerim doldu. Beth’in ölmenden önce çocuklarının hayatını düzeltmeye çalıştığını biliyordum. Şimdi de benimkini düzeltmeye çalıştığını hissediyordum.

“Hayat sadece siyah ve beyazdan ibaret değildir, Drew,” dedi. “Biraz da grinin içinde yaşamayı öğrenmeli, tüm kusurlarıyla mükemmel olabileceğini kabul etmelisin.”

Sadece Beth bunu yapmamı istediği için turu tamamlamak üzere Avrupa’ya dönmeden bir gün önce annemle öğle yemeğinde buluştum.

Geldiğimde çoktan restoranda bekliyordu.

Bazen iş günlerinde onu gördüğüm zaman, saçları düzgün bir topuz yapılmış ve sinir bozucu kurumsal kıyafetler içindeyken babamın âşık olduğu kadını hayal etmekte zorlanıyordum. Ancak

bugün, beni fark etmeden önce, savunmasız bir anında ona göz attım. İfadesi özlem doluydu, eksikliğini hissettiği bir şey vardı ve bir zamanlar tanıdığım kadını tekrar gördüm. Benimle yastıklardan ve battaniyelerden kaleler yapan, babamın saçma Rusça şarkılarına gülerek eşlik eden, çocukluğumun ilk yıllarındaki annemi gördüm. Her şeyi mahvetmeden önceki annemi.

Masaya doğru ilerledim. Ona yaklaşıırken varlığımdan mutluluk duyuyormuş gibi gülümsüyordu. Aynı zamanda bu mutluluğunu elinden almamı bekliyormuş gibi de gergindi.

“Saçlarını sevdim,” dedi.

Tabii ki severdi. Şimdi onun hukuk bürosuna genç bir avukat olarak girsem kimsenin gözüne batmazdım. İçimdeki asi ergen hemen gidip banyoda saçımı kazıtmamı söylüyordu.

Yüzümü asarak, “Teşekkürler,” dedim ve karşısındaki koltuğa oturdum.

“*Lyrica* ayıksın da.”

“Söylesene anne,” dedim menüye bakarak. “Geçmişte kalan en kötü anılarımızı birbirimizin yüzüne mi vuracağız? Çünkü sen şu an babamı aldatmıyorsun ve ben bu konuyu açmamayı başardım.”

Tam zamanında ona bakıp yüzündeki duygu yoğunluğunu izledim. Şok, öfke, üzüntü ve teslimiyet.

“Haklısın,” dedi hayatı boyunca ilk defa. “Üzgünüm.”

Garson kız kısık sesle normal su mu yoksa soda mı tercih edeceğimizi sordu. Ben birini seçtim, annem de diğerini. Görünüşe göre su konusunda bile anlaşılamıyorduk.

Tekrar yalnız kaldığımızda, “Hawaii nasıldı?” diye sordu.

Seyahat şimdiden kafamda bulanıklaşmıştı. Birkaç görüntü, saatler, günler ve haftaları temsil eden birkaç konuşma kesiti kalmıştı.

Genel olarak geriye sadece sıcaklık hissi, umut ve yeniden yaratılmış olma duygusu kalmıştı. “Gerçekten iyiydi,” dedim. Sanırım Steven, sinir bozucu pislik üvey kardeşim ya da onun işi hakkında soru sormalıydim ama gerçekten umurumda değillerdi. Onlar hakkında kesinlikle olumsuz şeyler düşünüyordum. Ve sırf kibarlık olsun diye ya da birileri benden bunu beklediği için bir şeyler yapmaktan bıkmıştım.

“Haberlerde o gitaristle ayrıldığını söylüyorlar.”

Daha önce karşılaştıklarında Six’ten nefret etmişti ve bu onu mutlu edeceği için ona gerçeği söylemek istemiyordum. Hatta bir doktora âşık olmam onu daha da heyecanlandırırdı. Asla öğrenmeyeceği gerçeğinin sebeplerinden biri de buydu. İçimi çekerek; “Evet,” dedim.

“Güzel,” dedi. “Ondan hiç hoşlanmamıştım.”

“Gerçekten mi, anne?” diye sordum acı bir gülümsemeyle. “Tanrım. Bu konudaki duygularını hiç fark etmemiştim.”

Kaşlarını çatarak, “Alkol problemi var,” dedi. “Senin için neden istemediğimi anlayabiliyorsundur.”

“Onlara sadık kalmak zor olduğu için mi?” diye sordum. Açıkçası bu hamle benim için bile alçakçaydı.

Dudaklarını ısırıldı. “Geçmişte olanları yüzümüze vurmuyacağımızı sanıyordum.”

“Üzgünüm,” diye mırıldanırken bakışlarımı menüye çevirdim. Bu tam da onun seveceği tarzda bir yerdi. Pancar ve bıldırcın yumurtası gibi şeylerle mahvedilmiş süslü salatalar falan. Yani ne yemek ne de sohbet keyifli olacaktı.

Sessizliği bozarak, “Bütün gün çalışıyordum,” dedi. “Gece-leri hukuk fakültesine gidiyordum. Bizi daha iyi bir mahalleye,

seni daha iyi bir okula yerleştirmeye çalışıyordum ve sonra eve geldiğimde bunun için baban bana içerliyordu. Evliliğimizin son yılını, baban dışarı çıkıp sarhoş olurken okuyup çalışarak ve sana bakarak geçirdim. Hatalar yaptığımı biliyorum ama o zamanlar bana iyi gittiğimi söyleyen ve tüm bunları tek başıma yaptığım için bundan etkilenen tek kişi Steven'dı."

Tabii ki öyleydi, diye düşündüm yüzümü asarak. Sonunda onu becereceğini düşünüyordu ve öyle de oldu.

Ama sonra Josh'ı düşündüm. Josh, üstlendiğim işlerden etkilenen tek kişiydi. Bana daha fazlasını hak ettiğimi söyleyen tek kişiydi. Bir kez olsun yanında birinin olması gerçekten baştan çıkarıcıydı. "Her şeyi en başından konuşmak zorunda değiliz," dedim.

Sanki hiç konuşmamışım gibi dümdüz önüne bakıyordu. "Kimseye olayları doğru ele aldığımı söylemeye çalışmayacağım. Steven da aynı şekilde. Sadece yarattığın bu hikâyedeki kötü karakter olsam bile tek kötünün ben olmadığımı anlamaya çalışmanı isterdim."

Sanırım bunu şimdi burada, bıldırcın yumurtası salatasından oluşan iğrenç öğle yemeğimizin yanında yapacaktık.

"Babamı rehabilitasyona gönderebilirdin," dedim.

Kısa, mutsuz bir kahkaha attı. "Birinin onu rehabilitasyona zorlamasına izin vereceğini düşünüyorsan, babanın kişiliğinin bazı önemli kısımlarını unutmuşsun demektir. Bu inatçı tavrını nereden aldığını sanıyorsun?"

İçimde on yılı aşkın süredir yaptığım suçlamalar vardı, başından beri yaptığım suçlamaların aynısıydı ama artık eskisi kadar önemli değillerdi. Son birkaç haftadır düşüncelerim değişmişti.

Bir tanesinin içine nasıl balıklama daldığımı düşünürsek ahlaki olarak gri alanlara karşı biraz empati duyuyordum. “Belki de haklısın. Sanırım sadece her şeyin daha farklı olmasını isterdim.”

Avuçlarını sertçe masaya bastırırken yutkunarak kucığına baktı. “O gün için kendimi asla affetmeyeceğim,” dediğinde kaskatı kesildim. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık. Onu durdurmak istiyordum ama yapamadım. “Okuldan arayıp oraya hiç gitmediğini söylediklerinde mahkemede ydım ve aramanın te-
lesekrettere düşmesine izin verdim. Daha erken kontrol etseydim, belki...”

Sesi çatlamaya başladığında cümlesi yarım kaldı.

Göğsümde, sanki ciğerlerim sıkışmış gibi bir ağrı vardı. Bunca zamandır olanlar için kendini suçladığını bilmiyordum. Yanlış yaptığı onlarca şey vardı ama bu onlardan biri değildi.

“Senin hatan değildi,” dedim. Kendime karşı nadiren dürüst olduğum zamanlarda babamın bir aziz olmadığını biliyordum. Burnumu kırmıştı, Tanrı aşkına. Ondan sonraki olaylar için anne mi suçluyordum. “Ama beni evimden, okulumdan ve babamdan ayırdın ve öylece...” Boğazım tıkanı. “Öylece gittin. Hiç yanımda olmadın. O evdeki herkes bana istenmiyormuşum gibi, hatta *insan* bile değilmişim gibi davrandı ve sen tüm bunları görmezden geldin.”

Yalanlamasını, karşı çıkmasını bekledim. Ne de olsa o iyi bir avukattı. En iyi yaptığı şey buydu. Ama ona baktığımda gözlerinin nemlendiğini gördüm. Ellerine bakarak, “Biliyorum,” derken sesi titriyordu. “Ve bununla yaşamak benim için her şeyden daha zor çünkü o yılları geri alamam ve şimdi nereye gittiğimizi bilmiyorum.”

Bu daha önce söylediği her Şeyden daha önemliydi. Sertçe yutkundum ve kendimi gülümsemek için zorladım. “Umarım hamburgeri olan bir yerdir. Salatadan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda ikimiz de gülme-ye başladık. Aramızda bir Şeylerin deđiŐtiđini hissettim. Her Şey mükemmel değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı ama biraz olsun gri alanda yaşamayı ğrenebilirdim.

Ben, biraz zorlama ve birkaç tehditten sonra nihayet istediği belgeleri almıştı. Belgeler o kadar eksik geliyordu ki, neler olup bittiğini anlamak için bir adli muhasebeciye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

Tüm bunları konuşmak için aradığında, Avrupa'ya dönmüş, turnenin son birkaç görüşmesini tamamlıyordum. Konuşmak için kendimi banyoya kapatmam gerekti. "Rutin bir belge talebi konusunda bu kadar ketum davranıyorlarsa, önemli bir şey saklamıyor olma ihtimalleri neredeyse yok," dedi.

Midem gerginlikle dğmlenirken lavabonun kenarına yaslandım. "Davis çılgına dönecek."

"Evet," dedi. "Ve Davis'in kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey yüzünden çılgına dönmesi sana da uyarı zilleri aldırmıyor mu? Çünkü evrendeki herkesi işe onun aldığını ve tüm bu kontratların belgelerinin sende olmadığını söylediğin anda benim için uyarı zilleri çalmaya başlamıştı. Ve banka kredini, senin için ayarlama-ya çalıştığında... işte, o anda tüm ziller aynı anda çalmaya başladı.

Seni bu konuda harekete geçirmemek için neler yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bazı şeyler biliyor, Ben," diye fısıldadım. "O şeyleri halka açıklamamayı tercih ederim. Tüm bunlardan kurtulmak istiyorum ama onun peşine düşersem, o da benim peşime düşer." Davis, panik atak geçirdiğimi ve babamın nasıl öldüğünü biliyordu. Bunların hiçbirisi o kadar önemli değildi ama her röportajda bu konuları tartışmak ve adımları internette her gördüğümde bu konuyla karşılaşmak istemiyordum. Çoğunlukla da Davis'i düşman edinmek istemiyordum çünkü yammdayken bile oldukça korkunç biriydi.

Ben'in yeniden konuşmaya başlamadan önceki sessizliği ne kadar hoşnutsuz olduğunu anlatıyordu. Ancak o savaşmayı seviyordu ve tartıştığımız konu onun hayatı değildi. "O zaman bunu ne kadar süreliğine kendine saklamak istediğine karar vermelisin," dedi sonunda. "Sadece her şey için ona hesap verdiğin ve mutsuz olduğun şu anki yaşam tarzının, sen bu konuda bir şeyler yapana kadar değişmeyeceğini bil."

Sonuçta bu durumun kalıcı olması, Davis'in plak şirketi, dünya turneleri ve promosyonlarla ilgili şartlarla dolu üç albümlük bir sözleşmeyi daha gözümüne sokması anlamına gelirdi. Son beş yılımı harcadıktan sonra önümüzdeki on yılı da bir kenara atmaya gerçekten istekli miydim?

Ona haber vereceğimi söyleyip telefonu kapattım ancak göğsüme bir ağırlık çöktü. Bu konuyu konuşmak istediğim tek kişi vardı. Josh'a çok fazla yaslandığımı ve bunun kötüye işaret olduğu düşüncesine kapılmadan önce onu görüntülü aradım.

Üçüncü çalışta, "Drew?" diye sorduğunda endişelenmiş gibiydi. İçinde düğün yapılabilecek kadar büyük bir çadırdı ve saati

karıştırdığım açıkça ortadaydı. İnsanların çoğunu birbirinden ayıran perdeler bile yoktu. Sadece sedyede yatan bedenler vardı ve ortalık kaos içindeymiş gibi görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedim ona. “Hâlâ işte olduğunu fark etmemişim. Saat değişikliği yüzünden kafam karıştı. Daha sonra tekrar arayabilirim.”

Gülümsediğinde göğsümdeki ağırlık hafifledi. “Birkaç saniyem var,” dedi. “Neredesin?”

Ben daha cevap veremedim, önlüklü bir kadın yaklaştı. Belirgin elmacıkkemikleri ve simsiyah saçlarıyla güzel görünüyordu. Onunla Fransızca konuşmaya başladığında ne dediğini anlamamıştım ama sesi zarif ve zeki geliyordu. Muhtemelen birlikte olması gereken türden bir kadındı.

Ona Fransızca cevap verdiğinde içim acıdı. Birincisi, o ve Fransız aksam çok seksi ve mükemmeldi, ikincisi de benim için fazla iyiydi. Çok zeki, çok başarılı, her konuda benden çok daha iyiydi.

“O kimdi?” diye sordum. Sesimdeki bu küçük endişe kırıntısını duyuyor muydu acaba?

Az önce kimle konuştuğunu bile hatırlayamıyormuş gibi bir an omzunun üzerinden baktı. “Sabine’di. Hemşirelerden biri. Bir dakika içinde gitmem gerekiyor ama önce bana neyin olduğunu söyler misin?”

Söyleyemezdim. Arkasında bir oda dolusu insan varken, *Four Seasons* Madrid’deki özel süitimin konforunda oturup ona seyahatler, tasarımcı kıyafetleri ve övgülerle dolu hayatımın beni nasıl kapana sıkışmış gibi hissettirdiğini anlatamazdım. Ayrıca Ben’in bundan kurtulmama yardım etmesinden neden korktuğumu da

açıklayamazdım. “Önemli bir şey değildi,” diye cevap verdim. “Sadece konuşmak istedim.”

Bana eskiden yanlış yorumladığım o yargılayıcı sert bakışlarıyla bakıyordu. Yalanlarımdaki gerçeği bulmaya çalıştığını biliyordum ama başarmasına izin vermenin zamanı değildi çünkü ağlamak üzereymişim gibi hissediyordum. “Kapı çalıyor,” diye yalan söyledim. “Gitsem iyi olacak.”

“Seni özlüyorum, Drew,” dediğinde daha cevap vermeye fırsat bulamadan hat kesildi.

“Ben de seni özlüyorum,” diye boşluğa bakarak cevapladım.

Belki beni özlediğini söylediğini duyduğumdan, belki de güzel Fransız hemşireleri kıskandığımdan harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim.

O gece gösteriden sonra Davis’e bir hafta araya ihtiyacım olduğunu söyledim. İki gün içinde Kaliforniya’ya dönmemiz gerekiyordu ve eminim planlanan bir sürü şey vardı ama bitik durumdaydım. Molaya ihtiyacım vardı.

Somali’de tadını çıkarmayı planladığım bir molaya.

Mantıksız konuşan bir çocuğu görmezden gelen babaymış gibi başını *hayır* anlamında sallarken yüzü neredeyse hiç kıpırdamıyordu. “Röportajların var.”

“Gerçekten de bir molaya ihtiyacım var,” diye ısrar ettim.

“Evet,” dedi. “Hepimizin ihtiyacı var. Buna hayat denir. Röportajlardan sonra bir sonraki albüm üzerinde çalışmaya başlamak için stüdyoda yer ayırttım. Bunu kabullensen iyi olur.”

“Sonraki albüm? Doğru düzgün bir tane şarkımız bile yok.”

“Stüdyoda yapacağın şeyin bir parçası da bu. Sana gönderdiğim demoları dinle ve onları kendinin yap.”

“Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver,” diye cevap verdim Josh’ın konuşma tarzını taklit ederek. “Benim önceden onaylamadığım röportajlar ayarladın ve bir de kabul etmediğim demolar için stüdyo zamanı planladın, öyle mi?”

Gözlerini devirdi. “Senin liderlik etmeni bekleyecek olsaydım hâlâ *Planet Hollywood*’da turistlere hamburger servis ediyordun, Drew. Bu sektörde ayakta kalmak için biraz aceleci olman ve hızlı kararlar alman gerektiğini ne zaman anlayacaksın bilmiyorum.”

“İşte, senin için zor bir karar geliyor, Davis,” dedim. “Gelmediğimde ne olacağını çözmeye çalışsan iyi edersin çünkü ben yokum.”

Ben kapıdan çıkarken hâlâ *sözleşme ihlali* ile ilgili arkamdan bağınyordu.

* Ünlü Hollywood yıldızlarının ortaklığında 1991 yılında açılmış, yemek ve eğlence temalı restoran zinciridir. Restoranların dekorasyonunda, popüler filmlerden alınmış orijinal kostüm ve aksesuarlar sergilenir. (ç.n.)

İki gün sonra, Somali'nin başkenti Mogadişu'ya gitmek üzere Dubai'den ayrıldım. Paranın satın alabileceği en iyi silahlı korumalarım, rüşvet olarak küçük bir servet gerektiren turist vizem ve birkaç yedek kıyafetle iç çamaşırını koyduğum sırt çantam vardı.

Josh'ın bana ayıracak çok fazla vakti olmadığını biliyordum ama şimdiden hayal kurmaya başlamıştım bile. O bütün gün zorlu ameliyatlara yapacaktı ve ben de işe yarayacak bir şeyler yapmanın yolunu bulacaktım. Şaşırtıcı beceri eksikliğim düşünüldüğünde -şarkı söylemek ya da poz vermek gibi şeylerin işe yaracağını sanmıyordum- ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mutlaka bir şeyler bulurdum. Bebekleri tutabilirdim, çocuklarla oynayabilirdim. Bir sıyrığın üzerine yara bandı yapıştırabilirdim. Tabii sıyrık çok büyük ve iğrenç olmadığı sürece. Onu rahat bırakmanın bir yolunu bulacaktım ama geceler bizim olacaktı ve eminim onları en iyi şekilde değerlendirecektik. Özellikle New York'tan aldığım *La Perla büstiyeri* gördüğünde.

Neredeyse sekiz saatlik bir uçuştı ama havaalanı aşırı derecede güzeldi. Jonathan'ın uyarılarının abartılı olduğunu düşünmeye

başlamıştım ki, duvar boyunca dizilmiş makineli tüfekli adamları gördüm.

Tur rehberim Simon da makineli tüfek taşıyordu. Görünüşe göre paranın satın alabileceği en iyi kişi oydu. “Somali’ye hoş geldiniz,” dedi. “Umarım kurşungeçirmez yelek giyyorsunuzdur.”

Ona bakakaldığımda gülmeye başladı. “Sadece şaka yapıyordum,” dedi. “Ama aynı zamanda yapmıyorum. Hata yapma lüksümüz yok. Mogadişu’nun hiçbir yanı Amerika’ya benzemez. Bunu aklınızdan çıkarmamanız hayatınızı kurtarabilir.”

Endişelerimi bir kenara bıraktım. Bugün nelere katlanmam gerektiği umurumda bile değildi. Yeter ki, tüm bunlar olup bittikten sonra günüm Josh’ın çadırında sonlansın.

Bir dizi zırhlı *SUV* araca yönlendirildim. Ortada AK-47’li dört korumanın beklediği araca doğru başıyla işaret etti. “Tüm bunlar benim için mi?” diye sordum.

Onaylamak için başını sallarken, “Somali’de her şey mümkün,” dedi. “Her türlü koşul için hazırlıklı olmalısınız.” Derin bir nefes aldıktan sonra ön koltuğa oturmama izin verilmediği için mide bulantısı ilacımı aldım ve araca bindim.

Yirmi dakika boyunca, birçok binanın ön cephelerinin eksik olması dışında diğer Afrika ülkelerinden çok da farklı görünmeyen Mogadişu sokaklarında sarsılarak ilerledik. “Bombalar yüzünden,” diye açıkladı Simon.

Kontrol noktasında durduğumuzda para alışverişi yapıldı ve muhafızların araca baktıklarını gördüm. “Sorun yok,” diye güvence verdi Simon. “Bir şey yapmayacaklar. Sadece burada kimin olduğunu görmek istiyorlar.”

* Kalaşnikof.

Şehirden nihayet uzaklaştığımızda doğru olsun ya da olmasın rahatladım. Hızla kararan gökyüzünün altında sayısı azalan molozlar, toprağa ve çalılıklara dönüştü.

Yolların durumunu göz önüne aldığımda hızlı ilerliyormuşuz gibi geliyordu. Bir çukura girdiğimizde araç o kadar sert zıpladı ki, kafamı tavana çarptım. “Bu saatte dışarıda olmayı sevmiyoruz,” diye açıkladı Simon. “Eğer bunun hızlı olduğunu düşünüyorsan bir de bizi dönüş yolunda görmelisin.”

Gerçekten korktuğum tek an, başka bir barikata yaklaşmış olduğumuz zamandı. Bu sefer öndeki arabanın içindekilerle korumalar arasında şiddetli tartışma yaşandı. Öndeki arabada bulunan bir adam yavaşça ellerinde silahlarla araçtan çıktığında, “Eğilin, hanımefendi,” dedi, arkamdaki korumayla birlikte eğildim.

Kontrol noktasını geçene kadar yerde kaldım. Belki de Jonathan dramatik davranmıyordu.

Otuz dakika sonra Doha'ya ulaştık. Yol kenarında, toz bulutunun arasından arabalarımıza bakan insanları gördüğümde bir yerlere yaklaştığımızı anladım.

Kapıda bir süre sohbet ettikten sonra geçmemize izin veren korumalar vardı ve kapıdan girdiğimizde başka bir dünyaya adım attık. Çadırlardan ve geçerken bize bakan insanlardan oluşan küçük bir şehirmiş gibiydi.

Simon, etrafı kontrol ederken bana beklememi söyledi. O ve korumalardan biri aşağı indiğinde kimse makineli tüfek taşıyan iki adamın aniden gelişine şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Bir süre sonra kapımı açtı. “Tüm sağlık ekibi kantinde,” dedi. “Burası sizin durağınız.”

Hem heyecanlandım hem de dehşete kapıldım. Şimdi, Josh'a

gelmeden önce sormam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ya burada değilse? Ama sonra Paris'te beni nasıl şaşırttığını hatırladım. Ne kadar çok heyecanlanmıştım ve ne kadar meşgul olursam olayım, o geldiği anda hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bu yaptığım gerçekten çok mu farklıydı? Korumaların birinden sırt çantamı aldım. Simon'a teşekkür ettikten sonra aşağı indiğimde başında şal olan, bol etek giymiş bir kadınla karşılaştım. Beni tepeden tırnağa süzerken, yetersiz bulmuş gibi görünüyordu. Kaşlarını çatarak, "Bu taraftan," dedi.

Kantin tıpkı hastanenin de olduğu gibi büyük bir çadırın içinde, uzun masaların olduğu bir yerdeydi. Yanımdaki kadın köşedeki önlüklü bir grubu işaret ettikten sonra omuz silkererek uzaklaştı. Gergindim, garip hissediyordum ama sonra Josh'ı gördüm ve her şeyi unuttum. O da önlük giymişti ve karşısındaki kadını dikkatle dinlerken başını sallıyordu. Yanında oturan güzel hemşire Sabine'i görene kadar kalbim mutlulukla dolmuştu. Bunun beni rahatsız etmemesi için kendimi zorladım.

İçlerinden biri bana baktı. Ve sonra hepsi bakmaya başladı. Şaşırmış halde gözlerini kıpırtırarak bakıyorlardı. Josh ise içlerinde en şaşkın görüneniydi.

Sırt çantamı omzuma daha da çekerek zayıfça, "Sürpriz," dedim.

Tanıştığımızdan beri yaşadığımız tüm kötü anlara rağmen beni gördüğüne şu anki kadar sevinmediği hiç olmamıştı. Ayağa kalkarken gülümsemiyor, başkalarının beni görmesini engellemek istercesine önümde duruyordu. İlk kez meslektaşlarının benim hakkımda bilgi sahibi olmasından utanabileceğini düşündüm. New York'ta ya da Paris'te, yabancıların yanında farklıydı. Ama burada, sevip saydığı insanların arasındaydık... ve ben, sadece *bendim*.

Başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle, “Burada ne yapıyorsun?” derken dişlerini sıkıyordu. Arkamızda oturan arkadaşları sohbetlerine geri dönmüştü ama gizlice bize bakmaya devam ediyorlardı.

Kendimi küçük ve aptal hissediyordum. Âşık olmuş ergen bir kızmışım gibi. Beni burada istemediği gerçeğiyle sertçe yüzleştim. Yalan söylüyor olma ihtimali -ya da benim kendime yalan söylüyor olma ihtimalim- de bu farkındalığı takip etti. Masaya dönüp baktığımda, Sabine’in bizi tarafsız sayılamayacak bir ilgiyle izlediğini gördüm. Sabine’in ona ilgi duyduğu kadar o da Sabine’e ilgi duyuyor muydu? Bunu düşünmek bile mideme ağrı girmesine yetti. “Sürpriz dediğimde bunun bariz olduğunu düşünmüştüm,” diye cevap verdim. Hiç öyle olmadığım halde rahat ve kontrollü görünmeye çalışıyordum. Geri adım atmaya çalıştığımda kollarımdan tutarak beni olduğum yere sabitledi.

Gözleri kapanırken, dili üstdudağına hafifçe dokundu. Ya düşünüyor ya da sabır için dua ediyordu. Belki ikisi birdendi.

Omzunun üzerinden iş arkadaşlarına bir bakış attıktan sonra beni çıkışa doğru çekmeye başlayıp, “Hadi,” diye sertçe söylendi.

Kolumu sıkıca kavramıştı. Beni çekiştirmesine izin verdim ama kalbim parçalara ayrılıyordu. Buradan olabildiğince çabuk ve sessizce gitmemi istediği o kadar açıktı ki, bu gerçek canımı yakıyordu. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Aramızda bir şeyler olduğuna inanmışım ve tabii ki, yanılmışım çünkü her zaman yanılırdım.

Kantinden dışarı çıktığımızda ondan uzaklaşmaya çalıştım. “Bırak beni,” diye zorlanarak fısıldadım. “Mesajı aldım, gideceğim. Bu konuda pislikmiş gibi davranmana gerek yok.”

“*Gitmek mi?*” diye sordu kızgın halde gülerek. “Gecenin bir yarısı dünyanın en tehlikeli yerlerinden birindesin. Hangi cehennem gitmeyi düşünüyorsun?”

Hiçbir önemi yoktu. Sanki her şey önemini yitirmiş gibi hissediyordum. Tüm hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar boş, bu kadar kayıp, bu kadar kırılmış hissettiğim bir an yaşadığımı hatırlamıyordum. Son seferinde bu deneyimden daha da büyüyecek ve daha güçlü çıkmıştım. Ancak tekrar öğrenmek ve büyümek istemiyordum. Bir başka kayıptan sonra bir daha toparlanmak zorunda kalmak istemiyordum.

İstemedenden de olsa Simon’ın, çok geç olmadan yola çıkmak konusunda acele ettiğini hatırladım ve Josh’ın muhtemelen haklı olduğunu kabul ettim. Bu da beni burada istemeyen biriyle sabaha kadar mahsur kalacağım anlamına geliyordu

Beni silahlı korumaların yanından geçirerek uzun bir sıra boyunca dizilen çadırların arasına götürüp bir tanesinin fermuarını açtı ve içeri çekti. İkimizin de ayakta durabileceği kadar yüksekti ama içinde fazla eşya yoktu. Sağda bir karyola, arkada çalışma masası ve kıyafetleri için raflı bir çeşit askılık vardı.

Şu anda bu kadar üzgün olmasaydım, bir insanın bu şekilde nasıl yaşadığına hayret ederdim. Hawaii’nin aşırılıklarına karşı bu kadar dehşete düşmesine şaşırılmamalıydı.

Sesi öfkeden gerilirken, “Lütfen, bana buraya gelirken ne düşündüğünü söyle,” dedi.

Bakışlarımı göğsüne diktim. Onunla yüzleşemiyordum. Kızmak istiyordum ama bundan daha çok kalbim kırılmıştı ve aşağılanmış hissediyordum.

Sesim gözyaşlarımla boğuklaşırken, “Söylediklerini ciddiye

almam benim hatamdı,” dedim. “Beni görmek istediğini söylediğinde bunun gerçek olduğunu sanmıştım.”

Derin bir nefes verdi. “Tabii ki ciddiymdim,” dedi ama sesi özür dilermiş gibi çıkmıyordu. Daha çok *bezzgin* geliyordu. Tıpkı annemin de aynı şeyi iddia ettiği zamanki sesiymiş gibi. “Ama burada değil. Buranın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yoldayken başına her şey gelebilirdi. Yabancıları sürekli kaçırırlar ve eğer biri senin kim olduğunu anlasaydı... *Tanrım*. Yoluculuğu hasarsız atlatma *şansın* olmazdı.”

Telefonumu çıkarırken kısık sesle, “Kimse beni tanımadı ve buraya sorunsuz geldim,” dedim. “Ama merak etme, başından gideceğim. Belli ki *meşguldün*.” Aslında söylemek istediğim şuydu: *Belli ki, benimle bir alakan olduğunun bilinmesini istemiyordun* ama ondan boş teselliler dilenecek değildim. Bizim hakkımızda farklı düşünmüştüm. Çok fazla şey ummuştum ve bu duruma gereğinden fazla anlam yüklemiştim. Daha akıllı olmalıydım. Durum bu kadar basitti.

“Bekle,” dediğinde acı verici bir saniye boyunca burada olmanın sorun olmadığını söyleyeceğini umdum. Gerçi bu noktada durumu kurtarmak için ne söyleyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun yerine, “Seni getiren adamlara güvenmiyorum,” dedi. “Birkaç arama yapmama izin ver.”

O birisiyle “öncelikler” hakkında kısa bir konuşma yaparken yatağının kenarına oturdum. İstanbul’dan bahsettikten sonra küfretti. “O zaman *Cibuti* olsun,” dedi.

Buraya gelmek için onlarca saat ve binlerce dolar harcamıştım. Bunun için. Kucaklaşma olmadan ve gelmene çok sevindim demeden beni kapı dışarı etmesi için. Kendimi hiç bu kadar aptal

hissetmemiştim ve aniden o kadar bitkin düştüm ki, oturmak bile zor gelmeye başladı. Yatağa kıvrılıp bütün bunlar bitene kadar uyumak istiyordum. Ve tüm bunlar, aramızda ne varsa bittiği anlamına geliyordu. En çok da bunun farkında olmak acı veriyordu. Geri dönüşü yoktu, zaten bunu istiyormuş gibi görünmüyordu.

Telefonu kapattıktan sonra eğilip ellerini yüzüne götürdü ve dirseklerini dizine dayadı. Sonra da bana baktı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Dudağını ısırırken tereddüt ediyormuş gibiydi. “Burada bazı adamlar tanıyorum. Kim olduklarını söyleyemem ve bu konuda soru sormaman gerekiyor. Seni yarın gün doğmadan Mogadişu’daki havalimanına götürecekler. Orada uçağına binene kadar seninle bekleyecekler. Etiyopya’ya uçacaksın, oradan da Amerika’ya geçeceksin.”

Sözlerindeki gerginliğin etkisiyle duraksadım. Gerçekten endişeli miydi yoksa benden kurtulmak için sabırsızlanıyor muydu? Bilmiyordum. Tek bildiğim canımın acıdığıydı. Küçük, aptal ve tamamen istenmeyen biriymiş gibi hissediyordum. Buraya gelmemeliydim. Paris’ten sonra onunla sonu olmayan, anlamsız şeyi sürdürmemeliydim.

“Yemek yedin mi?” diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdıktan sonra başımı salladım. Yemek yememiş, hatta uyumamıştım çünkü önemli olan tek şey ona kavuşmaktı. Ancak duygularım son derece karşılıksızdı. Ne kadar da aptaldım.

“Sana yiyecek bir şeyler getireceğim,” dedi. “Burada beklemen gerekiyor. Birinin seni tanıması riskini göze alamam.”

Bir an bana baktı, sonra ağzı açıldı ve hemen kapandı. Her ne

söylemeyi düşündüyse, konuşmamanın daha iyi olacağına kadar vermiş gibiydi. Dışarı çıkıp çadırın fermuarını kapattı.

Benden uzaklaşma isteği canımı acıtıyordu ama bu noktada şaşırtmamıştı. Onun alanını işgal etmiştim ve şimdi başa çıkması gereken bir sorundum. Sloane'a dönüşmüştüm. İstenmeyen, davetsiz misafir olarak gelmiş, planlarını uygunsuzca altüst etmiştim. Acaba burada bir kanepe *olsaydı*, kanepede uyumaya mı karar verirdi diye düşündüm.

Kendimi nasıl ikna etmiştim? Onun birkaç geceden fazlasını yaşamak isteyeceği biri olduğuma nasıl ikna olmuşum? O kongrede konuşma yapan bir doktordu, bense liseyi bile bitirememiş, yaşayan bir felakettim. Bize bakan herkes, onun için yeterince iyi olmadığımı, asla onun istediği kişi olamayacağımı görebilirdi.

Karyolaya uzandım. Yastığa kokusu sinmişti, kederden boğulacakmış gibi hissediyordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülünce hemen sildim. Bizim için her şeyin farklı olmasını istemiştik. Onun farklı olmasını istemiştik. Bana aksini göstermesine rağmen, hâlâ olduğunu sandığım kişiyle vedalaşamıyordum.

Çadırın fermuarının açıldığını duyduğumda doğrulup kendimi toparladım ve yüzümü kolumla kuruladım. Bu durumdan sağ çıkabilirdim ama bana acımasına dayanabilir miydim, bilmiyordum.

Beni görünce kaşlarını çatarak içeri girdi. Sanki Honolulu'ya indiğim günden beri hiçbir şey değişmemişti. Yeniden seyahatinde görmek istemediği kız olmuşum.

Bana tepsiyi uzattı. İç çekerek, "Çok fazla seçenek yoktu," dedi. "Gece olduğu için mutfak çoktan kapandı."

"Teşekkür ederim," dedim ona sertçe. Biraz pilav atıştırdım, başka bir şey yiyemiyordum. "Açlıktan ziyade yorgunum," de-

dim. Odanın diğer ucuna gelip tepsiyi benden aldı. Bir an için ikimiz de tepsiyi tuttuk. Geldiğimden beri en yakın durduğumuz an buydu.

“Uzan,” dedi sandalyesine geri dönerken.

“Bu karyola iki kişi için yeterince büyük değil,” dedim sessizce. “Yerde uyuyabilirim.”

“Kesinlikle yerde falan uyumayacaksın,” dedi. “Zaten aracın gelene kadar uyanık kalacağım.”

Bana gerçekten dokunmayacaktı bile. *Bakmaya* bile zar zor dayanıyordu.

Ona arkamı dönerek uzandım, böylece gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü görmeyecekti.

43

JOSH

Drew uyurken başında bekledim. Muhtemelen yanma uzanabilirdim ama *çok korkuyordum*. Orada yatmaktan daha fazlasını yapmak isteyeceğimi biliyordum ve gardımı bir an bile düşürmek istemiyordum. Onu havaalanında ya da buraya gelirken kimlerin tanıdığını bilmiyordum. Her an çadırın parçalandığını görebilirdik.

Hepsi benim hatamdı. Burada işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmesini istememiştim ama...işler gerçekten berbattı. Kampın her yerinde muhbirlerimiz vardı. Birinin, yerli teröristlere bir ziyaretçimiz olduğunu haber vermek için çoktan ayrıldığına emindim. Onun kim olduğunu anlamamış olsalar bile güzel, genç, Amerikalı ve zengin göründüğünü bileceklerdi. Tüm bunlardan biri bile yeterliydi aslında. Hepsi bir aradayken... kafayı yemek için bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve sakın kalmaya çalışarak derin nefes aldım.

Yine de endişemi bastıramıyordum. Bu geceyi atlatsak bile Mogadişu'ya dönmek zorundaydı. Yol en tehlikeli kısımdı ama

havaalanı da yeterince güvenli değildi. O güvenle başka bir yere inene kadar sakinleşmem mümkün değildi.

Sonraki birkaç saat boyunca yine, uykusunda aynı sayıları sayıklamasını dinledim. Yedi, yüz doksan dokuz, seksen sekiz. Keşke bana ne anlama geldiklerini söyleseydi. Genellikle sadece bir ya da iki kez duyardım oysa bu gece sanki bir kâbusun içinde hapsolmuş gibi saatlerdir tekrar ediyordu.

Bunu asla devam ettirmemeliydim. Hatta en başında hiç başlatmamalıydım. Bu geceki davranışlarımdan sonra her şeyi mahvetmiş olabilirdim. Belki de en iyisi buydu. Çünkü onu bırakamıyordum ve bu gece yaşananlar şüphesiz ki, bırakmam gerektiğini gösteriyordu.

Josh, beni uyandırdığında hava hâlâ karanlıktı.

“Aracın geldi,” dediğinde sersemlemiştim ama bir utanç dalgası daha hissedecek kadar uyanıktım. Dün gece ortaya çıktığımda, onun kadar gitmemi isteyen birini daha önce hiç görmemiştim.

Onunla göz göze gelmeden karyoladan kalktım ve sırt çantamı aldım.

Sesimde hiçbir duygu olmadan, “Hazırım,” dedim. Aslında ondan daha çok kendime kızgındım. Buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Tüm hayatımı bir daha böyle bir şey yapmama ya karar vererek geçirmiştim. *Karşıma çıkan ilk fırsatta ne yaptığıma bir bakın.* Resmen üzerine atlamıştım.

“Al,” diyerek *Georgetown* logolu kapüşonlusunu bana uzattı.

“Dışarısı çok sıcak,” diyerek itiraz ettim. *Senin o aptal kapüşonlunu istemiyorum. Seni tanıdığımı bile unutmak istiyorum.*

“Bunu giymen gerekiyor,” dedi. “Kapüşonu kafanda olacak şekilde yola çıkmalısın. Seni kimsenin tanımadığından emin olmamız gerekiyor.”

Söylediğini yaptıktan sonra, “Sana kargolarım,” dedim soğukkanlılıkla. Oahu’daki o ilk sabaha geri dönmüştük. Josh, isteksizce doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve ben de elimden geldiğince siktir olup gitmesini söylüyordum.

“Sende kalsın,” dedi.

“İstemiyorum,” dedim. Bu sözümle içimden sızan acıyı duyduğuna emindim. Tanrım, her geçen saniye biraz daha Sloane’a benziyordum.

Ellerini kalçama koyarak beni kendine çekerken, “Drew,” dedi. “Dinle...”

Çadırın dışında hareketlenme oldu. “Hey, Bailey,” dedi bir Amerikalı. “Gitmemiz gerek.”

Dudaklarını alnıma bastırdı. “Seni arayacağım.”

Dayanabildiğim kadar uzun süre ona baktım, bir saniye kadar yani. Sanırım onun anısı hayatımın geri kalanı boyunca kalbimi kıracaktı. Çadırın fermuarını açarken, “Hoşça kal, Josh,” dedim.

Beni takip etmeye başladığında başımı salladım. Sesim titreyerek, “Yapma, olur mu?” dedim. Bir anlık tereddütten sonra başıyla onayladı ve işte, buraya kadardı.

Kamuflaj kıyafetli iki adam dışarıda bekliyordu. Bizi bekleyen zırlı kamyonu gördüğümde, “Bu biraz abartıymış gibi görünüyor,” diye mırıldandım.

Adamlardan biri kaşını kaldırdı. “Sadece burada yeterince zaman geçirmemiş biri bunu söyleyebilir.”

Havaalanına dönüş yolculuğumuz tamamen olaysız geçti, kesinlikle bir New York taksisinin arkasında oturmaktan daha korkutucu değildi. Tüm yolculuğun tek kötü yanı, ilaç etkisini göstere kadar midemin bulanmasıydı.

Bir kez daha, bunun ne kadarının Josh'ın endişesinden kaynaklandığını ve ne kadarının benimle görünmek istememesinden olduğunu merak ettim.

Sanırım önemi yoktu. Her halükârda artık bitmişti.

Korumalardan biri uçağa kadar bana eşlik etti. Kapıya ulaştığımda, "Teşekkür ederim," dedim.

"Eğer biraz olsun iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi adam. "Kendisi için asla istemeyeceği bir iyiliği senin için istedi."

Bu ne anlama geliyordu?

Aslında gerçekten önemi yoktu. Tüm bunlar, çaba ve fedakârlıkların ne kadar da gereksiz olduğunu gösteriyordu.

45

DREW

Tam bir gün sonra nihayet Los Angeles'a indiğimde Tali'den mesaj geldi. Gönderdiği fotoğrafta Hayes kucağında minik bir insan tutuyordu. **Bu bir kız!** yazıyordu. **Audrey Bell Flynn.**

Fotoğrafa hayretle baktım. İnsanların nasıl yaratıldığını biliyordum ama tanıdığım, ilişkilerinin başından itibaren tüm başlangıçlarına ve bitişlerine tanık olduğum insanların bunu başardığım hiç deneyimlememiştim. Bu... bir mucizeydi. Onların acı dolu iniş çıkışlarından bu güzel küçük kız doğmuştu.

Uzun bir yolculuğa çıkmışlar ve şimdi de karşılığını almışlardı. Çoğumuz o kadar şanslı değildik.

Duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için havaalanının birinci sınıf bekleme salonuna ilerledim. Çünkü şu anda yeni doğmuş bir bebeğin yanında olmak şöyle dursun insan içinde görünmek için bile iğrenç durumdaydım.

Davis'ten röportajlar hakkında ve birkaç hafta içinde gerçekleşecek film galası için bana eşlik edecek birini bulduğunu söylediği mesajlar gelmişti. Sanırım buna itiraz etmek için bir nedenim yoktu, değil mi? Ayrıca Josh'tan gelen birkaç cevapsız arama ve

Los Angeles'a dönünce haber vermemi isteyen birkaç mesaj vardı. *Joshua'mız her zamanki gibi sorumluluk sahibiydi. Herkele ilgileniyordu.*

Sadece, **Geri döndüm**, yazıp gönderdim. Onun sorumluluğu bitmişti, benimki de.

Tam duşa girmek üzereyken telefonum çaldı. "Nasıl geçti?" diye sordu Josh. "Herhangi bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Oldukça olaysızdı," diye cevapladım. "Tam da duşa girmek üzereydim, o yüzden..."

"Drew, bekle," dedi iç çekerek. "Olanlar için çok üzgünüm. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ve..."

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim. "İnan bana, dersimi aldım. Sürpriz ziyaret yapmaya izni olan tek kişi sensin. Sanırım beş yıl sonra ya da ne zaman seyahat etmekte özgür olursan ve benimle görüşmeyi istersen, kapının çalmasını bekleyip tüm planlarımı iptal edeceğim."

"Ciddi olamazsın," dedi. "Kendini ne kadar tehlikeye attığın hakkında en ufak bir fikrin var mı? Hiç düşündün..."

Ağlama isteğiyle boğazım yanarken, "Lütfen, dur," dedim. "Oraya geldiğim için deli olduğumu açıkça ifade etmiştin ve bunu tekrar duymaya kesinlikle ihtiyacım yok. Daha da önemlisi, her şey bitti, bu yüzden benim için daha fazla endişelenme."

"Drew," dedi kısık sesle. "Bunu yapma. Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama daha farklı olması için her şeyimi..."

Her şeyimi verirdim. Bu sözler beni aniden durdurdu. Bunu daha önce de duymuştum. O zaman da saçmalıktı, şimdi de saçmalık.

"Hayır, Josh. Aslında hiçbir şeyini vermezdin. Eğer bu doğru

olsaydı burada olurdun. Eğer bu doğru olsaydı ailene söylemeye istekli olurdun ve beni iş arkadaşlarından saklamazdın. Açık konuşalım: Hiçbir şeyden vazgeçmeye niyetli değilsin.”

Ardından telefonu kapatıp numarasını engelledim ve duşa girip uzun süre çocuk gibi ağladım.

Hemşirenin biri beni Tali'nin odasına götürdü. O, tabii ki muazzam derecede güzel ve ıslıl ışıldı ve beni yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

Sadece Tali, doğumdan hemen sonra bu kadar sevimli görünebilirdi. Hayes, üzerinde bir önlükle köşede durmuş, kucığında gerçek olamayacak kadar küçük bir bebek tutuyordu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı, Tali'yle evlendikleri gün gördüğüm ifadenin aynısıydı. Bana hızlıca gülümsedikten sonra bakışlarını yine bebeğine çevirdi. Minik Audrey'e o kadar hayrandı ki, gözlerini ondan ayıramıyordu.

“Seni zavallı şey,” dedi Tali. “Daha yeni uçaktan indin değil mi? Benden daha bitkin görünüyorsun.”

“Saatlerce uyumadan önce onu görmek istedim,” diye cevap verdim. “Vajinan nasıl? Birden ona kadar ölçeklendirirsen ne kadar mahvoldu?”

Hayes endişeli bir bakış atarken, Tali gülmeye başladı. “Sezar-yen olmam gerekti, o yüzden her şeyin sağlam olduğunu tahmin ediyorum,” diye yanıtladı. Kocasına dönüp, “Hayes, bebeği paylaşmak zorundasın,” dedi.

Hayes, ona mahcup bir ifadeyle gülümserken kucığında bebekle ayağa kalktı. Bana, “Onu tutmak ister misin?” diye sordu.

Kararsızca gözlerimi kırparak, Tali'ye ve Hayes'e baktım. Bebek konusunda gerçekten *bana* güveniyorlar mıydı?

"Bilemiyorum," dedim. "Daha önce hiç... O gerçekten çok küçük."

Hayes, "Sorun olmayacak," diye güvence verdi.

Ellerimi yıkadım ve bebeği kucağıma vermeden önce oturdum. Hayatımda gördüğüm en sevimli insandı. O minik, açmamış güle benzeyen ağzını büzmüş, sanki beslenmeyi hayal ediyormuş gibi uykusunda emiyordu. Parmakları inanılmaz derecede küçüktü, minik yumruklar halinde sıkılmıştı. Ona baktıkça içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordum. "O mükemmel," diye fısıldarken dehşet içinde sesimin çatladığını fark ettim.

Hayes, Tali'ye baktı. "Sence acıktı mı?" diye sordu. "Ağzıyla şu emme şeyini yapıyor."

Tali, ona hayranlıkla gülümserken, "Çok fazla endişeleniyorsun," dedi. "Seni temin ederim ki, yemek yemeyi unutmayacaktır."

Hayes, onun yanına oturduğunda göz göze geldiler. Kısa bir an için odada sadece onlar varmış gibiydi. Eskiden onların sahip olduğu aileyi ve kollarımdaki gibi küçük bir kızı istemediğimi iddia ederdim. Oysa bu sadece benim yaşam koşullarımda bunlara sahip olamayacağımı düşündüğüm içindi.

Sonunda haklı olduğum ortaya çıkmıştı.

Bu durum, şimdi eskisinden daha fazla acıtıyordu.

JOSH

Aramalarımı engellemişti. Her gün, uçağa atlayıp bana dönmesi için yalvarmak gibi çılgınca bir dürtüyle savaşıyordum. Buraya geldiği için ölebilirdi ve lseydi bu tamamen benim hatam olurdu. Zaten tüm bu olanların onu incitmesi de benim hatamdı. Bu ilişkiyi başlatmamam ve kesinlikle devam ettirmemem gerektiğini de biliyordum.

Her gün işimi yapıyordum ama kalbim artık bu işte değildi. Sırf buraya hiç gelmemiş olmak ve kalmamı istememeleri için keşke en başından tıp okumasaydım diye düşünüyordum.

Operasyon müdürüne ayrılmak istediğimi söyledim ve benden yerime birini bulması için bir yıl süre vermeme istedi. Bir yılın her gününü sonuna kadar kullanacaktı. Daha dn bir bomba tehdidi aldık ve bu sabah da korumalarımızdan biri vuruldu. Ben Hawai-i'deyken de güneydeki bir mülteci kampı saldırıya uğramıştı. Aklı başında hiç kimse buraya gelmeyi seçmezdi.

Yani... bir yıl. O zamana kadar Drew'u kazanmak için çok geç olacaktı ama bu şartlar altında başka ne yapabilirdim ki?

Annemi aradığımda, "Berbat görünüyorsun," dedi.

O da çok iyi görünmüyordu ama bunu ona söylemedim. "Sadece meşgulüm," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Eğer evde olsaydınız ve kardeşinle aran iyi olsaydı daha da iyi hissederdim," dedi. "Onunla hiç konuştunuz mu?"

“Mesajlaştık,” dedim. Aslında ona sadece bir kere annemize iyi bakmasını söylediğim bir mesaj atmıştım ama cevap vermemişti.

“Drew ile ayrılığı onu gerçekten çok etkiledi,” dedi. “Sanırım çok içiyor.”

Ellerimi yüzümde gezdirirken güldüm. İlk defa kardeşimle ortak bir noktamız vardı. “Anne hiç içmediği bir zaman oldu mu? Hawaii seyahatinin çoğunu sarhoş olarak geçirdi. Uyuşturucu yüzünden hapiste yattığı gerçeğini de unutmamak gerekiyor.”

İç çekti. “Baban rehabilitasyona gitmesi gerektiğini düşünüyor ama ben sadece Drew ona dönerse...”

“Onu bu döngünün içine çekme, anne,” dediğimde ses tonum karşısında gözleri irileşti. “Başında yeterince dert var zaten. Her şeyin üstüne bir de bağımlı biriyle uğraşmasına gerek yok.”

“Ama... o da ona destek olabilirdi,” diye devam etti. “Birbirlerinin yanında olabilirler. Evlilik ve bir bebek ikisi için de her şeyi değiştirir.”

“Bir *bebek* mi?” diye tekrar ettim, dehşet içinde. Evliliğin ve bebeklerin ailemin hayatını çok da iyileştirmedeği gerçeği bir yana, bağımlılık sorunları olan ve yakın zamanda tutuklanmış bir adam için de ideal değildi. Yine de tüm bu düşünceleri yolundan saptırmak istememin en önemli nedeni tamamen kendimle ilgiliydi.

“Bunun hakkında konuşup duruyordu,” dedi. “Geçen gün buradaydı. Sanırım Drew’un yazar arkadaşının bir bebeği olmuş ve bunun hakkında bir şeyler paylaşmış. Joel, eğer büyük bir jest yaparsa belki ona geri döneceğini düşünüyor.”

Kamp sirenleri üç gün içinde üçüncü kez çalınca, “Üzgünüm, anne ama gitmem gerek,” dedikten sonra hastaneye rapor vermek için aramayı sonlandırdım. Muhtemelen bütün gece yine tecritte kalacaktık, hayatım muhtemelen tehlikedeydi ve annemle yaptığım konuşma yüzünden o kadar depresif hissediyordum ki, bunların hiçbirisi umurumda değildi.

DREW

İki hafta boyunca ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.

Röportajları atlattım, gala için elbisemi hazırlattım ve albüm için stüdyoya gidip demoları hayata geçirmeye çalıştım. Performansım o kadar ruhsuzdu ki, Davis sonunda patladı ve bana birkaç gün verip toparlanmamı söyledi.

Üzgün hissetmiyordum. Sadece uyuşmuş gibiydim. Los Angeles hâlâ güneşli ve kalabalıktı, sokaklarda gezerken süzülen bir hayaletmiş gibi hissediyordum. Artık hiçbir amacım yoktu. Ben, hâlâ adli muhasebe davası konusunda üzerime geliyordu ama kendimi buna adayamıyordum. Hayatım, nasıl oluyor da bu kadar boşken aynı zamanda dayanılamayacak kadar ağır hissettiriyordu, bilmiyordum.

Sonunda kim olduğumu anlayan biri, Oahu'daki son gecemde seslendirdiğim yeni parçamı internete yüklemişti. Videonun altındaki yorumlar, “*Bu Naked şarkısından çok daha iyi,*” ve “*Ona, bildiği şeylere bağlı kalmasını söyleyin,*” anlamına gelen cümleler arasında eşit şekilde bölünmüş durumdaydı. İzlemek acı veriyordu. Josh’a şarkı söylerken gözlerimde fazlaca sevgi vardı. Ona çok güvenmiştim ve bu asla geri gelmeyecekti.

Tek ışık kaynağım, hayatımı katlanılabilir kılan tek anlar, her

gün Tali ve bebeğini ziyaret ettiğim zamanlardı. Hollywood'daki evlerindelerdi. Bu durum Tali'nin canını sıkırsa da Hayes, bir süreliğine Los Angeles'tan ayrılmayı reddediyordu.

Bebeğini omzuna yaslayıp tam bir uzmanmış gibi gazını çıkarırken, "Audrey'in UCLA'da acil beyin ameliyatına ihtiyacı olursa diye burada kalmak istiyor," diye gülerek açıkladı Tali. "Adam tam bir deli."

Audrey'e serçeparmağını uzatmasını izlerken, "Yine de bu çok tatlı," dedim ona. Bebek parmağını hemen kavradı. Annelerin, çocukları artık buna ihtiyaç duymasa bile temas kurmaya çalışmaktan vazgeçemediklerini fark ettim. Hatta annemin durumu düşünüldüğünde bazen yarardan çok zarar verdikleri bile olurdu.

Tali, başını kaldırıp yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Josh'la hiç konuştun mu?"

Yutkundum. "Aramalarını engellediğimi söylemiştim. Her şey anlamsızdı. Sonsuza kadar sürünecektik sadece."

Bana hüznle gülümseyerek, "Sonsuza kadar süren her şeyin, sonsuza dek acı vermesi gerekmiyor," dedi.

Kibarca aynı fikirde olmadığımı belli ederek yutkundum. Onun hayatında işler yoluna girmişti. Benim hayatımdaysa, en iyi şeyler bile eninde sonunda cehenneme dönüyordu.

Gala günü isteksizce yataktan kalktım ve ondan daha da isteksizce güne hazırlanmaya başladım. Böyle bir şey için hazırlanmak, öğlen üçte gerçekleşecek bir düğün için hazırlanmaya benziyordu. Çünkü sonra milyonlarca insan kilonuzu, yüzünüzdeki

* UCLA, *University of California, Los Angeles*'in kısaltmasıdır. Amerika'nın Kaliforniya eyaletindeki Los Angeles şehrinde yer alan, dünyaca ünlü kamu araştırma üniversitesidir. 1919 yılında kurulmuş olan UCLA, yüksek akademik standartları, çeşitli programları ve etkileyici kampüsü ile tanınır. (ç.n.)

gözenekleri ve aşk hayatınızı konuşacaktı. Koca bir günüm saç ve makyajla harcanacak, ardından kırmızı halı merasimi ve sonrasında da katılmak istemediğim bir parti olacaktı. Binlerce kadın yerimde olmak için birini öldürebilirdi ve bunda yanlış hiçbir şey yoktu. Aynı şekilde ben de evde olan bir kadının yerini almak için birini öldürebilirdim. Her zaman heyecanlı ve minnettar davranmaktan yorulmuştum.

Beverly Hills Otel'nde bir süitteydim çünkü her zaman tuttuğum kır evim beni şık hale getirecek insanlar için yeterince büyük değildi. Sabah dokuzda cilt bakım uzmanı odama gelip çatlamış kılcal damarlardan ve göremediğim siyah noktalardan şikâyet etmeye başladı. Ardından da ekibin geri kalanı içeri girdi: manikür-cü, saç uzmanı, makyaj sanatçısı ve stilist.

Stephanie ve Davis, ara sıra meraklı gözlerle bakmak için içeri giren arkadaşları ve aileleriyle yakınlardaki odalardan birindeydiler. Ortam kutlama havasındaydı. Tezahüratlar ve kahkahalar eşliğinde şampanyalar patlatılıyordu. Tüm bu süre boyunca hastaymış gibi hissettim. O kadar gergindim ki, gülümsemek bile zor geliyordu. Masada büyük bir ziyafet vardı ama midem yemek yiyemeyecek kadar bulanıyordu.

“Gergin olmana hiç gerek yok, tatlım,” dedi saç uzmanı. “Çok güzel görüneceksin. Eski sevgilin seni *Luke Powell* ile görünce aklını kaybedecek.”

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim. *Eski sevgili* derken Six'i kastediyordu, abisini değil ama beni asıl endişelendiren abisiydi. Haberin Somali'ye ulaşması ne kadar sürerdi? Josh'ın başka bir adamın kolunda olduğum fotoğrafları görüp hayatıma devam ettiğimi düşünmesi için ne kadar zamanım vardı? Güzel hemşireyle takılmaya başlamasına ne kadar vardı? Çok zaman yoktu. Işık hızında haber giderdi. Binlerce dedikodu sitesi ve bu resimlerin ya-

yınlanabileceği binlerce yer vardı. Josh'ın öğrenmesi için oradaki bir personelin TMZ'yi kontrol etmesi yeterliydi. Muhtemelen Sabine bu konuda Google alarmı kurmuş, bekliyordu.

Ben de alarm kurardım, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Güzel, diye düşündüm. Her şeyi tamamen mahvetmeme izin verin. Eninde sonunda mahvolacaktı zaten. Ama midem bulanmaya devam ediyordu.

Saçım fön çekilerek titizlikle düzleştirildi ve ardından yeniden kıvrıldı. İşlem bittikten sonra telefonumu kontrol ettiğimde, Somali ülke koduyla başlayan tanımadığım bir numaradan gelen iki cevapsız arama gördüm. Bu Josh mıydı? Numarasını engellediğim için başka bir numaradan mı arıyordu?

Orada saat gecenin 01:30'uydu. Neden beni bu kadar geç bir saatte arayacaktı ki? Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. O kampın tehlikeleri hakkındaki tüm iddialarını görmezden gelmişim ama haklı olma ihtimali göğsüme darbe yemişim gibi hissettirdi. Bıraktığı sesli mesaja yeterince hızlı ulaşamadım.

Sanki mesajı kaydetmeye başladığını fark etmemiş gibi hat bir süre sessiz kaldı. Sonra onun sesini duyduğumda sanki dünyam da durdu. "Hey," dedi. Fısıldıyordu. Duraksadı. "Selam, biliyorum..."

Hat kesildiğinde, her ne söyleyecekse ortada kaldı. Neden böyle aniden kapatmıştı ki? Bir şeyler ters mi gitmişti yoksa söyleyeceği şeyin anlamsız olduğuna mı karar vermişti?

Numarayı aradım ama cevap yoktu. Telefonuna da cevap vermiyordu. Ellerimi karnıma bastırdım. Belki de sadece konuşmak istemiş, fikrini değiştirmeden de yatmaya gitmişti. Ya da belki korkunç bir şey olmuştu. Geçen yaz, kampı tahliye edilmişti. Sanırım orada işler kötüye gidiyordu.

"Bir içkiye ihtiyacın var," dedi makyaj sanatçısı. "Bu kadar gergin olmak hiç sana göre değil."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. “Hayır, ben iyiyim.” Kendime şu anda sahip olduğumdan daha az hâkim olursam, Amsterdam’da sahneden düşme skandalını çocuk oyuncağı gibi gösterecek bir olaya neden olurdum.

Makyaj yapılmasına, sprej sıkılmasına ve üzerime düşülmesine katlanmaya devam ederken bu süre boyunca Beth’i aramamak için kendimle savaştım. Evet, kötü bir şey olursa ilk aranacak kişi o olacaktı ama ihtiyacı olan son şey benim tarafımdan gereksiz yere telaşlandırılmaktı. Ayrıca diğer oğlunun gecenin bir yarısı beni aramasını nasıl açıklayacaktım ki?

Öğleden sonra üçte neredeyse hazırdım. Stilist ve asistanı elbiseyi boynumdan geçirirken iç çamaşırlarımla orada dikiliyordum. Ödünç alınan bir *Christian Siriano** tasarımı elbiseyi makyaj lekesinden korumaya çalışırken utanmaya yer yoktu.

Elbise elbette otuz dört bedendi. “Daha önce de bu kadar sıkı mıydı?” diye sordum fermuarımı kapatırlarken.

Stilist güldü. “Sıkı olması gerekiyor. Eğer rahat nefes alabiliyorsanız, işte o zaman bir sorunumuz olduğunu düşünürüm.”

Elbiseyi giymeden önce de nefes alamıyordum zaten.

Ödünç verilen mücevherlerin bulunduğu kasa açılırken telefonum çalmaya başladı.

“Ashleigh,” diye seslendim. “Kim arıyor?”

“Beth adında biri sanırım,” derken telefonu çoktan masaya koymuştu bile. Beth adında birinin önemli olması mümkün değildir, diye düşünüyordu.

“Telefona hemen cevap vermem gerekiyor,” diye nefes nefese seslendim.

* *Christian Vincent Siriano*, Amerikalı bir moda tasarımcısıdır ve *Project Runway* dizisinin dördüncü sezonunun birincisi olarak geniş kitlelerce tanınmıştır. Moda dünyasında, farklı vücut tiplerine ve kişisel tarzlara hitap eden kapsayıcı ve çeşitli tasarımlarıyla dikkat çeker. (ç.n.)

Ashleigh, odayı geçip yanıma geldiğinde son çalışta telefonu kaptım.

“Drew,” derken Beth ağlıyordu. Sesinde panik vardı. Oğlunun yabancı bir hapishanede tutulmasına ve Hawaii’de yaşanan her şeye omuz silkip güçlü kalan Beth, şu an histerik bir şekilde ağlıyordu. “Joel’i bulmaya çalışıyorum. Orada mı?”

“Benim yanımda mı?” diye sordum. “Hayır. Neden? Her şey yolunda mı?”

Boğuk bir sesle hıçkırarak ağlamaya başladığında, “Sorun Josh,” dedi ve Jim telefonu elinden aldı.

“Joel’in nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz,” dedi. Ses tonu duygusuz ama gergindi. “Yaklaşık bir saat önce mülteci kampına saldırı oldu. Ne olduğunu bilmiyoruz ama Joel’in bunu basından öğrenmesini istemiyoruz.”

Yere çöktüm. Odadan topluca bir şaşkınlık sesi yükseldi ama umurumda değildi. Stilist bana doğru koştuğunda uzaklaştırmak için elimi kaldırdım. “Başka neler biliyorsunuz? Onları çıkarmaya çalışan birileri var mı?”

“Bize hiçbir şey söylemiyorlar,” dedi. “Sloane, bazı telefon görüşmeleri yaptı... Görünüşe göre saldırı başladığında tıbbi personel tahliye ediliyormuş ve iki doktor geride kalmış. Josh’ın da onlardan biri olduğunu düşünüyorlar.”

Nefesim kesildi. Beni aramıştı. Bunlar olurken beni aramıştı. Belki de öleceğini düşündüğü için aramıştı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum. Ellerim titriyor, ciğerlerime yeterince hava gitmiyordu. “Onun için bu ne anlama geliyor?”

Hiç mantıklı konuşmuyordum. Yine de Jim soruyu anladı. “Yani muhtemelen onu rehin aldılar... ya da daha kötüsü,” dedi sessizce. “Etiyopya’daki elçiliğe ulaşmaya çalışıyoruz çünkü en son tahliye edildiklerinde oraya gitmişlerdi.”

Başım dönüyordu, konuşmaya odaklanamıyordum. “Etiyopya’ya gitmek zorundayız,” dedim ona. “Bizim şey yapmamız gerek...”

Durup elimi yüzüme bastırdım çünkü ne yapmamız gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Onu bulmak için kime baskı yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şu anda sırtımı yaslamak istediğim tek kişi Josh’tı. Bu düşünceyle birlikte gözyaşlarına boğuldum.

“Sizi birazdan arayacağım,” diye fısıldadım.

Bunun yaşanmadığı, sadece onun güvende olduğu ve benim kalbimin kırıldığı bir önceki halimize dönmek için tüm servetimden vazgeçerdim.

Davis ve Stephanie içeri daldılar. Eminim Asleigh onları çağırmıştı.

“Burada neler oluyor?” diye bağırdı Davis.

Ben yerden kalkarken, “Elbiseyi ütülememiz gerekebilir,” dedi stilist. “Ne kadar zamanımız kaldı?”

“Hayır,” dedim sessizce. “Gitmiyorum.”

“Gitmiyor musun?” diye bağırdı Davis. “Ne bok yemeye gitmiyormuşsun? Sahneye çıkman gerekiyor. Gitmek zorundasın.”

Ona baktığımda ilk kez bu kadar net hissediyordum. “Elbette zorunda değilim,” diye cevap verdim. “Ashleigh, Los Angeles’tan kalkacak özel bir uçağa ihtiyacım var. Uzun mesafe gidebilecek bir tanesine. *Hemen.*”

Sadece Davis’e baktı ve yerinden kımıldamadı. Histeriye yakın bir kahkaha attım. “Ashleigh, sen *şu anda ciddi misin?* Maaşını ben ödüyorum.”

“Ben, ee...” Bana ve ardından Davis’e baktı. “İki saat içinde sahnede olmalısınız.”

Ve bir kez daha her şey netleşti. Aslında *her zaman* netti. Sadece işleri daha da kötüleştireceğimden korkuyordum ama bu insanlar şu anda hissettiğim dehşete eşdeğer bir şey yapamazlardı.

Yatak odasına dönmeden hemen önce, “Kovuldun,” dedim. Davis, ben dönerken elbisemi öyle sert tuttu ki, arkadan yırtıldı. Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi kolumu sıkıca tutarak. “Bu sözleşmenin ihlali olur. Seni dava edebilirim.”

Kolumu tutan eline baktım. “Az önce elbisemi yırttın ve beni uygunsuz bir şekilde tutuyorsun. On beş tane de tanışımız var. Eminim sana karşı dava açabilirim.”

Kendimi kurtarıp hızla odama girdim. Elbisemi çıkarırken astım spreyime uzandım ve Ben’i aradım. “İşlemleri başlat. Hemen. Ayrıca, nereden uçak bulabilirim?”

Arabadan Beth ve Jim’i arayıp uçağın hazır olduğunu söyledim. Doksan dakika içinde Etiyopya’ya doğru yola çıkacaktık. Hem pilot hem de biz piste daha hızlı ulaşabilirsek daha erken yola çıkabilirdik. Bu işin ciddiye alındığından emin olmak için tanıdığım herkesi arıyordum.

“Çok naziksin,” dedi Beth. “Meşgul olduğunu biliyorum. Gerçekten de bizimle oraya gitmek zorunda değilsin.”

Hâlâ tüm bunları sadece Six ile bir zamanlar çıktığım için yaptığımı düşünüyordu. Onlara söyleyememek beni kahrediyordu ama belki de en doğrusu buydu. Çünkü bilselerdi, bana ulaşmaya çalıştığını, hattın kesildiğini ve bunun hiç de iyiye işaret olmadığını anlatmak zorunda kalırdım.

“Orada olursam size daha çok yardımcı olurum,” dedim. “Belki birilerini aramam gerekir.”

“Haklısın,” dedikten sonra tekrardan ağlamaya başladı. “Çok iyisin. Bunu asla unutmayacağım. Hâlâ Joel’e ulaşmaya çalışıyorum. Umarım o da bizimle gelebilir.”

Normalde, Six'in varlığının durumu daha da kötüleştireceğini düşünürdüm ama bu durum daha kötüye gidemezdi. Her şey çoktan bitmiş olabilirdi ve biz bunu bilmiyorduk bile.

İnternete girip Somali'deki adam kaçırma olaylarına baktığımda anında pişman oldum. Josh, tehlikeler konusunda kesinlikle abartmıyordu. Orada adam kaçırmalar normaldi. Doktorların kaçıırılması da normaldi. En iyimser insanlar bunların en azından yarısının hayatta kaldığını düşünürdü. Benim gibi kötümserler de diğer yarısından çoğunun öldüğünü ve birçoğunun da kurtarılmadan yıllarca esir tutulduğunu düşünürdü. Vikipedi'yi kapattım. Daha fazlasını bilmek istemiyordum.

Beth ve Jim havaalanına vardığında uçak kalkmaya hazırды. Elimi sıkarak, "Joel'e ulaştım," dedi. "Bu gece uçağa binecek."

Hâlâ bizim için çok umutlu görünüyordu. Yüzümdeki tüm karnın çekildiğini hissettim ama hiçbir şey söylemedim. Önemi yoktu. Josh iyi olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Uçağın arka kısmındaki ana yatak odasını Jim ve Beth'e verdim. Ben yarı uyur vaziyette koltuklardan birinde yatarken Beth yanıma oturdu. Yüzündeki tüm renk gitmişti.

"Az önce Sloane'dan haber aldık," dedi gözyaşları yüzünden süzülürken. "Kayıplar bulunmuş ama birkaç kişi yaralanmış, bir tane de Amerikalı ölmüş."

Midemdeki sıkı düğüm boşluğa dönüşmeye başlarken, o boşluğa düşüyormuşum gibi hissetmeye başladım. Orada başka Amerikalılar da vardı ama personelin çoğu Fransız'dı. Böyle anlarda en iyisini ummanın faydalı olmadığını biliyordum. Beth ağlamaya başladığında, ben de onunla ağlamaya başladım. Yüzümü ellerime kapattığımda omuzlarım titriyordu.

En sonunda konuşabilecek duruma geldiğimde, "Hayatta kalanları nereye götürmüşler?" diye sordum. "Ne zaman öğrenebileceğiz?"

“Sağlık açısından stabil hale geldiklerinde Etiyopya’ya uçacaklar,” dedi. “Personelin geri kalanı çoktan oraya doğru yola çıkmış.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ölen Josh olmasa bile, bu onun iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Ve eğer iyiye, eğer hayattaysa, bunun asla bir daha olmayacağından emin olmak istiyordum. Beth, yatak odasına geri döndüğünde telefonumu elime aldım.

Arama sesli mesaja düşünce, “Merhaba, Ben,” dedim. “Tüm bu işlerle uğraşırken, benim için bir şey daha yapmanı rica edeceğim. Somali’deki mülteci kampına on beş milyon dolar bağışlamak istiyorum. Şu anda bu kadar nakit paramın olduğundan eminim, daha sonra daha fazlasını da göndereceğim. Bu paranın yarısı kesinlikle güvenlik için harcanmalı.”

Şu anda Atlantik Okyanusu’nun üzerinde bir yerlerdeydim. Kök saldıgım bir yer ya da menajerim yoktu. Albüm anlaşmam ya da asistanım yoktu. Mahkeme işlerinden sonra, yani çok yakında paramın büyük bir kısmı da yok olacaktı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Josh, sahip olduğum onca şey arasında hâlâ benim olmasını istediğim tek şeydi.

Etiyopya’ya indiğimizde akşamın erken saatleriydi. Hava bunaltıcıydı. Beth çok bitkin görünüyordu ve burada bir araç ayarlamadığım için kendime kızarken üzerinde Bailey/Andreyev yazılı bir tabela tutan şoförü gördüm. Ben, her şeyi ayarlamıştı.

Beth’e çatışmadan kurtululardan bazılarının Etiyopya’ya giden uçakta olduğu söylenmişti. Bu yüzden doğrudan hastaneye gittik. Acil servise girdiğimizde ilk gördüğüm kişi Sabine oldu. Gözleri irileşti ve sanki aileden biriymişim gibi bana sarıldı. “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” derken ağlamaya başladı.

“Bize bilgi vermeyeceklerdir. Lütfen, bir haber varsa söyler misiniz? Lütfen.”

İçimdeki o küçük ve korkunç ses şöyle söylüyordu: *Bir arkadaş ya da iş arkadaşımı gibi konuşmuyor. Ama tüm bunlar Josh’la ilgiliydi ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyordum. Benimle olmasa bile. “Hiçbir şey bilmiyorum,” dedim.*

Yüzünü ellerinin arasına gömerken, “Onunla kalmalıydım,” diyerek ağlamaya başladı. Arkadaşları onu teselli ederken Beth ile oradan uzaklaştım.

Beth, “Kimdi o?” diye sordu. “Kız arkadaşı mı?”

Midem sıkıştı. Beth bile aralarında bir şey olduğunu düşünmüştü. “Bilmiyorum,” dedim. Kalbim o kadar ağırlaşmıştı ki, acı veriyordu. Önemli değildi. “Sanırım birlikte çalıştığı biri.”

Jim’in tiksiniş gibi ses çıkarmasından Six’in geldiğini anladım. Bunun için ona kızıyordum ama aynı zamanda anlıyordum da. Uzaktan bile Six’in berbat bir halde olduğu belliydi. Kapalı alanda güneş gözlüğü takıyordu ve esrarla bira kokusunu bir buçuk metre-den bile alabiliyordum. Önce annesine, sonra da bana sarıldı.

“Aileme yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi kulağıma yaklaşarak. “Josh’ın durumunu hallettikten sonra biraz konuşabilir miyiz?”

Ondan uzaklaşarak, “Kesinlikle konuşacak hiçbir şey yok,” dedim. “Bunu senin için yapmadım.”

O daha tepki veremedi kapıda bir kargaşa oldu. Uçuş kıyafeti giymiş iki adamın önderliğinde bir sedye getiriliyordu. Hastaya oksijen veriliyordu ve her tarafında hortumlar vardı. Adamın yüzünü görene kadar Beth’in kolunu tuttum.

Aynı anda hem rahatlamış hem de yıkılmış halde, “O değil,” diye fısıldadım. Josh’ın kötü bir şekilde yaralanmasını istemiyordum ama bunu öteki alternatife tercih ederdim. Birden Beth’in ba-

cakları tutmayınca onu yakaladım ve Jim, onu bir sandalyeye oturtmama yardım etmek için odanın öteki tarafından koşarak geldi.

Ellerini yüzünün arasına alıp, “Özür dilerim,” diyerek ağladı. “Çok korktum ve sonra onun olmadığını gördüm. Şimdi de keşke o olsaydı diyorum. O hâlâ benim bebeğim.” Jim, elini onun sırtına koyarken gözlerim bir kez daha doldu. Josh’ı onların tanıdığı süreden çok daha azı kadar tanıyordum ve yıkılmış durumdaydım. Bunun onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Bir dahaki sefere kapılar açıldığında kendimi hazırladım. *Bu da o değildir. Fazla umutlanma.*

Daha iyi görebilmek için ayağa kalktım ve dik durabilmek için yanımdaki plastik bekleme odası sandalyesine tutundum. Boğazımdan çıkan boğuk hıçkırığı saklamak için ağzımı kapattım.

Josh.

Göğsü çıplak ve omuzlarında kanla ıslanmış geçici bandaj vardı. Tekerlekli sandalyeyle kapıdan girmişti ama yaşıyordu. Onu gördüğümde gözyaşlarımı tutamadım. Solgun ve bitkin görünüyordu. Yalın ayaktı, kir içindeydi ama yaşıyordu. Şükürler olsun.

Geride kalıp tekerlekli sandalyeden kalkışını izlerken ailesi ona doğru atıldı. Sandalyesini iten askerin itirazlarına aldırmadan annesine, babasına, hatta Six’e bile sarıldı. Sabine ve diğer iki hemşire de ona doğru koştu.

Burada durmak ve ölene kadar ona bakmak istiyordum. Bundan daha fazlasını istiyordum ama sadece onu görmek için buna bile razı olabilirdim. Ancak benim görevim artık bitmişti. Onun güvende olduğunu bilmek istiyordum ve bu yeterli olmak zorundaydı. Kötü bir durumu daha da garipleştirmek istemiyordum.

Geriye bir adım atıp çıkışı aradım. Haberleri aldıktan sonra ayrılmayı planlıyordum zaten. Sadece onu gördükten sonra çekip gitmenin ne kadar acı verici olacağını fark etmemiştim.

Annesi birden beni işaret ettiğinde şaşkınlıkla başını bana çevirdi. Gözleri benimkilere kitlendiğinde bu beni hem çok mutlu etti hem de canımı yaktı.

Ona zavallı bir şekilde hafifçe el salladım. Yüzüme aynı zavallılıkta bir tebessüm yerleştirmeye çalıştım. Bu gülümseme, *Merhaba, iyi olmana sevindim. Biliyorum bu çok garip ama ayak uyduruyorum işte,* diyordu.

Aniden onları itti ve kalabalığı yararak bana ulaştı. Bir adım önümde durduğunda donup kaldım. Yüzümü göğsüne bastırmadan, ona sarılmadan nasıl bu kadar yakın durabileceğimi bilmiyordum. Sanırım bunun garipleşeceğini söylediğimde haklıydım. Öyle de olmuştu.

“Bunca yolu benim için geldin,” dedi.

Yutkundum. Boğuk bir sesle, “Tabii ki geldim,” derken göz yaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Çünkü beni seviyorsun.”

Başım la onayladım. “Evet. Ama ailen...”

Yaklaşıp bana uzandı. Bir eli belimde, bir eli çenemdeydi. “Ve bizi nereye götürürse götürsün, tüm yolculuk boyunca benimle misin?”

Gözlerim irileşirken, “Evet,” diye fısıldadım boğuluyormuş gibi.

Birinin uzaktan, “*Ne oluyor lan?*” diye bağırdığını duydum. Ama Josh gülümsüyordu. Tüm dünya etrafımızda parçalanıyordu ama o gülümsüyordu.

“Evet,” dedikten sonra eğilip beni öptü. Tüm ailesinin ve bekleme odasındaki herkesin ortasında, sanki beni bir daha göremeyeceğini düşünmüş gibi öpüyordu. Bir kez daha ağlamaya başladım çünkü buradan istediğim her şeye sahip olarak çıkacağımı hiç hayal etmemiştim ama şimdi her şeye sahiptim.

Her şeyin tam doğru bir şekilde yapılması gerektiğini, diplomatik olmanın önemli olduğunu düşündüğümüz zamanlar vardır. Ama şimdi, o zamanlardan birinde değildik. Neredeyse ölmek üzereyken ve ona nasıl hissettiğimi söylemeden bu dünyadan ayrılmak istemediğimi fark ettikten sonra olmazdı.

“Seni seviyorum,” dedim ona. Onu bırakmam, içimdekileri dökecek kadar uzun süre öpmemem gerektiğini biliyordum ama şu an, aynı anda çok fazla şey istiyordum. “Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Ben de seni seviyorum,” dediğinde sesi aynı anda hem gülüyormuş hem de ağlıyormuş gibi çıkıyordu. “Ve o kadar aptaldım ki. Bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum ve...”

“Aptal değilsin,” dedim. Bu kadarını nasıl bilebilirdi ki? Durumu kötü göstermemek için her şeyi yumuşatarak anlatmıştım. “Seni incittim. O kadar korkmuştum ki, bunun sana nasıl hissettirdiğini hiç düşünmedim.”

“Bunu açıklaman için sana bir şans vermeliydim,” dedi. “Belki dikkatinden kaçmış olabilir ama ben biraz *berbat* durumdayım.”

Dudaklarına bakıp gülümsedim. “Bunu çok iyi sakladın.” Ama içten içe hiç de berbat olmadığını düşünüyordum. Güçlüydü. O küçük bir savaşçıydı ve ben onun bu yönünü seviyordum. Onunla ilgili, iyisiyle kötüsüyle her şeyi seviyordum. Ona bunu anlatmak istiyordum. Öleceğimden emin olduğum o kasvetli anda aklımdaki tek şeyin o olduğunu söylemek istiyordum. Ona binlerce söz vermek ve ardından da onunla yalnız kalabileceğimiz bir yere gitmek istiyordum.

Ama sanırım bunun için biraz beklemek zorundaydık. Sonuçta birkaç kişiye özür borçluydum.

Onu bırakmadan ailemle yüzleşmek için geri döndüm. Annem bize doğru yürürken babam ön kapıda duruyordu ve bir güvenlik görevlisi de kardeşimi tutuyordu.

Belki annem biliyordu ve bizi bilerek bir araya getirmeye çalışıyordu, diye düşündüğüm zamanlar olmuştu. Örneğin, Drew’un kaldığı otelde öğle yemeği için ısrar etmesi gibi. Ama şu anda yüzünde gerçek bir şok ifadesi vardı. Görünüşe göre hiçbir fikri yoktu.

“Anne,” dedim. “Üzgünüm ama onu seviyorum. Bu elimde olan bir şey değil. Eninde sonunda Joel ile işleri yoluna koyacağım.”

Gözlerinde yaşlarla gülümsedi. “Sorun yok,” dedi ikimize de sarılarak. “Onun ailemizin parçası olması gerektiğini biliyordum. Bunu birlikte çözeceğiz.”

Drew’dan küçük bir hıçkırık geldiğinde annemin sözlerinin onu derinden etkilediğini anladım. Onu daha da yakınımaya çekerek nazikçe saçlarından öptüm. Bir *aile*. Ona daha önce hiç sahip olmadığı her şeyi vermek için elimden geleni yapacaktım. Annemin de ona bunu vermek için yanımızda olmaya devam etmesine seviniyordum.

Omzuma giren kurşun Somali'de bir doktor tarafından çıkarılmıştı ama hastaneden ayrılmadan önce yaramın kontrol edilmesi gerekiyordu. Muayene odasında doktoru beklerken ailem bekleme alanındaydı. Elbette Drew'u da yanıma almıştım çünkü onun burada olması hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Drew, odadaki tek sandalyede otururken ben de muayene masasında oturdum ve geçirdiğimiz günü konuştuk. Bana buraya yaptıkları yolculuktan ve bir Amerikalının öldüğüne dair asılsız söylentiden bahsetti. Ona olanları elimden geldiğince az ayrıntı vererek anlattım. Ne de olsa hâlâ geri dönmem gerekiyordu. Hayatımı kaybetmeme ne kadar yaklaştığımı bilmesine gerek yoktu.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu en sonunda. "Yani bizimle ilgili durumun."

Güldüm. "Bana bunu gerçekten soruyor olamazsın. Daha yeni istediğim her şeye kavuştum ve annem de buna sevindi."

"Ama kardeşin sevinmedi. Sabine de aynı şekilde."

Kaşlarımı çattım. "Sabine mi? *Hemşire olan mı?*"

Sırıttı. "Ciddi misin? Az önce seni görünce sarılmak için lobiye koştu. Ben oradaki kantine geldiğimde yanında oturuyordu. Buna şaşırmış olamazsın?"

"Neye şaşıracağım? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ayağa kalkıp yanıma gelmeye çalışınca onu durdurdum. "Drew, sandalyende kalacağına söz vermiştin."

Beni bir kez öptü ve ağzını kapatıp yerine döndü. "Tek istediğim buydu. Sana *oral* yapmayı planlamamıştım."

İnledim. “Sanırım beni heyecanlandırman için ne kadar az şey gerektiğini bilmiyorsun.” Tanrı aşkına, sadece ince bir önlük giyiyordum. Doktor her an içeri girip vücudumda paylaşmak istediğimden daha fazlasını görebilirdi.

“Duygularım hakkında konuşayım,” dedi. “Bu tüm ereksiyonları durdurur.”

Sırıttım. “Bu konuda o kadar emin olma. Duygularını öğrenmek için çok uzun zamandır bekliyorum.”

Doktor omzumu kontrol ettikten sonra ağrı kesici yazdı ve bol bol dinlenmemi önerdi. Ancak Drew’u gördüğü anda dinlenmeye hiç niyetimin olmadığını fark etti. “Yine de dinlenmek için elinden geleni yap,” diyerek sözlerini bitirdi. Bana yeni bir önlük ve hastane terliği verildikten sonra Drew ile el ele dışarı çıkıp lobide bekleyen ailemi bulduk. Joel gitmişti, bu durumun annemi üzeceğini bildiğim için endişendim. Ancak şu anda Drew ile benim için o kadar sevinmişti ki, bu bile mutluluğuna gölge düşüremezdi.

Babam hep birlikte yemeğe gitmemizi önerdiğinde annem birbirine bağlı parmaklarımıza bakıp yarın görüşmemizi teklif etti. Onlar uzaklaşırken babam, *bütün gece onu görmek için bekledik*, diyerek bu durumdan şikâyet ediyordu ama annem eliyle onu geçiştirdi.

“Torun istiyorum.” diye yanıtladı onu. “Onlara engel olmaya-
lım.”

Drew bunu duyunca gülmeye başladı. “Sanırım annen kendini aşıyor olabilir.”

Drew’un hamile olduğunu ve sahip olabileceğimiz çocuğu hayal ettim. Gülümseyerek onu daha da yanıma çektim. Annemin o kadar da haksız olmadığını düşünüyordum ama şimdilik küçük adımlar atacaktım.

DREW

Otele gittiğimizde -Ben, bir şekilde bunu da ayarlamıştı- bandajlı omzunun üzerindeki gömleğini çıkarmasına yardım ettim. Orada önlüğü beline kadar sarkmış, gömleksiz dururken o kadar iyi görünüyordu ki, ona dokunmamak için kendimi zor tutmuştum.

“Duş almam gerekiyor,” dedikten sonra yaklaşıp kulağıma eğildi. “Yardım gerekebilir. Biliyorsun... omzum yaralı ve diğer her şey.”

Avuçlarımı göğsüne dayadım. “Öyle mi?”

Başıyla onaylarken, aklındakinin yıkanmak olmadığını gösteren gözleri kararmıştı ve önlüğünün önünde büyük bir şişkinlik vardı. “Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi,” diye hatırlattım.

Eğilip dudaklarımı buldu. “O bile bunun gerçekçi olmadığını biliyordu. Şu anda dinlenmeyi öncelik haline getirmek için çok fazla kurşun gerekiyor.”

Kapüşonumu ve altındaki tişörtü çıkardı. Tek sağlam koluyla kolay değildi ama benim yardımımınla gayet iyi iş çıkarıyordu. Kotumu kendim aşağı indirdim. Hemen ardından sanki dokunmadan duramıyormuş gibi beni kendine çekti. “Seni özledim.”

İç çekerek, “Ben de seni özledim,” dedim. Hem de kendime itiraf edebileceğimden de fazla özlemiştim. Meme ucu ağzımla aynı hizadaydı. Dudaklarımı üstüne kapatıp dişlerimin arasına aldım.

“Tanrım,” diye inlerken sürtünme arayışıyla kalçaları bana yaklaştı. “Duş,” dedim. Ağzımdan bir talepten ziyade yalvarışmış gibi çıkmıştı. Beni yönlendirmesine izin verdim. Yolda sutyenimi ve külotumu çıkardım. Önlüğünü sıkı kalçalarının üzerinden aşağı çekişini nefes nefese izledim.

Aleti oldukça kalın ve uzundu. Dinlenmeye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Dinlenmenin tam tersine ihtiyacı var gibiydi. Ona uzandığımda benden kaçarken, gülerek suyun altına girdi. Ben de onu takip ettim ve otel sabununu elimle köpürtmeye başladım.

“Hmmm... nereden başlasam?” diye sordum.

Yine kahkaha attı. Onu en son bu kadar özgür, bu kadar yüklerinden arınmış gördüğüm gün Kalalau Plajı’na ulaştığımız gündü. Sanki dünyada birdenbire istediği her şeye sahip olmuş gibiydi.

“Yukarılardan başlasan iyi olur,” diye yanıtladı. “Aksi takdirde bu oldukça kısa bir duş olacak.”

Önce boynunu köpürttüm. Ellerimi göğsünde ve sırtında gezdirirken yaralı omzuna dikkat ettim. Aleti karnıma her değdiğinde keskin nefes alış, sanki acı verecek kadar iyi hissettirmiş gibi davrandığı gözümünden kaçmadı. Karnım buna tepki olarak kasıldı. Bacaklarını köpürtmek için dizlerimin üzerine çökerek yavaşça yukarılara doğru ilerledim.

“Şu anda bana işkence ediyorsun,” dedi.

Sonunda ayağa kalktım ve arkasına geçerken ellerimi sırtından kalçalarına doğru gezdirdim. Bacaklarının arasından testislerini avuçlamak için uzanırken diğer elimle de bacaklarının üzerinden dolaşıp aletini okşadım. Hissettiği temasla dişlerinin arasından sert bir nefes kaçtı. Onunla yüz yüze gelmek için hareket ettim ve yeniden aletine uzandığımda beni durdurdu. “Siktir,” diye inledi. “Prezervatif yok.”

“Ben... temizim,” diye fısıldadım. “Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Bunu kardeşine ya da herhangi birine bir kez bile teklif etmemiştim.

Gözleri yavaşça kapandı. “Drew, prezervatif olmadan iki saniye bile dayanamam.”

Gülümsedim. “Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, ikinci raunt için yeterince çabuk hazır olursun. Bekleyebilirim.”

Birlikte hareket ettiğimizde kendimi akan suyun dışında duvara yaslanmış bir şekilde buldum. “Bandajını ıslatacaksın,” diye uyardım onu.

“Sorun değil,” dedi ufak bir sırtıtışla. “İlgilenebilecek bir doktor tanıyorum.”

Avuç içi bacağımdan aşağı kaydıktan sonra parmaklarını dizimin altından geçirerek bir bacağıma kalçasına çekti. Doğru açığı yakalamak için dizlerini büküp sertliğini karnıma sürterken klitorisime doğru miktarda baskı uyguladıktan sonra içime girdi. “Ah... Tanrım, Drew. Çok iyi hissettiriyorsun,” diye fısıldadı. Kalçalarımı iyice kendine çekip içeri ve dışarı kaymaya başladığında, daha da yakınlaşmak için sırtım yay şeklinde gerildi. Tempomuz bile eşit ve mükemmeldi.

Bu kadar farklı olacağını hiç düşünmemiştim. Sonuçta aynı miktarda sürtünme, aynı miktarda baskı söz konusuydu. Ama daha kaygan, daha sıcak ve daha gerçek hissettiriyordu. İçime ilk kez sertçe girdiğinde neredeyse ayaklarım yerden kesildi.

Ellerinden biri kalçamdayken diğeri boynumdan göğsüme, sonra göğüs kafesime, sonra daha aşağıya indi. Parmakları bacaklarımın arasına kayd.

Güldüm. “Eğer bunu yaparsan, bu iş çok hızlı bitecek.”

İnledi. “Her hâlükârda bu iş çok hızlı bitecek. Bu yüzden yapıyorum.”

Daha hızlı ve sert itmemek, ihtiyacı olanı almamak için kendini dizginlemeye çalışıyordu.

“Daha hızlı,” dedim.

“Drew,” dedi sesinde bir uyarıyla ama ona doğru iyice eğildiğinde bana uyum sağladı. Kalçaları neredeyse istemsizce sert ve hızlı hareket ediyordu. Kanım ısınarak tamamen beynimi terk etti. Karnımdaki o sıcaklık gittikçe daha da artıyordu. “Çok yakı-nım,” diye uyardım onu.

“Tanrıya şükür,” diye homurdandı. Bir sonraki hamlesi bencilce ve acımasızdı ki, beni doğrudan zirveye çıkardı. Haykırmaya başladım. Son bir kez daha sertçe içime girip yüzünü boynuma gömdüğünde hâlâ kendi boğuk çığlıklarımı duyuyordum.

Sonunda kurulanıp yatağa gittik ve her şeyi daha yavaş tempo-da tekrarladık. Birkaç saat ölü gibi uyuduktan sonra uyanıp tekrar seviştik.

Bana dönüp, “O rakamların ne anlama geldiğinden bahset,” dediğinde hava hâlâ karanlıktı.

Kaşlarımı çattım. Artık mutluyduk ama o mutlu bir hikâye değildi. “Yine uykumda mı konuştum?” diye sordum.

Başını salladı. “Hayır, burada değil. Ama Doha’da konuşmuş-tun. Hem de bütün gece boyunca.”

Dikkatini dağıtabileceğim, bunu şakaya dönüştürebileceğim bir yol bulmaya çalıştım ama artık yapamazdım. Bu noktada cevap vermemek yalan söylemekmiş gibi olurdu.

“Bunlar otobüs hatlarının numaraları,” dedim göğsüne bakarak. “Babamı en son görmeye gittiğim günden kalma.”

Hareketsizleşti. “Sen daha küçükken öldüğünü sanıyordum.”

“Evet, öyle oldu,” diye cevap verdim. Ardından gözlerimi kapattım ve her parçasının bir öncekinden biraz daha kötü olduğu hikâyemin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

O şişe yüzüme çarptıktan sonra babam perişan olmuştu. Anne-me gerçeği söylemiştim çünkü aptal bir yanım, babamın ne kadar çaresiz olduğunu, onun bize ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayacağına düşünmüştü.

“Bunun yerine ziyaret haklarını elinden alacağını söyledi,” dedim. Elini kolumun üzerine koyarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. “Ve babam da durumla mücadele etmek için elinden geleni yapacağını söyledi.”

Ona inanmıştım. Ne kadar da aptaldım. Ona inandım ve bir çanta hazırladım, otobüs tarifelerini ezberledikten sonra New York'tan tek başıma ayrıldım. Yol boyunca çok korkmuştum. Hayatımda hiç şehir otobüsüne binmemiştim ve birilerinin neden okulda olmadığımı soracağından, yanlış durakta ineceğimden ya da bir sonraki otobüsün hangisi olacağını unutacağımdan emindim. M7'den 199'a, oradan da 88'e. Nasıl sonuçlanacağını bilmediğim, hâlâ kör ve aptalca bir umutla dolu olduğum o anları tekrar tekrar rüyamda görüyordum.

“Başardın mı?” diye sordu. Sanki bu hâlâ gelişmekte olan, hâlâ değişebilecek bir hikâyeymiş gibi sesi endişe doluydu.

“Başardım,” diye yanıtladım. Derin nefes aldım. “Kendini başından vurmuştu.”

Donakaldı. Belki yine uygunsuz bir şaka yapıp yapmadığımdan emin değildi. Tanrı biliyor ya yeterince yapmıştım. Havanın göğsünden duyulabilecek bir hızda çıktığını duydum. “Tanrım, Drew.”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten hatırlamıyorum,” dedim ona. “Arkadan bir komşu gelip beni oradan uzaklaştırdı.” Geriye kalan, çoğunlukla hazırlıksız yakalanmaktan ve sözünü tutmayıp denememiş olmasından afallamış hissetmemdi. Asla denemeye niyeti yoktu ve o ana kadar ağzından çıkan her kelimeye gerçekten inanmıştım.

Josh, anlatmayı bitirdikten sonra bana uzun süre sarıldı. Bu-

nun benim ya da onun için mi. yoksa ikimiz için mi olduğundan emin değildim. “Sanırım seni Doha’da görmeye geldiğimde bu yüzden o kadar sert tepki verdim,” diye itiraf ettim. “Sanki her şey yalanmış gibi hissettim.” Onu hayatımdan çıkarmıştım çünkü bu en az acı veren seçenekmiş gibiydi. Ta ki, her şeyin daha acı verici olabileceğini fark edene kadar.

“Keşke geriye dönüp her şeyi senin için düzeltebilseydim,” dedi. “Küçükken olanları ve sen ziyaretime geldiğindeki davranış şeklimi.”

“İşler böyle gitmeseydi, şu anda bulunduğumuz yerde olur muyduk, emin değilim,” dedim. Gözlerimi kapattım. “Ancak şimdi, her şey ortaya çıkacak. Davis geçmişimi biliyor. Onu kovmak konusunda blöf yapmadığımı anladığında tüm yaşadıklarımı dünyaya anlatacak ve beni kötü göstermenin bir yolunu bulacak. Sanırım bunları ondan önce benim ortaya çıkarmam gerekiyor.”

Bu durum beni hâlâ endişelendirse de eskisi kadar korkutmuyordu. Josh’ın ölmüş olabileceğini düşündüğüm o saatler, diğer tüm olacakların yanında sönük kalıyordu.

“Röportajlarında yanında olacağım, eğer sen de istersen tabii,” dedi başımı öperken. “Şimdilik iki hafta iznim var ama Somali’den kalıcı olarak ayrılmanın bir yolunu bulacağım. Zaten talepte bulunmuştum ama şimdi bunun için ısrar edeceğim.”

Boğazım tıkanırken gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Gerçekten mi? Oysa... ben bunun imkânsız olduğunu sanıyordum? Ne değişti?”

“Değişen şey sana âşık olmam,” dedi. “Ve artık senden uzakta tek bir gece bile geçirmek istemiyorum. Biraz zaman alabilir ama Drew, yan yana olmasak bile artık yalnız değilsin.”

Yüzümü göğsüne dayayıp ağladım. Babamla ya da daha önce yaşadığımız korkuyla ilgili değildi. Bu iki olay arasında geçen tüm o yalnız yıllarımız içindi.

Ve bunun sona erdiğini öğrenmenin verdiği rahatlama içindi.

Dokuz Ay Sonra

Yeni bahçe terasımız muhteşem görünüyordu.

Peri ışıkları tepeye gelişigüzel serpiştirilmişti. Uzun tahta masa, şarap şişeleri ve ortancalarla dolu vazolarla süslenmiş, on kişilik yemek için hazırlanmıştı. Ve Josh, masanın diğer ucunda duruyordu, belki de en çok hoşuma giden şey buydu.

Tali, kızı Audrey'nin çimlerin üzerinde belirsiz, yavaş adımlar atmasına yardım ederken bana gülümsüyordu. Jonathan'ın en büyük çocuğu Gemma, ona takla atmayı öğretmeye çalışıyordu ki, Audrey'in daha yürümeye bir ay önce başladığı düşünülürse bu biraz ileri seviyeydi.

Bu gece aynı anda birçok şeyi kutluyorduk. Yeni evimizi, Tali'nin kitabının çıkışını, Jonathan ve kocasının yeni çocuğunu.

Ve belki de en önemlisi, Ben'in Davis'e karşı kazandığı, ilk ama en önemli zaferini kutluyorduk. Dolayısıyla benim de zafirimdi. Davis'in tüm kötü yönetimini çözmek aylar sürmüştü. Bu hafta bana borçlu oldukları on bir milyonu nihayet geri almıştık ve şimdi onun ve eski muhasebecimin zimmetlerine geçirdikleri on milyon için peşlerindeydik. Paraya ihtiyacım yoktu ama ikisini de mahvetmek için sabırsızlanıyordum. Daha doğrusu, zaten yeterince mahvolmuş durumlarını daha *fazla* kötüleştirmek için.

Josh'ın da yanımda olduğu, babamın ölümüyle ilgili verdiğim röportajlar, Davis'in her şeyi gizlemedeki rolünü ve beni nasıl sessiz, itaatkâr pozisyonda tuttuğunu gözler önüne sermişti. Şirketinin diğer müşterileri hikâyeler ortaya çıktığında kaçıp gitmişti ancak benim için en önemli kısım bu adımı atıp tüm bunların altından kalkabilmiş olmamdı. Bu hikâye üzerimde çok büyük baskı yaratıyordu ama her şeyin duyulmasına izin vermek üzerimdeki gücünü kırmıştı. Röportajlarda bu konuyu anlatmaya devam etseydim de muhtemelen sorun olmazdı. Ancak yeni halkla ilişkiler uzmanım herkesi korkutup iyi davranmaya zorluyordu, böylece bu konu gündeme gelmiyordu.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Tali yanıma gelerek.

Omuz silktim. “Teşekkür ederim ancak planlamanın çoğunu Beth yaptı.” Bugün için yemek yapmamı istemişti. Sürekli Josh'ın en sevdiği yemekleri yapmayı öğretmeye çalışıyordu ama evcimenliğimin de sınırları vardı. “Bu arada Ben'in flörtüyle tanıştın mı? Ne iş yaptığı konusunda doğru dürüst cevap alamadım.”

Tali gözlerini devirdi. “Bence yaşamak için seksi olmak ve kendi fotoğraflarını çekmekle yetiniyor. Ona kimi ayarlayabiliriz? Durulması gerekiyor.”

Ben, durulmak *istediği* ile ilgili hiçbir belirti göstermiyordu ama Tali, onunkine benzer mutlu bir evliliğe herkesin sahip olması konusunda ısrarcıydı. O ve Beth tarafından bana yapılan evlilik imalarının sayısı akılalmaz bir düzeye ulaşmıştı.

“Senin iki tane kız kardeşin vardı, değil mi?” diye sordum.

“Birisi evli ve diğeri daha yirmisinde bile değil,” diye yanıtladı. “Peki ya albüm için sana yardım eden arkadaşın... Juliet?”

Juliet, plak şirketine olan albüm yükümlülüğümden tamamen kurtulduğumdan beri benim için tam bir nimet olmuştu. Onun plak şirketi ve yapımcısıyla çalışıyordum. Hatta iki şarkımda arka vokal yapmak için stüdyoya bile gelmişti. Onu, Ben ile düşünmüyordum.

“Başka birine takmış durumda. Zaten o daha çok Six tarzı erkeklerden hoşlanıyor.”

Tali yüzünü astı. “İyyy. Six.”

Kahkaha attım. Six, Beth’in kanserinin tekrar ettiğini öğrendiğinden beri, son birkaç aydır davranışlarını biraz düzeltmeye çalışıyordu. Ayrıca annesi öldüğünde yanında olacak insanlara ihtiyaç duyacaktı. Ben de onlardan biri olmayı planlıyordum.

“O kadar da kötü değil,” dedim. “Hatta yeni şarkılarımdan birinde gitar çaldı çünkü ben, söylediğini tam olarak alıntılıyorum. *Ailenin bir üyesi olmak üzereymişim.*”

Gözleri parladı. “*Ailenin üyesi olmak üzere*, ha? Benim bilmediğim bir şey mi biliyor yoksa?”

“Hayır,” dedim bıkkınlıkla. “Sadece. seninle aynı şekilde aceleci davranan Beth’i dinliyor.”

“Dedi erkek arkadaşı Somali’den dönünce *işleri ağırdan alacağını* söyleyen ama o döndükten bir hafta sonra birlikte yaşamaya başlayan kadın.”

Arsızca gülümsedim. Yavaş gitmeyi planlamıştık ama mülteci kampının Josh’ın yerine birini bulması için üç ay bekledikten sonra ondan uzak kalmaktan bıkmıştım. Birlikte yaşadığımız halde bile onu yeterince göremediğimi hissediyordum. Sadece Josh, yetersiz personelle donatılmış tıbbi tesisten diğerine geçebilirdi. Bunun en iyi yanıysa, ücretsiz bir klinikte “yeteneklerini boşa harcıyor” olmasının babasını çok kızdırmasıydı ve bu ikimizin de hoşuna gidiyordu.

Dikkati tamamen bahçenin öteki tarafına odaklanmış Tali, “Aman Tanrım,” dedi. “Hayes az önce bebeği Jonathan’dan aldı. Hemen oraya gitmeliyiz.”

Güldüm. “Hayatımda gördüğüm en aşırı korumacı baba. Bebeğe bir şey olmaz.”

“Elbette *bebeğe* bir şey olmaz. Kendim için endişeleniyorum. Hayes, eğer o bebeği otuz saniyeden fazla tutarsa, bir tane daha bebek isteyecektir.”

Bahçenin diğer ucuna geçtik. Tali, Hayes'ten ustalıkla bebeği “ödünç” aldı. Josh da Audrey'yi babasına verdikten sonra kolunu belime doladı. Şu anda diğerlerine, beni kızdıran insanlarla uğraşmak için mükemmel bir yer olduğunu keşfettiğim Twitter'daki son maceramdan bahsediyordu. Üvey kardeşim Richard, şirketim tarafından “kovulmama” şaşırmadığını söyleyen bir mesaj göndermişti. Ben de buna karşılık, savunma sürecinde olduğu ve savunma anlaşması yapmaya çalıştığı beyaz yakalı bir suçlu hakkında tek satırlık Tweet atmıştım. Suçlunun hâlâ adalet karşısına çıkmadığını vurgulamıştım.

Dava birdenbire haber konusu olmuştu. Üstelik hiç olumlu değildi. Başka zengin bir adam daha adaletten kaçıyor benzeri başlıklar vardı. Anlaşılan o ki, müvekkilinizin suçlarının kamunun odağı haline gelmesi, adaletin işlemesine yardımcı olmuyordu. Kim bilebilirdi ki?

Ben, eliyle yüzünü kapattı. “Lütfen insanları bunu yapmaya teşvik etme, Drew,” dedi. “Temsil ettiğim herkes suçsuz değil.”

Josh başımı öperek, “Daha da kötüsü var,” dedi. Twitter intikamımdan gerçekten çok keyif almıştı. “Üvey babası onu azarlayan bir mesaj gönderdiğinde, Drew bu sefer onun müvekkillerinden biri hakkında Tweet attı.”

Herkes gülerken Ben, yüksek sesle inledi. Garip bir şekilde annem fazla umursamamıştı. Bana şirketin kargaşa içinde olduğunu anlatmıştı ve ben, bunun için üzülmediğimi söylediğimde, “Üzülmeni beklemiyordum zaten. Buraya geldiğinde yine bir öğle yemeği yiyelim. Hamburger bile olur,” demişti.

Akşam yemeği servis edildi, kadehler tokuşturuldu. Güzel bir akşamdı ama saat dokuzda, küçük çocuk, on aylık bebek ve yürümeye yeni başlayan bebek olduğu için erkenden bitti.

Herkes gittikten sonra yatağa uzanıp Josh'ı beklemeye başladım.

“Sanırım iyi geçti,” diye seslendi banyodan.

“Öyleydi ama Ben, giderken biraz... hüzünlü görünüyordu. Ona ayarlayabileceğimiz birini...”

Josh sadece beline sardığı bir havluyla teni hâlâ nemliyken odaya girdi. Düşüncelerim bir anda şehvetle doldu. “Ah... Merhaba, neredeyse çıplak *yabancı*.”

Sırıttı. “Senin için bir hediyem var.”

“Ben de bunu söylemeni umuyordum,” diye cevap verdim örtüleri kenara iterek. “Havlunu çıkar.”

“Hayır, bunu kastetmedim. Yani... otuz saniye içinde öyle olacağı kesin,” dedi kıkırdayarak. “Henüz değil.”

Şifoniyere gitti ve bir kâğıt çıkarttı. “Sen kayıt yaparken stüdyoya gelen muhabiri hatırlıyor musun? Bu konuda bir hikâye yayınladı.”

Bir süre ona baktıktan sonra gülmeye başladım. “Blog yazarı internette bir makale yazdı... ve sen de onu *bastırdın* mı? Tanrım, gerçekten *yaşlısın*.”

Kaşını kaldırdı. “Bu şeylerin ne kadar uzun süre dayandığını tahmin bile edemezsin.”

Hâlâ gülüyordum. “Evet haklısın. Sonsuza kadar dayanacak. Okumama gerek yok ama gerçekten çok tatlısın.”

“Davis’i tam bir pislikmiş gibi göstermiş,” dedi. “Bu elbette dünyanın en zor işi değil ama aynı zamanda üzerinde çalıştığını duyduğu şarkılar hakkında da gerçekten çok güzel şeyler söylemiş.”

Kimsenin Davis hakkında ya da albümüm hakkında söylediği şeyler umurumda değildi ama *onun* umursaması hoşuma gidiyordu. Ve hâlâ internetin geçici bir heves olduğunu düşünen biriymiş gibi makaleyi bastırmasına da bayılmıştım.

Makaleyi yerine koymak için yürüdü ama tişörtümü çıkarınca olduğu yerde kaldı. Bir an ne yaptığını unutmuş gibi gözlerini kırıştırarak öylece durdu. Sonra yavaşça arkasını dönüp çıktıyı çorap çekmecesine, bakmamak için kendimi zor tuttuğum siyah kadife kutunun yanına koydu. Kesinlikle eşyalarını karıştırmıyordum. Sadece bazen çamaşırlarını yıkıyordum.

“Gel buraya,” dedim. Gözlerinde şimdiden seks yapmayı düşündüğünde aldığı o karanlık, uyuşmuş ifade vardı. Yatağa uzanırken havlunun altında belirginleşen hatlarının tadını çıkardım. Amacıma ulaşmıştım.

Yatağa geldiğinde kollarımı ona doladım. “Bana bir şey söyle,” diye fısıldadım. “Bana daha önce kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

“Sana delicesine âşığım,” dedi boynumu öperken.

Gülümsedim. “Bunu herkes biliyor. Ayrıca tabii ki öylesin. Tapılacak biriyimdir. *Başka* bir şey söyle.”

Gülerek yatakta yuvarlandı. Eli hâlâ kalçalarımdaydı. “Maui’ye gitmemiz gerektiğini düşünüyordum,” dedi. “Annemin, oranın Hawaii adaları arasında en güzeli olduğunu söyleyen bir el kitabı var.”

“Neden olmasın? Peki tıbbi olanakları nasılmış?” diye sordum.

Beni daha yakınına çekerken gülüşünü gizlemeye çalışıyordu. “Bilmiyorum ama görünüşe göre birkaç güzel düğün mekânı varmış.”

Kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı. “Öyle mi? Peki evlenmeyi planlayan birilerini tanıyor musun?”

Dudakları şakağımda, elmacıkkemiğimde, çenemde gezindi. “Olabilir. Kadının evet demesine bağlı.”

Havlusunu çıkardım. “Evet diyeceğine eminim. Dememesi için deli olması gerekir.”

“Emin misin?” diye sordu. Şortumu çekiştirmesine yardımcı olmak için ayağa kalktım. “Bu oldukça uzun bir yolculuk. Bazı çekincelerin olduğunu biliyorum.”

Onu kendime çektim. “Evet, eminim. Arada bir uzun yolculuğa çıkmayı sorun etmiyorum,” dedim.

Yolculuğa tek başına çıkmadığınızda her şey tamamen farklı oluyordu.

Şeytan Serisi üçüncü kitabıyla devam edecek...

The Devil You Know

Düşmandan Aşka-Ofis Romantizmi

Omzumda bir şeytan vardı ve her pazartesi sabahı göğsümde hoş bir ateş olarak hissettirirken kulağıma öneriler fısıldardı... Tamamen Ben Tate'e odaklanmış önerilerdi.

Ben Tate -Müşteri Çalan, Çaresiz Kadınları Sokağa Atan. Baş Düşmanım- her personel toplantısında, o kendini beğenmiş gülümsemesi ve fazla mükemmel dişleriyle her şeyden nefret etmenin yaşayan kanıtı olarak karşımda oturuyordu.

Ama kariyerimi etkileyecek bir dava uğruna, uzun geceleri ve hafta sonlarını onunla geçirmem gerekse de tahammül etmeye karar vermiştim.

Onun alaycı sırıtışına, keskin zekâsına ve aramızda gittikçe büyüyen gerilime katlanmıştım.

Ta ki bir gece Ben, "Yalvar," diyene kadar.

Ve o an, omzumdaki şeytan isteklerini sıralamaya başladı

TEŞEKKÜR

Aniden elinizdeki kitabı bırakıp, (Bir yıl önce Hawaii hakkında yazdığınız bir sayfaya dayanarak) yeni bir başlangıç yapmaya karar verdiğinizde... eh, biraz yardıma ihtiyaç duyardınız.

Her şeyden önce, yıllardır Hawaii'ye yaptığı iş seyahatlerinde peşine takılmama izin veren arkadaşım, Sallye Clarke'a milyonlarca kez teşekkür ederim. Tek başıma asla gidemeyeceğim yerlerde kaldık ve beni yönlendirmek için orada olmasaydı asla bulamayacağım manzarlara gördük. (İnsanlara bu gezilerden bahsettiğimde, her zaman Sallye'nin başka bir arkadaşına ihtiyacı olup olmadığını soruyorlar. *Cevabım hayır; ihtiyacı yok.* Olduğumuz noktadan çok memnunum.)

Ayrıca, parlak önerileri ve bu kitaba olan sevgisi ile bana ilerlemem için gereken güveni veren harika Sali Benbow-Powers'a teşekkür ederim. Sali, önce senin elinden geçmeyen hiçbir şeyi yayımlamayacağım.

Mükemmelleştirmeme yardımcı olmak için, son dakikada bana destek olan harika beta okuyucularıma teşekkür ederim: Michelle Chen, Christine Estevez, Katie Meyer, Jen Wilson Owens and Tawanna Williams. Önerileriniz ve bu kitaba olan inancınız her şeyi değiştirdi.

Editörlük için beni programına sıkıştıran, *Grammar Boss*'tan, Staci Frenes'e ve metin düzenlemesi için Julie Deaton ve Janis Ferguson'a, bir kez daha ATEŞLİ kapak tasarımıyla beni mutlu eden Lori Jackson'a, *Valentine PR*'dan Nina ve tüm ekibine sonsuz destekleri için ve benim yapmaya çok da becerikli olmadığım işleri üstelenerek yazma olanak sağlayan inanılmaz Christine Estevez'e teşekkür ederim.

Son olarak, çocuklarıma ve geniş aileme her, "Yapamam, teslim tarihime az kaldı," dediğimde, gözlerini devirmedikleri için teşekkür ederim. Bu çılgın ve son dakikada yön değiştirme davranışımın son bulacağına dair söz vermek isterdim ama muhtemelen hepiniz şimdiye kadar beni tanımışsınızdır.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayımlamadan önce uzun yıllar tıbbi yazarlık yapmıştır. Texas Üniversitesi'nden Gazetecilik ve Sanat dallarında lisans ve *Notre Dame* Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesi bulunmaktadır. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D. C.'de yaşamaktadır. *The Devil and The Deep Blue Sea*, yazarın onuncu kitabıdır.

